LESLIE LAFOY

Să uităm trecutul

ALCRIS

Capitolul 1

La începutul lui aprilie mistralul bate în valea Rhonului, adunându-şi forţele de-a lungul pantelor împădurite din Haute Provence, pentru a urla în drumul lui furtunos peste graniţele neîngrădite ale ţinutului Camarque, cu un ţipăt de răzbunare. Nici om nici fiară nu se încumetă să-l înfrunte, si doar curajoasele capete de iris si narcise galbene crescând sălbatic printre tufişuri, îndrăznesc să sugereze că primăvara se apropie de estuar.

Dar când vântul ranchiunos se potoleşte brusc, căldura soarelui este mai mult decât suficientă, pentru a-i izgoni amintirea. întregul estuar învie, plin de culoare aşa cum nu e niciodată în plină vară când căldura soarelui preface mlaştinile în întinderi de noroi uscat. Lagunele calme şi mlaştinile albastre mişună de viaţă sălbatică.

Era acea perioadă a anului pe care Dionne o ştia prea bine. Venise în Provence în urmă cu trei ani, în acelaşi anotimp. Şi acum se întorcea copleşită de emoţii.

Avionul se înclină brusc şi ea se afundă în scaun, strângându-şi mâinile pe rezemătoarele

scaunului.
Un tânăr aşezat vizavi se aplecă spre ea. Fusese conştientă de privirea cu care o studia, dar ea descurajase orice încercare pe care ar fi făcut-o pentru a intra în vorbă.
Atingându-i uşor braţul, el spuse:
- Scuzaţi-mă, *mademoiselle,* vă simţiţi rău?
Accentul lui era indiscutabil francez, şi Dionne se
întrebă cum de ştiuse că era englezoaică. Poate o auzise pe stewardesă vorbindu-i.
Reuşi să zâmbească timid.
- Vă mulţumesc, *monsieur,* dar mă simt bine. A... aterizarea mă enervează întotdeauna.
- Ah! Tânărul dădu din cap înţelegător şi ea fu izbită de liniile drepte ale profilului lui. Era într-adevăr un tânăr foarte atrăgător, şi Clarry ar spune că era o prostie să respingă orice tânăr care era interesat de ea. Dar Clarry nu era aici, Dionne era singură. Aşa încât, descurajând orice încercare de conversaţie, îşi mută privirea spre fereastră uitându-se insistent la pista de aterizare a aeroportului care părea că se grăbea să se întâlnească cu ei.
Dionne îşi dezlegă centura, îşi trecu mâna peste cocul

moale de la ceafă şi se ridică în picioare, adunându-şi lucrurile. După strălucirea soarelui de pe pistă nu se gândi că ar avea nevoie de haină şi o aruncă pe mână, apucând cureaua genţii ei de călătorie.

- Pot să vă însoţesc, *mademoiselle?*

Era din nou tânărul. Majoritatea celorlalţi pasageri coborau, dispărând pe scări,

îndreptându-se spre clădirea aeroportului. Tânărul o aşteptase în mod evident.

Dionne schiţă un zâmbet de concediere, dând din cap şi, fără nici o privire înapoi, se îndreptă repede pe culoar către ieşire. Afară aerul era incredibil de cald şi cu un miros dulceag. Coborî în grabă treptele şi se îndreptă spre clădirea vămii.

Termină curând formalităţile. Se întrebă unde va găsi maşina pe care o închiriase din timp. Erau suficiente maşini în apropiere şi autobuze care aşteptau să ducă pasagerii la Marsilia.

Tânărul din avion porni spre ea. Dionne îşi muşcă neliniştită buza. Spera că nu urma să-i facă necazuri. Când îi vorbi din nou, se întoarse spre el cu o expresie de exasperare, încreţindu-şi fruntea deasupra ochilor de un verde marin uimitor.

- Da, monsieur?

- Vă aşteaptă cineva, *mademoiselle*? întrebă el, şi Dionne ezită doar o clipă încuviinţând. La urma urmelor era doar o uşoară deviere de la adevăr.

- Atunci nu aveţi nevoie să vă duc cu maşina, *mademoiselle*?

- Mulţumesc, nu. Dionne se dădu câţiva paşi înapoi, continuând să caute cu privirea printre maşinile parcate lângă refugiu, în încercarea de a găsi una din maşinile aparţinând companiei Inter-France. Părea un curent continuu de maşini venind şi plecând, strălucirea soarelui scânteind orbitor pe vopsea şi părţile metalice.

Căutând în bagaj, Dionne îşi scoase ochelarii negri şi-i puse pe nas. Erau din pătrate uriaşe de sticlă polaroid şi reuşeau cu succes să-i acopere expresia. Spera ca tânărul să fi înţeles aluzia şi să fi dispărut la treburile sale, dar pe neaşteptate fu lângă ea, spunând:

- Cred că aţi scăpat asta, *mademoiselle.*

Dionne se răsuci gata să nege rece supoziţia lui şi
îşi pierdu respiraţia de mirare când îşi recunoscu rezervarea de la hotel în mâinile lui.

- Vă... vă mulţumesc, spuse ea stângaci. Trebuie s-o fi scăpat când mi-am scos ochelarii. Vă mulţumesc.

Tânărul zâmbi.

- A fost plăcerea mea, *mademoiselle,* răspunse el politicos. Oricum, n-am putut să nu observ că aveţi intenţia să staţi în Arles. Un oraş minunat. Locuiesc în apropiere.

Dionne îşi ţinu respiraţia.

- într-adevăr?! exclamă ea. înţeleg. Se uită împrejur rapid. Sunt de acord, e un oraş minunat.

Tânărul se încruntă.

- Sunteţi sigură că nu pot să vă iau cu maşina, *mademoiselle?*

- O, nu! refuză ea cu o mişcare a mâinii. Eu de fapt am închiriat o maşină. Ar trebui să fie aici, undeva.

Tânărul ascultă cu atenţie şi apoi privi vehiculele care aşteptau.

- Veniţi, spuse el. Cred că ştiu unde am putea găsi maşina dumneavoastră, *mademoiselle.*

Se părea că ştia ce spune. Dionne îl urmă. El găsi imediat micul Citroen, o prezentă însoţitorului şi în acest fel îi află numele.

- Probabil că ne vom mai întâlni, *mademoiselle,* remarcă el uşor, în timp ce ea îi spuse la revedere şi-i mulţumi. Vin adesea la Arles şi aş fi foarte fericit dacă mi-aţi îngădui să vă invit la cină într-o seară.

Dionne zâmbi vag, fără nici un comentariu. La urma urmelor, era rezonabil ca el să-şi dea seama că nu era decât o turistă. El nu trebuia să ştie adevăratele motive care o aduseseră aici, motive pe care chiar şi ea le putea accepta.

O luă spre vest de Marsilia, apoi spre nord, spre Arles. Era o zonă mai degrabă dezolantă, despădurită şi neprimitoare, cultivată doar pe ici- colo. îşi aminti că odată Manoel îi povestise legenda conform căreia Hercule trebuise să se lupte cu un neam de giganţi pe această câmpie şi că îl chemase pe Zeus în ajutor. Acesta a aruncat o ploaie de

pietre şi bolovani peste giganţi, tăvălindu-l pe erou, iar de atunci zona rămăsese în paragină.

Manoel!

O străbătu un fior. Pentru prima oară de când plecase din Londra, se gândea la el.

întinse mâna căutându-şi geanta, de unde scoase un pachet de ţigări: îşi puse una între buze şi o aprinse cu degete tremurătoare. Nu fuma mult şi doar când era nervoasă, dar acum chiar avea nevoie.

Era aproape şase când ajunse în Arles, plictisită şi obosită. Conduse direct la hotel,

intră şi ceru doar un sandviş, să i-l trimită în cameră, apoi urcă scările pentru a face un duş. în cele din urmă, se îmbrăcă într-un capot de mătase şi se aşează lângă fereastră pentru a-şi mânca sandvişul şi a bea o cafea excelentă pe care pro- prietăreasa i-o dăduse cu amabilitate.

O adiere uşoară agită ramurile platanului şi câţiva tineri se învârteau pe biciclete pe sub ferestre, dar era liniştitor şi plin de pace. Dionne îşi lăsă nervii încordaţi să se destindă. Nu mai avea nici un rost să menţină un control rigid asupra sa. Şansele de a-l întâlni pe Manoel din întâmplare erau foarte mici şi când îl va vedea ea va face regulile, nu el. Dacă accepta să o vadă...

împinse la o parte platoul cu sandvişurile rămase, în timp ce amintirile veniră să-i răneasscă şi să-i deranjeze liniştea abia dobândită. Dacă refuza să o vadă? Se putea foarte bine să facă aşa. La urma urmelor, el nu

trebuia să ştie adevărul, de asta ea era hotărâtă.

îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi ţinu ceaşca între palme pentru a-i simţi căldura.

Trebuia să aibă bine în minte ceea ce avea să-i spună. Nu trebuia să fie intimidată de nici o întrebare pe care el i-ar putea-o spune.

Trebuie să-şi aibă propria poveste în minte, încât să nu facă nici o greşeală.

Se afundă în scaun din nou, punându-şi ceaşca goală la loc în farfurioară. Căutându-şi geanta, scoase un portofel de piele şi îl deschise. Din interior scoase câteva fotografii şi se uită la ele.

Băieţelul a cărui imagine se uită la ea cu sinceritate o emoţionă şi simţi imediat că-i vin lacrimi în ochi. Trecuse mult timp de când nu-şi mai permisese luxul de a plânge. Se întreba ce făcea el acum, dacă se purta bine din punctul de vedere al lui Clarry.

îşi înclină capul şi atinse buzele din fotografie cu buzele ei. „Noapte bună, Jonathan“ şopti ea răguşit, înainte de a pune fotografiile înapoi în portofel şi de a-l închide în una din valize. Pentru orice eventualitate, se gândi ea plină de regret...

*

* *

Dimineaţa fu trezită de strălucirea soarelui stre- curându-se printre perdele. Pentru o clipă nu-şi aminti

unde se afla şi se întrebă de ce haina lui Jonathan nu era la locul ei obişnuit, lângă patul ei. Dar apoi îşi dădu seama unde se află.

încercând să nu bage în seamă deprimarea care o cuprinsese, se strecură afară din pat şi merse la fereastră, trase perdelele la o parte şi se uită în jos la piaţetă. Câţiva copii se jucau în micuţa grădină din centru, alergând după o minge şi ţipând de încântare. Sunetul îi provocă o durere ascuţită în dreptul inimii şi o făcu să se retragă de la fereastră şi să intre în baie.

Mai târziu, îmbrăcată în pantaloni marinăreşti strânşi pe picior şi o bluză pe gât, albă, îşi urmări reflecţia în oglinda mesei de toaletă. Părul negru prins în coc îi accentua aerul matur pe care se străduia să şi-l ia. Totuşi, linia uşor oblică o ochilor ei minunaţi şi

curba generoasă a gurii senzuale îi trădau tinereţea şi nesiguranţa. Cu un sentiment de vulnerabilitate, merse spre sala de mese.

După micul dejun, conduse prin centrul Arles-ului. Nu era prea mare, dar fiind un oraş comercial, era plin de activitate. Se simţi tentată de înşirarea delicioasă de fructe de mare disponibilă în chioşc, dar rezistă stimulenţelor produselor puse la vânzare. Parcă Citroenul şi merse prin magazine, umplându-şi timpul până la prânz.

Se hotărâse să telefoneze la Mas St. Salvador pe la prânz, în speranţa că va putea vorbi cu Manoel. Nu

dorea să vorbească cu mama sau cu tatăl lui. Problema îi privea pe ea şi pe Manoel.

După ce îi trimise o carte poştală lui Clarry, asigurând-o că a ajuns cu bine, se simţi deodată exagerat de agitată. Era supărător să se simtă atât de emoţionată şi trebuia să se liniştească înainte de a-l vedea pe Manoel.

Nu era nici o îndoială că el era căsătorit cu Ivonne acum, şi avea propriile obligaţii. Poate chiar va refuza să o vadă.

Se întoarse la hotel puţin înainte de douăsprezece şi intră în holul recepţiei aproape fără tragere de inimă. Remarcase prezenţa unui telefon public în hol şi merse hotărâtă spre el. Dorea să dea telefon înainte de a-i dispărea curajul. Cu degete tremurătoare ridică receptorul şi ceru operatoarei legătura. în momentul în care auzi ţârâitul telefonului la celălalt capăt al liniei, palmele îi erau umede şi picături de transpiraţie îi umpleau fruntea.

11

Receptorul fu ridicat în cele din urmă şi o voce de femeie spuse: „Oui? Mas St. Salvador. *Qui este-ce?“*

Vocea Dionnei se frânse, dar reuşi să spună încet: *Madame St. Salvador?*

- Non, c’est Jeanne! Vous voulez Madame St. Salvador?

- Non, non! Vorbea agitat. Monsieur St. Salvador, monsieur St. Salvador, est-il la?

Jeanne ezită o clipă şi apoi îi răspunse:

- Non, mademoiselle, îl est k Avignon.

Inima Dionnei se opri o clipă. Manoel la Avignon? De cât timp? se gândi rapid. Ar fi putut s-o întrebe pe Jeanne, pe care o ştia ca fiind vechea menajeră, nu era sigur că ar fi primit răspuns. Deja simţea o rezervă în glasul bătrânei şi o dorinţă de a afla cine vrea să vorbească cu Manoel.

Cu inima bubuindu-i, spuse „Merci“ şi închise, descoperind cu spaimă că tremura toată.

Plecând din cabina de telefon, îl întâlni în hol pe directorul hotelului care se uita la ea neliniştit remar- cându-i obrajii palizi şi ochii strălucitori.

- E ceva în neregulă, *mademoiselle?* se interesă el.

Dionne reuşi să dea din cap cu ceea ce credea ea a
fi o expresie calmă.

- Nu... nu, nimic, replică ea repede. E o zi minunată, nu-i aşa?

- Minunată, repetă el, încuviinţând din cap în timp ce ea fugi pe scări spre camera ei.

12

în timp ce se schimba pentru prânz într-un costum de bumbac de nuanţa lămâiei, costum pe care Clarry îl făcuse special pentru ea, Dionne încerca cu disperare să-şi dea seama ce are de făcut. îşi pieptănă şi îşi prinse din nou părul în coc, îşi fardă ochii aproape măslinii şi aplică un ruj incolor pe buze, dar totul automat. într-un fel nu planificase nimic după acel telefon. Dacă trebuia să mai sune încă o dată şi Manoel n-ar fi acolo nici a doua oară, familia ar începe să fie

suspicioasă şi nu-şi dorea aşa ceva. Dar cum altfel putea lua legătura cu el? Nu putea merge până la Avignon doar în speranţa de a-l întâlni.

Coborî în sala de mese cu un gol în stomac, ce nu prea avea de-a face cu foamea.

Mâncă puţin, chiar dacă supa de peşte era delicioasă, şi refuză orice în afară de câteva fructe proaspete. îi plăcu cafeaua, o înviora, şi în timp ce o sorbea se gândi la un motiv de a merge la „manode“.

Plecând din restaurant, traversă recepţia spre intrarea hotelului , uitându-se cu ochi gânditori la piaţa umbrită. Nu erau prea mulţi turişti în hotel. Era încă devreme pentru turişti în Arles. Ei vor veni mai târziu, în mai sau iunie.

Cu pumnii strânşi, se întoarse la hotel. Trebuia să meargă mai departe, oricât de dureros şi urât ar fi fost. De dragul lui Jonathan.

îşi petrecu după-amiaza în hotel, spre uimirea directorului. în mod evident o înregistrase ca turistă, şi faptul că nu vizita

locurile de interes turistic era o enigmă pentru el. De câteva ori îl surprinse uitându-se la ea din uşa hotelului şi se prefăcu că nu observă, pentru a nu-l stânjeni.

Mai târziu, când umbrele în piaţă începeau să se întindă, părăsi holul şi-şi făcu drum spre telefon. Genunchii îi tremurau şi avea dificultăţi în coordonarea mişcărilor. Dar ajunse în cele din urmă la cabină şi ridică receptorul.

O voce feminină răspunse din nou si energia ei dispăru. Dar nu era Jeanne. Era o voce de fetiţă, o voce pe care si-o amintea vag. Manoel avusese o soră, o soră mai tânără - Louise.

- *Excusez-moi,* spuse ea sperând ca accentul ei să nu sune prea englezesc, *mais je veux parler avec monsieur* Manoel St. Salvador.
- Manoel? Fata păru surprinsă. *Qui est là?*

Dionne ezită. Cum îi putea spune fetei numele fără
a crea acel gen de situaţie pe care voia să-l evite.

- Cest une amie de monsieur St. Salvador, se eschivă ea.

Fata rosti o exclamaţie:

- Mais êtes-vous anglaise?

Dionne îsi duse mâna la gură. Nu se gândise că accentul îi era atât de evident, dar erau câţiva ani de când nu mai folosise franceza. Ce putea spune? Dacă ar nega, fata ar sti că minte, si dacă ar încuviinţa ar fi si mai rău.

- *Ce n'est pas important,* replică ea, si pentru a doua oară închise, dispreţuindu-se pentru laşitatea ei.

Părăsind cabina, merse sus în camera ei si se holbă la reflexia ei în oglinda mesei de toaletă. Ochii îi erau îngrijoraţi, adâncimile lor verzi erau bântuite de anxietate. Ce avea să facă? Era pe punctul de a se schimba pentru cină când auzi un ciocănit în usă. „Mademoiselle! Mademoiselle!“

Era o voce de femeie si Dionne traversă cameră până la uşă, înfăşurându-se în halatul de casă. O servitoare aştepta afară.

- Un telefon pentru dumneavoastră, *mademoiselle,* explică ea zâmbind. Din păcate, va trebui să vorbiţi de jos, din hol.
- Sunteţi... sunteţi sigură că e pentru mine?
- Mais certainement, mademoiselle. E un bărbat, mademoiselle!
- Un bărbat! clătină din cap, neîncrezătoare. Ei bine, foarte bine, o să cobor. Daţi-mi un minut să mă îmbrac.

In timp ce-şi punea pantalonii crem, mulaţi şi un pulovăr verde-jad care-i accentuau subţirimea, căută o explicaţie.

Cu siguranţă că Louise nu i-ar fi recunoscut vocea atât de repede. Şi chiar dacă ar fi aşa, de unde să ştie unde stătea?

Picioarele îi tremurau în timp ce cobora în fugă treptele spre telefon, dar când ridică receptorul, vocea spuse:

- *Mademoiselle* Hing? Nu era vocea lui Manoel. Era mai subţire, mai tânără şi mult mai puţin supărătoare.
- Cine... cine e acolo? întrebă ea brusc.
- Henri Martin, *mademoiselle.* Ne-am întâlnit ieri, în avion.

Dionne se rezemă de peretele cabinei.
- O, *monsieur,* oftă ea răguşit. Nu vă ştiam numele.

- Ştiu. Dar am fost norocos să-l reţin pe al dumi- tale. Spune-mi, te-ai cazat? Totul e în regulă?
Dionne oftă.
- Da, totul e bine, replică ea. De ce suni?
El păru tulburat.
- De ce am sunat? râse pe înfundate. Desigur că ştii. Vreau să te invit la cină în seara asta.
Dionne replică:
- îmi pare rău, e imposibil.
- De ce? De ce e imposibil?
Dionne dădu din umeri.
- Sunt obosită. Nu prea am chef de cină, *monsieur.*
El exclamă:
- Ah, sunt dezolat, *mademoiselle.* Cu siguranţă trebuie să mâncaţi.
- îmi pare rău...
- Mâine, atunci.
- Nu ştiu ce voi face mâine.
- îmi răniţi orgoliul, comentă el uşor. Vă rog, luaţi prânzul cu mine.
- Altă dată, spune Dionne ferm, şi închise.
Părăsind cabina, se întoarse în cameră şi nu se obosi să se mai schimbe, se aruncă pe pat, cu un sentiment de amărăciune. Se simţea complet singură, şi nici chiar faptul că Joanathan şi Clarry o aşteptau atât de încrezători în Anglia nu putu risipi dezolarea pe care o simţea.

Hotărându-se că nu suporta ideea de a face faţă

cinei în restaurant, îşi luă geanta şi coborî în piaţă. Lămpile aruncau ochiuri de lumină peste umbrele străzilor, dar era atât de cald şi ea descoperi moliciunea întunericului amestecându-se ca un balsam în inima şi mintea ei tulburată. Mâine va fi o altă zi!

Bău o cafea şi luă un pateu într-un mic bistro de pe malul Rhonului şi apoi merse spre Arena. Mai fusese la Arena de câteva ori cu Manoel, privind spectacolul ce putea impresiona şi pe cei mai tari de înger. Celebrii tauri din Camarque erau adversari redutabili.

Cei mai faimoşi toreadori din Spania au trecut graniţa pentru a lua parte la coridă în arena din Arles pentru a-şi pune în valoare abilităţile contra viguroşilor tauri negri care puteau provoca răni adânci cu o lovitură de coarne, în timp ce amatori de pretutindeni continuau să apară pentru a-i provoca pe profesionişti, unul mai doritor decât altul să-şi provoace soarta.

Dionne îl privise pe Manoel în ţarc la „mas“ cu taurii, stătuse nemişcată de frică în timp ce el păşea în arenă, ceea ce provoca strigăte entuziaste de „Ole“! Fuseseră momente în care ea îl urâse pentru că o supunea la o asemenea agonie. O durere i se răsuci în stomac. Cât de uşor trecuseră acele luni, cât de dulce fusese fiecare zi, şi cât de chinuitoare fusese despărţirea atunci când, inevitabil, sosi.

Se întoarse pe la nouă din plimbarea solitară ce avusese efect calmant pentru simţurile sale. Se simţi

plăcut de obosită şi refuză să se mai gândească la probabilităţile şi posibilităţile zilei de mâine. Nu avea nici un rost să speculeze asupra unui lucru atât de nebulos.

Intră în holul recepţiei uşor, cu geanta atârnându-i pe umăr, cu mâna ridicată pentru a-şi da după ureche o şuviţă rebelă de păr negru şi mătăsos.

Crezu la început că holul era gol, dar în timp ce traversa imensele covoare verzi, un bărbat se ridică dintr-un scaun aflat la picioarele scărilor şi blocă drumul.

Dionne se opri, privirea plimbându-i-se peste bocancii stropiţi de noroi şi pantalonii gri din piele de antilopă, remarcând fără să vrea înălţimea lui şi expresia întunecată a feţei lui. Pentru o clipă rămase nemişcată şi un junghi o străbătu, apoi când el făcu un pas, se dădu înapoi şi îşi puse o mână peste buzele palide.

- Bună, Dionne, spuse el, vocea lui având acelaşi accent inconfundabil. Te-aş putea întreba de ce eşti aici şi de ce ai vrea să vorbeşti cu mine?

Capitolul 2

Dionne se uita fix la el fără a-i veni să creadă, incapabilă să accepte pentru moment că aceasta nu era o halucinaţie provocată de intensa ei dorinţă de a-l vedea din nou pe Manoel St. Salvador, o dorinţă care până în acest moment existase doar în subconştientul ei.

Dar acesta nu era acel Manoel pe care şi-l amintea ea. Amintirile despre el erau intense şi acest bărbat cu ochii reci semăna prea puţin cu bărbatul cu sânge fierbinte pe care-l cunoscuse şi iubise. Trăsăturile erau aceleaşi şi totuşi diferite. Aceiaşi ochi verzi sub sprâncenele întunecate, aceiaşi pometi aroganţi, o gură plină şi senzuală, perciuni întunecaţi prelungindu-se până spre bărbie. Ochii cenuşii erau mai înfundaţi în orbite şi înecaţi de amărăciune. Linii adânci îi mărgineau nasul şi gura, dându-i un aer oarecum plictisit şi istovit. Şi corpul îi era încovoiat, chiar dacă

muşchii pieptului se mişcau sub jacheta scurtă din piele moale de antilopă şi pulpele puternice se luptau cu pantalonii foarte strâmţi. Ea se simţi neajutorată, conştientă că acest moment venise asupra ei pe neaşteptate şi ea nu-i putea face faţă. Mai era posibilă vreo urmă de compasiune de la acest bărbat cu expresie crudă şi care o privea cu un fel de ură în ochi? Cum crezuse că i-ar putea cere ceva? Cum îşi imaginase atât de prosteşte că trecerea anilor nu-i adusese tot atâta experienţă ca şi ei?

- Ei bine, mademoiselle?

Era vocea rece, detaşată a unui străin şi ea se întoarse, incapabilă să facă faţă acuzaţiilor din ochii lui. Dar de ce o acuza el? De ce o privea cu un dispreţ evident, cu aversiune? Era amintirea trecutului atât de dezagreabilă pentru el?

- Cum... cum m-ai găsit? fură cuvintele ei abia perceptibile.

Manoel exclamă nerăbdător:

- E important? De ce eşti aici? Ce vrei de la mine?!

Păşi către ea, apucând-o pentru a o întoarce cu faţa
spre el, provocându-i o durere în umăr.

- Nu pleca, Dionne! Sau sunt atât de dezgustător?

Dionne tremură în strânsoare şi privirea lui se fixă aspru pe faţa ei, apoi pe subţirimea corpului ei îmbrăcat în pulovărul verde şi pantalonii crem. Mâna de pe umărul ei deveni mai uşoară şi degetul lui mare

pipăi oasele fragile ale gâtului ei înainte ca gura să i se încleşteze şi să-şi retragă mâna.

- Ei bine? spuse el din nou. Repet, de ce eşti aici?

Dionne îşi opri respiraţia.

- Am... am venit să te văd. N-am ştiut cu cine altcineva să vorbesc.

Ochii lui se întunecară.

- Ai necazuri? o privi el neliniştit. Nu putem vorbi aici. Ai o cameră aici? Şi la încuviinţarea ei spuse: Vom merge acolo!

- Nu! protestă ea disperată. Nu... vreau să spun... nu putem merge acolo. E strâmt - un dormitor, nu mai mult!

- Şi? Ce crezi că vreau să fac în camera ta? Hai, spune, pisicuţo! Gura i se strâmbă dur.

Dionne dădu din cap neajutorată. Cum îi putea explica că nu voia nici o amintire a prezenţei lui în camera ei mică, simplă, pentru a o bântui în timpul nopţii lungi şi singuratice?

- E... e un hol aici, se bâlbâi ea. Dacă nu e ocupat.

împinse uşa pentru a scăpa de întunecimea care o
învăluia. Intră repede în cameră, aprinzând lămpile, luminând spaţiul gol.

Expresia feţei lui Manoel era întunecată. O urmă în camera liniştită, închizând uşa şi sprijinindu-se cu spatele de ea, întreaga lui fiinţă emanând genul de forţă pe care ea abia începuse să şi-o amintească, care putea anihila orice încercare de apărare a ei.

- Acum, Dionne, ce este? Ce nu merge? De ce ai nevoie de ajutorul meu?

Dionne se plimba prin cameră fără încetare, incapabilă să stea liniştită sub ochii lui scormonitori, incapabilă să găsească cuvinte pentru a spune ce voia să spună. Şi deodată, obosită de tăcerea ei, Manoel spuse:

- *Pour l'amour de Dieu,* Dionne, nu sunt un bărbat calm. Spune ce ai de spus şi termină odată! Ochii i e îngustară. Ce vrei? Bani?

Dionne se opri brusc şi se uită la el cu buzele tremurându-i.

- De ce îţi închipui că vreau bani? Era rănită de cinismul vocii lui.
- Nu e ceea ce vrea toată lumea? întrebă el fără a-i păsa. Dacă despre asta e vorba, atunci nu mai continua. Mă plictiseşte! Se uită la ea dispreţuitor. Ceea ce mă uluieşte este motivul pentru care crezi că ţi-aş da bani!

Dionne se uită la el.

- Să înţeleg că refuzi să mă ajuţi? întrebă ea scurt.

Manoel se uită insolent la ea, forţându-i pleoapele

să se închidă defensiv peste ochii verzi ca jadul. Găsi incredibil de dificil, chiar după atâta timp, să-şi păstreze încrederea în el, şi se temu că ochii ar putea reflecta ceea ce simţea.
Era un anumit fel de plăcere în a-l privi, dar o dată cu asta veneau şi amintirile pe care înainte ea nu le lăsase să-i pătrundă în minte.

Ştia fiecare trăsătură a acelei feţe puternice, îi sărutase pielea fermă a obrazului şi simţise curba senzuală a gurii lui pe corpul ei, înlăturându-i orice gând coerent. în ciuda trecerii anilor era imposibil să nu fie afectată de asemenea amintiri.
El îşi agăţă degetele mari în cureaua de la pantaloni. Fără a-şi da osteneala să răspundă la întrebarea ei, rosti: Hai, spune-mi, de ce ai nevoie de bani?

- E o problemă personală. Şi pe lângă asta, cum e evident că nu vrei să mă ajuţi, nu cred că mai contează.
- Nu-mi aduc aminte să-ţi fi spus categoric că nu te ajut. Te repezi imediat la atac. Doar nu te aştepţi să te întorci după trei ani şi să găseşti lucrurile şi oamenii la fel cum le-ai lăsat.
- Nu mă aştept la aşa ceva. îmi dau seama că viaţa merge mai departe, nimic nu rămâne la fel.
- Deci ai nevoie de bani? El se controla cu dificultate, umerii i se aplecaseră, ochii îi străluceau de violenţă reţinută.
- Da, reuşi ea să articuleze cu dificultate.
- Câţi?

Dionne înghiţi în sec.

- Două sute de lire, spuse ea.

Sprâncenele lui se încruntară.

- Două sute de lire? Cât face asta? Aproape două mii cinci sute de franci?

- Cam atât, încuviinţă ea.

Manoel îşi muşcă buza de jos timp de un minut şi spuse:

- Două sute de lire, da? Ochii i se plimbară insolent de-a lungul corpului ei subţire, pentru a rămâne aproape nemişcaţi pe buzele ei deschise.

- De ce ai nevoie de bani? Eşti cumva gravidă?

- Nu! spuse ea îngrozită. Nu! Cum poţi să sugerezi un asemenea lucru? Vocea o lăsă şi trebui să tragă aer în piept de câteva ori pentru a se calma.

- De ce? întrebă el, ochii lui continuând să-i privească corpul fără milă. De ce nu? E atât de rar întâlnit aşa ceva în ţara ta? Eu cred că nu. Eşti o femeie frumoasă, întotdeauna ai fost. Câte nopţi nu am stat treaz amintindu-mi exact cât de frumoasă erai când stăteai în braţele mele? Desigur că alt bărbat trebuie să se fi bucurat de deliciile de care am avut şi eu parte.

Dionne îl plesni puternic peste obraz înainte ca el să se mişte şi apoi gemând uşor trecu de el, deschise uşa de parcă diavolul o mână din urmă şi urcă scările spre camera ei.

O dată ajunsă înăuntru, închise uşa şi răsuci cheia, sprijinindu-se de uşă şi tremurând. Dar el n-o urmări, nu bătu nervos în uşă, ea îşi auzea doar sunetul propriei respiraţii care avu nevoie de multe minute pentru a reveni la normal.

A doua zi dimineaţă se ridică greu din pat. Dormise adânc şi avea cearcăne adânci sub ochi, aşa că se duse la micul dejun cu ochelarii negri, pentru a evita un comentariu inevitabil din partea prietenosului director.

După micul dejun, încercă să-şi evalueze situaţia.

Dacă ar fi fost Clarry acolo! se gândi ea, deşi aceasta n-ar fi aprobat felul în care evoluau lucrurile. Clarry era pentru adevăr, dar în această situaţie, Dionne nu putea fi de acord cu ea. Cum să se confeseze lui Manoel cu privire la adevăratele motive pentru nevoia ei de bani? Ce reacţie ar avea el? Ce compasiune ar putea aştepta de la el după ce o înjosise noaptea trecută?

Dar ce te-ai face dacă nu s-ar mai întoarce? o întrebă o voce interioară. Cum te vei descurca? Vei sacrifica şansele lui Jonathan de a se vindeca, de dragul mândriei?

Se ridică brusc de pe scaun. Asemenea gânduri nu meritau atenţie. Trebuia să continue. Trebuia să se umilească în faţa lui Manoel St. Salvador şi va trebui să facă orice i se va cere - de dragul lui Jonathan.

Şi atunci? Gândurile îi zburară. Şi dacă, aflând adevărul, el ar fi dorit copilul? Ce şansă ar mai fi avut ea? Ea, care avea doar salariul de profesoară, iar Manoel, cu vastul său domeniu în Camarque, via de pe valea Rhonului, avere la care ea nu visase niciodată. Cine ar câştiga o asemenea bătălie? N-ar fi trebuit să se îndoiască de răspuns.

Palmele i se umeziseră. Fusese nebună că a

venit aici? Să-i ceară lui Manoel bani? Nu-şi asuma un risc imens oricum? Se va limita la a-i da bani fără să afle de ce avea nevoie de ei?

Dar la cine s-ar mai putea duce? în afară de mătuşa

Clarry nu mai avea pe nimeni. Prietenii erau buni, desigur, dar nici unul nu-şi putea permite să-i dea o asemenea sumă de bani. Şi cum ar fi putut altfel ar fi putut Jonathan să-şi revină din acea răceală oribilă şi chinuitoare care-l ţinea treaz nopţile şi de asemenea pe Dionne, rugându-se să găsească un mod de a-l muta din acel climat umed într-unul mai cald, mai uscat, unde s-ar fi putut însănătoşi?

Lacrimile îi înţepau ochii. Două sute de lire înseamnă atât de puţin pentru St. Salvador, aproape o picătură într-un ocean. Fusese destul de darnic pentru a-i da bani acum trei ani, de ce nu şi acum? Făcu un gest neajutorat. Nu trebuia să rupă acel cec, dar cum să ştie că va mai avea nevoie de el?

Dionne oftă şi coborî scările hotelului. Era o altă dimineaţă minunată, soarele scânteind pe cupola bisericii din depărtare. Un grup de călăreţi se îndepărta, copitele cailor lor tropăind pe pietrele pieţei. Erau şi câţiva copii printre călăreţii care-şi controlau caii cu o îndemânare naturală. Caii nu erau albi ci gri, dar aveau coada la fel de groasă ca a celor din Camarque.

Dionne îi privi până se îndepărtară. Ce trebuia să facă? Să aştepte toată ziua şi să vadă dacă el se va întoarce? Sau să-l caute? Dacă-l va aştepta toată ziua şi el nu va veni, va fi o altă

zi pierdută.

Oftă. Dar cum ar şti unde să-l caute? Ştia drumul spre Mas St. Salvador, desigur. Fusese acolo de multe

ori. Dar era un teren privat, şi ea ar fi încălcat proprietatea. Nu avea nici o îndoială că mama lui Manoel ar fi avut cea mai mare plăcere s-o dea afară cu forţa, dacă era necesar.

Dar nu putea nici să stea la hotel toată ziua.

După ce umplu rezervorul Citroenului, ieşi din oraş, urmând drumul prăfuit care şerpuia între râu şi mlaştini.

în depărtare văzu imaginea care odată o umpluse de bucurie, care-i făcuse sângele să-i curgă mai repede prin vene: taurii negri din Camarque. Erau o duzină păscând împreună pe movilele pline de iarbă.

în timp ce ea trecea, îşi ridicară capetele, dar nu-i arătară prea mult interes. Coarnele erau curbate ameninţător şi ea realiză că erau tauri spanioli. Degetele i se înţepeniră pe volan. Taurii purtau dublu S al cirezilor St. Salvador marcat pe coaste. Nu era departe, se gândi ea nesigură. Evident, era pe domeniul St. Salvador.

Mai târziu, un grup de cai aproape ascunşi printre copaci îi dezvălui coloritul inconfundabil al unei rulote ţigăneşti.

Apăsă piciorul pe frână, opri şi privi curioasă la rulotă. Era ceva vag cunoscut şi apoi realiză şi ce anume era - rulota Gemmei. Cea pe care ea şi Manoel... Gemma era bătrână, desigur, dar o asemenea femeie activă, plină de viaţă... Nu putea fi moartă!

Dionne se opri pe marginea şoselei. Terenul din

jurul rulotei era mlăştinos şi ea purta pantofi total necorespunzători mersului prin noroi. în plus, rulota era evident părăsită. Perdelele de la ferestrele sinistre erau trase şi murdare şi nu era nici un semn de viaţă.

Dând din cap, se întoarse la maşină şi o împinse din spate cu grijă. Rulota Gemmei, casa de care se simţise mândră, şi de care avusese grijă, lăsată să ruginească şi să putrezească.

Se uită înapoi şi un nod i se puse în gât. Era Gemma moartă? Era acel spirit, ce nu putea fi dominat, stins pentru totdeauna? Din cauza lui Manoel. îşi puse mâinile pe volan, privind în gol.

Gemma părea o persoană care ar trăi în veci, singurul membru al clanului St. Salvador care-i arătase numai bunătate.

Era disperată. Ce avea să facă? Să se întoarcă, sau să continue şi să rişte să se confrunte cu soţia lui Manoel, fata care nu se străduise deloc să-şi ascundă antipatia pentru englezoaică şi pe care mama lui Manoel o găsea potrivită, pentru că proprietăţile tatălui ei se învecinau cu cele ale St. Salvador?

Pornind brusc motorul, se forţă să se gândească la Jonathan. Era pentru binele lui aici, şi dacă era vorba de umilinţe, atunci ar trebui să sufere singură.

Pământul de pe ambele părţi ale şoselei era mai puţin mlăştinos acum, şi în depărtare un pâlc de copaci acoperea un grup de case.

Ceva se agita vag undeva la orizont şi se strădui să vadă ce era.

Mişcarea se materializă în bărbaţi şi cai, faimoşii gardieni din Camarque care patrulau cu cirezile de vite şi cai aşa cum făcuseră de ani de zile.

Cum ei se apropiau, Dionne văzu că însoţeau o cireadă de vite, puternice, negre, neînfricate.

„Mas-ul“ St. Salvador, numele provensal pentru fermă, creştea tauri spanioli pentru coride, şi nu din cei mai mici, mai puţin musculosi, folosiţi mai ales în cursele libere. La vizita precedentă Dionne învăţase că în timpul coridei era o dezlănţuire de sălbăticie care ar face pe oricine să se întrebe cât de mult avansase civilizaţia de la luptele gladiatorilor în arenele romane, pe când „course libre“ era mai blândă, mai puţin periculoasă, sport în care taurii supravieţuiau pentru a lupta şi a doua zi. Cu siguranţă aceste cornute bine crescute păreau cele mai neînfricate pe care le văzuse ea vreodată, şi toată lumea fusese avertizată, din momentul în care puseseră piciorul în zonă, să le trateze cu cel mai mare respect şi niciodată să nu le subestimeze.

Cireada se năpusti, abia dându-i timp să arunce o privire; gardienii o priviră curioşi, evident întrebându-se cine era şi de ce se afla pe pământul St. Salvador.

Unul dintre cei mai bătrâni strânse hăţurile calului său şi se apropie de maşină, ridicându-şi pălăria cu boruri largi care semăna atât de mult cu aceea a

unui cowboy din statele vestice ale Americii. Dionne nu-l recunoscu pe nici unul din bărbaţi si unul din ei îi vorbi:

- Bonjour, mademoiselle, spuse el politicos. Qu'este-ce que vous voulez?

Dionne zâmbi mai încrezătoare decât se simţea.

- *Ou est monsieur* Manoel? întrebă ea.

Omul se încruntă.

- Le patron, mademoiselle? Il n 'est pas ici.

Dionne îsi muscă buza.

- Non, pas le patron, monsieur, mais monsieur Manoel?

- *Monsieur* Manoel *est le patron,* replică omul cu demnitate.

Dionne se uită la el fără a se scuza. Manoel era „le patron"! Dar atunci unde era tatăl lui Manoel?

Dar desigur nu putea pune o asemenea întrebare si ea făcu un gest neajutorat si spuse:

- Pardon! Je ne connais pas bien la famille.

încruntarea lui se accentuă.

- Vous êtes anglaise, mademoiselle?

Dionne dădu din cap.

- *Oui. Vous parlez anglais?* Omul schiţă un zâmbet.

- Un peu, mademoiselle, un peu.

Ea îsi umezi buzele uscate.

- Foarte bine, stiţi unde este domnul Manoel? Omul zâmbi si se întoarse în sa. Ochii lui aveau

cel mai deschis albastru pe care-l văzuse ea vreodată,

mâinile noduroase şi faţa de culoarea mahonului.

- Ar putea fi oriunde, spuse el în cele din urmă. Sunt multe de făcut în această perioadă a anului. Doriţi să-i spun că îl aşteptaţi la „mas“?

- O, nu, dădu ea din cap prea repede şi bătrânul gardian se uită la ea suspicios. Era evident acum că era considerată o intrusă mai ales că ea nu voia ca prezenţa ei să fie cunoscută de stăpânul lui. Trebuie să mă întorc la Arles, adăugă, neconvingător. Poţi să-i spui că mă găseşte acolo.

- *Bien sur, mademoiselle.* Bătrânul îşi înclină capul cu o politeţe controlată şi realizând că el aştepta ca ea să plece. Dionne porni din nou motorul şi intră în marşalier.

Dar ridică piciorul de pe ambreiaj prea târziu şi în consecinţă micul vehicul se zdruncină, roţile alunecară pe suprafaţa accidentată şi maşina derapă de pe şosea în şanţul de lângă ea.

- La naiba! Dionne îşi strânse buzele, refuzând să intre în panică, împinse uşa şi ieşi să vadă pagubele.

Nu era nimic serios, o roată blocată în noroi, dar fără ajutoare nu putea să iasă de acolo. Se uită la gardian şi acesta o întrebă:

- Aveţi o frânghie, *mademoiselle*?

Dionne îşi controlă supărarea cu dificultate. Era foarte tentată să spună că nu găsea normal să fie echipată cu o frânghie pentru o plimbare de dimineaţă, dar n-ar fi avut nici un rost. Dădu din cap,

uitându-se încruntată la roata blocată, de parcă ar fi crezut că privirea ei ar fi suficientă pentru a o face să iasă singură din şanţ.

Gardianul se ridică uşor în şa.

- Am eu o frânghie, *mademoiselle,* spuse el calm. Dionne răsuflă uşurată.

Dionne deschise uşa maşinii şi în timp ce el prindea frânghia de cal şi se ridica din nou în şa, ea începu să împingă. Era greu, şi transpirase în timp ce maşina o lua înapoi spre şosea.

Aproape terminaseră când auzi sunetul unor copite de cai. Privind în jur nervoasă, zări un călăreţ care se apropia de ei. La început crezu că era un băiat, dar când acesta se apropie, îi văzu pletele şaten spre blond şi realiză că era o fată. Aceasta se ridică în şa şi exclamă cu bucurie: „Dionne! Dionne, tu eşti! Ce faci aici?

Dionne se uită la ea mirată.

- Louise, spuse ea încet. Dumnezeule, abia te recunosc. Erai copil când am plecat eu.

Fata râse cu poftă.

- Aveam paisprezece ani. Acum am şaptesprezece. Ce faci aici? Ai venit la „mas“ să o vezi pe bunica?

Dionne era uluită. Era ceva la care nu se gândise. Entuziasmul Dionnei era autentic, şi nu ştiu cum să-i răspundă. întorcându-se spre gardian care încălecă din nou după ce desfăcuse frânghia, îi mulţumi călduros, oferindu-şi un moment de gândire pentru a inventa o scuză.

- Ai spus bunica? întrebă ea, uluită. Vrei să spui Gemma?

- Desigur. Zâmbetul Louisei dispăru. Eşti sigură că nu voiai să pleci fără a o vedea?

Dionne dădu din cap neajutorată.

- Am văzut rulota, murmură ea. Am crezut că... Nu contează Louise, n-am venit în vizită. Nu eşti prea tânără pentru a înţelege că n-aş fi un musafir binevenit la „mas“.

Ochii Louisei se întunecară.

- Bunica primeşte prea puţini vizitatori, spuse ea tristă. Dar de ce eşti aici? Credeam că Manoel a fost să te vadă aseară.

Dionne se încruntă.

- Ştii de asta?

Louise dădu din umeri.

- Desigur. Ti-am recunoscut vocea la telefon. Eu i-am spus lui Manoel că trebuie să fii aici.

Dionne îşi frânse mâinile.

- Şi mai ştie cineva?

Louise făcu o grimasă şi dădu cu piciorul în iarba pitică de sub picioarele ei.

- O, nu, nu toată lumea. Doar Manoel şi cu mine.

Dionne îşi muşcă buza.

- Spune-mi ceva, Louise. Tatăl tău nu mai e la „mas“?

- Tata e mort, spuse ea cu regret. A murit acum doi

ani. Manoel se ocupă de „madame“ acum. E femeia lui acum, şi aceştia sunt taurii lui.

Dionne dădu din cap cu uimire.

- N-aş fi ghicit niciodată, murmură. Atunci mama ta mai locuieşte cu Manoel?

Louise încuviinţă:

- Desigur. Şi Ivonne.

Un cuţit se învârti în stomacul Dionnei.

- A, da, Ivonne, spuse ea încordată.

Louise se uită la ea un timp.

- Pari mai subţire, Dionne. Cum ţi-a mers? Mai predai?

Dionne îşi strânse buzele.

- A, da. Mai predau. Dar tu? Ai terminat şcoala?

- Manoel vrea să mă trimită la o şcoală în Elveţia, dar eu nu vreau. îmi place aici. Nu văd nici un motiv să mă trimită. Ştii de accidentul Ivonnei, desigur.

Asta îi atrase atenţia.

- Nu, negă ea. Ce accident?

Louise dădu din umeri.

- A fost lovită de un taur. E paralizată de la mijloc în jos.

De groază, Dionne rămase fără răsuflare. Louise o spusese atât de rece, fără a-i păsa. De parcă nu considera accidentul altceva decât ceea ce merita Ivonne.

- Dar e oribil! Când s-a întâmplat?

- Imediat după ce ai plecat, cred. E important?

- Nu crezi?

Louise se juca cu hăţurile.

- Ivonne a căpătat ce a dorit. Era supărată pe Manoel, şi credea că-l poate supăra întărâtându-i taurii. Nimeni nu se poate juca cu taurii!

Dionne trase de o şuviţă de păr, care-i ieşise din coc.

- Nu e de mirare că Manoel arăta

îmbătrânit. Ce timpuri groaznice trebuie să fi fost pentru el.
Louise îi atinse braţul uşor.
- Mă bucur că te văd, Dionne. De ce vrei să-l vezi pe Manoel? Se opri brusc şi-şi muşcă buzele. Stai mai mult în Camarque?
Dionne atinse absentă uşa maşinii.
- Nu ştiu, Louise. Depinde.
Louise oftă.
- Ai venit aici să-l vezi pe Manoel?
- Da, unde e?
- De fapt a plecat azi, replică Louise, încruntându-se. La podgorii. Se uită o vreme la Dionne. Ce s-a întâmplat?
- Ce vrei să spui? se prefăcu ea că nu înţelege.
- între tine şi fratele meu? Ştii ce spun. A venit acasă foarte furios. Nici măcar Ivonne n-a îndrăznit să-l întrebe. Dar am ghicit că trebuie să fi fost o ceartă.
Dionne făcu o grimasă.
- Trebuie să plec, Louise. Manoel nu-i aici, nu are rost - adică nu am nici un motiv să rămân la „mas“.
- Şi bunica? Să-i spun că te-am văzut?

- Nu pot să te opresc, desigur, spuse ea. Dar probabil nu ar fi frumos, în aceste împrejurări.
- O, Dionne! Louise îşi încleştă pumnii, sprijinindu-se de capota maşinii. De ce te-ai întors după atâta timp? Cu siguranţă ştii ce înseamnă pentru Manoel să te vadă din nou, acum!
Dionne porni motorul maşinii.

- îmi pare rău, Louise. Şi mi-ar fi plăcut s-o văd pe Gemma. Vocea i se stinse şi dădu din cap. La revedere.
- La revedere, Dionne. Louise alergă câţiva paşi pentru a o prinde din urmă. Pot să vin la hotel să te văd înainte de a pleca?
Degetele Dionnei se strânseră pe volan.
- Nu cred că ar fi o idee bună, spuse ea. La revedere.
Louise îi făcu cu mâna şi Dionne dădu cu spatele până putu să întoarcă maşina. Apoi porni încet, nodul din gât ameninţând s-o înece.

Capitolul 3

După cina din acea seară Dionne urcă în cameră pentru a-i scrie lui Clarry. Avea nevoie să facă ceva, un lucru banal care nu avea nimic de-a face cu Mas St. Salvador.

Toată ziua se gândise la accidentul Ivonnei, până începu să o doară capul din cauza zădărniciei încercării de a ghici sentimentele celeilalte fete. Ce oribil, se gândi ea cu compasiune, să fii paralizată, probabil pentru toată viaţa! Uită răutatea din trecut, tot ce-şi amintea era îndemânarea ei pe spinarea calului, condiţia ei fizică perfectă, totul distrus în câteva minute de neatenţie.

Scoase hârtie şi un stilou, dar nu se apucă de scris. Fără să vrea se gândi la Manoel şi la situaţia ei fără ieşire. Era un bărbat atât de viril, de puternic şi plin de viaţă. îşi revărsase Ivonne mânia asupra lui? Asta era cauza încordării lui şi a aerului obosit şi plictisit care-i sfâşiase inima?

îşi sprijini bărbia în mâini, dorindu-şi să poată plânge. N-ar fi trebuit să vină aici. N-ar fi trebuit să-i permită Clarrei s-o convingă că îi datora asta lui Jonathan.

Ce rost va avea dacă nu va ieşi nimic din asta, cu excepţia faptului că sentimentele ei vor fi mai rele decât înainte de a afla ce se petrecuse aici?

Buzele i se umeziră. Dacă lucrurile ar fi diferite, se gândi ea disperată. Dacă ea şi Manoel nu s-ar fi despărţit. Cu siguranţă că ceea ce au împărtăşit ei a însemnat ceva pentru el. Părea o relaţie foarte strânsă şi totuşi se destrămase atât de uşor. Chiar şi acum simţea durerea despărţirii.

Şi Gemma, acea femeie imposibil de dominat cu depozitul ei de superstiţii şi credinţe religioase, care-şi jucase rolul, încurajându-i să ia ce le aparţine, după un ritual la fel de vechi ca şi originile medievale ale cailor albi din Camarque.

Dar nu avuseseră parte de a doua porţie de fericire. îşi îngropă faţa în mâini. Viaţa era aşa de nedreaptă. Tocmai când raiul părea la o aruncătură de băţ le fusese smuls cu o asprime care ar putea distruge orice suflet.

Cu respiraţia îngreunată, Dionne se ridică de pe scaun şi merse spre ferestre privind în piaţa liniştită. Umbrele se lungeau pe măsură ce soarele apunea.

Merse spre uşă, coborî scările şi ieşi în aerul răcoros al serii. Purta o rochie simplă din jerseu care-i accentua umbrele violete din jurul ochilor. Era o rochie lungă după care Clarry

alergase pentru ea într-o seară, pentru

o petrecere de Crăciun la care Dionne fusese invitată.

în afara hotelului ezită, nehotărâtă unde să meargă, singurii oameni din jur erau doar în grupuri de doi sau trei si doar ea era singură. Continuă să meargă, hotărându-se că şi-ar putea cumpăra o cafea la una din terase. N-ar mai sări în ochi în mulţime. O maşină trecu pe lângă ea şi doi tineri francezi ieşiţi pe fereastră, o întrebau cine e şi unde merge. O invitaseră să li se alăture, făcând în continuu glume pe seama ei, în timp ce ea îi ignora, până când se făcu roşie de necaz. Atunci, spre supărarea ei, maşina opri şi unul din tineri sări în faţa ei.

- Ah, mademoiselle, chère mademoiselle, spuse el, ne voudrez-vous pas venir avec mes amis et moi?

- Vreţi să vă daţi la o parte, vă rog! Dionne fu obligată să se oprească căci el îi blocase drumul.

- O! *Anglaise! Mais si belle anglaise!* El se uită cu înţeles la prietenii lui şi un alt tânăr deschise uşa invitând-o înăuntru.

Dionne era stânjenită. Strada era aproape pustie în acel moment şi îi fu teamă că vor încerca s-o ia cu forţa. Erau evident băuţi şi nu erau responsabili de faptele lor, dar asta nu-i uşura situaţia.

- îmi permiteţi să trec? Se strădui să-şi controleze vocea, dar tânărul din faţa ei se apropie.

Speriată acum, Dionne se întoarse şi dădu de trupul unui bărbat puternic. Imediat intră în

panică, bătându-i cu pumnii ei mici în piept, crezând pentru o clipă că era

unul dintre tineri. Dar bărbatul care-i împinse trupul tremurător deoparte nu era chiar atât de tânăr. îl apucă pe unul din tineri din partea din faţă a bluzei înzorzonate. Era cel care îndrăznise s-o supere, şi îl împinse înapoi în maşină aşa de violent încât acesta îşi pierdu echilibrul şi se lovi cu capul de capota maşinii. Maşina plecă în viteză imediat, cauciucurile lăsând în urmă un nor de praf. Doar atunci se întoarse spre ea acest bărbat şi genunchii îi tremurau incontrolabil când realiză cine era salvatorul ei.

Manoel o privi pentru o clipă şi spuse:

- Hai, vino! S-a terminat! Aş vrea să ştiu de ce ieşi singură pe străzi la o asemenea oră?

Dionne îşi regăsi cu greu calmul.

- Am ieşit pentru o plimbare. Cu siguranţă că te poţi plimba fără a fi acostat! îşi trecu o mână tremurătoare prin păr, fără să vrea provocatoare. îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut.

Manoel făcu un gest nervos.

- N-a fost nimic. Doar dacă mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi venit.

Gura i se încleştă şi o privi aproape furios.

- Dionne, aici nu e Anglia, şi ceea ce faci tu...

Se întrerupse brusc, căutând în buzunar după un pachet de ţigări şi dându-i şi ei una. I-o aprinse cu atenţie şi apoi spuse:

- Hai! Am venit să vorbesc cu tine!

Dionne se uită la el tremurând toată.

- Louise ţi-a spus că am fost la „mas“, desigur.

El dădu din cap.

- De ce nu? Ochii i se îngustară. Nu ai fost până la casă.

Ea ridică din umeri.

- Cum aş fi putut?

Manoel îi studie ovalul palid al feţei şi apoi plecă brusc, fără nici un comentariu, forţând-o să-l urmeze, întrebându-se unde mergea.

Nu trebui să se întrebe mult timp. în piaţa din faţa hotelului era parcat un Citroen uriaş acoperit de praf, care făcea celelalte automobile să pară foarte mici. Manoel deschise uşa din dreapta.

- Urcă, spuse scurt şi Dionne încuviinţă mai ales că picioarele nu mai aveau puterea să o susţină.

Manoel înconjură maşina pentru a se aşeza lângă ea, şi Dionne îl studie pe furiş. întunecat şi sumbru arăta extrem de masculin în pantalonii negri băgaţi în cizmele negre şi cămaşa de un albastru închis deschisă la guler pentru a-i dezvălui gâtul extrem de puternic. în jurul gâtului avea un lanţ subţire şi un medalion aproape ascuns de părul negru de pe piept, dar ea ştia ce simboliza acel medalion.

Era emblema Sarei, servitoarea neagră din legenda *Les Saintes Maries de la Mer,* venerată şi sanctificată de ţiganii din toată Europa. Odată acel lanţ fusese în jurul gâtului ei. Inima îi palpita îngrijorată, şi îşi îndepărtă privirea de la pielea lui maronie şi caldă. Avu o dorinţă

aproape incontrolabilă să-l atingă şi respiraţia i se întrerupse brusc în timp ce se străduia să-şi oprească asemenea impulsuri.

Manoel o lovi uşor peste încheietura mâinii, motorul prinse viaţă şi imensa maşină se urni din parcare. Ea ar fi vrut să-l întrebe unde o ducea, dar îşi înfrânse curiozitatea. Pentru moment era suficient că era cu Manoel şi nu-şi dori să strice acel moment încercând să găsească răspunsuri la întrebări, care n-ar fi adus decât ostilitate.

El ieşi din oraş pe şoseaua de Nord-Est spre Les Baux. Trecură printr-un sat adormit, Fontvielle, şi înainte de a ajunge la poalele dealului din regiunea stâncoasă din care Les Baux făcea parte cu ale sale castele gri, opri maşina pe dreapta şi deschise geamul.

- Bine, spuse el întrebător. La ce te gândeşti acum?

- La nimic, răspunse sincer.

Apropierea lui o enerva şi cu un gest neîndemânatic deschise uşa şi ieşi afară, tremurând uşor în timp ce răcoarea aerului o învăluia. Era mult mai rece decât în Arles, vântul cu miros sărat şuierând straniu de-a lungul câmpiei şi înviorând-o.

Manoel ieşi şi el, şi pentru o clipă rămaseră în picioare uitându-se la întinderea neagră şi stâncoasă.

- De ce ai venit la mine? îi ceru el un răspuns, cu vocea strangulată. De ce a trebuit să te întorci aici, acum?

Ochii îi scânteiară ciudat şi ea se depărtă de el, cu picioarele alunecându-i pe suprafaţa

neregulată a şoselei.

- Ştii de ce, replică ea încet.
- Nu, izbucni el mânios, nu, nu ştiu! Spui că vrei bani şi totuşi refuzi să-mi spui de ce. Te aştepţi să te ajut, dar refuzi să-mi spui de ce, de parcă ajutându-te aş avea vreun drept.

Se uită peste umăr la el şi ţipă disperată.

- Nu face totul atât de dificil!

Faţa lui Manoel se întunecă.

- Am venit pentru că am o invitaţie pentru tine, murmură el aspru. Gemma vrea să te vadă.
- Ce? Ochii Dionnei se măriră neîncrezători. Dar cum ştie Gemma că sunt aici?
- Aşa cum ştie orice! Ochii lui se întunecară. O, Doamne, cred că Louise i-a spus. Are vreo importanţă? Accepţi?
- Nu, nu cred. Mama ta nu mă vrea aici. Ce rost ar avea? Şi nici soţia ta.

Manoel îi prinse încheietura mâinii şi i-o strânse crud.

- Soţia mea? Ce soţie? Nu am nici o soţie - încă!

Pieptul Dionnei se ridică şi coborî într-un ritm tumultuos.

- Ei bine, Louise mi-a spus despre Ivonne, şi accident. Mi-a spus că Ivonne locuieşte cu tine la „mas“.

Manoel se uită furios la ea, cu ochii reci şi pătrunzători.

- Ivonne trăieşte la „mas“. E o invalidă neajutorată! Mama ei e moartă. Unde ar putea locui? Dar nu e soţia mea.

Dionne tremură violent, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta pe măsură ce strânsoarea lui se accentua, făcând-o să scâncească.

- încheietura mea, spuse ea slab. îmi rupi mâna!

Manoel se uită în jos aproape năucit la mâna subţire
şi vineţie din strânsoarea lui şi murmură:

- *Dieu,* Dionne, îmi pare rău.

Mâna ei se zbătea în a lui ca o pasăre şi ochii lui se întunecară de pasiune. Dionne avu un presentiment de pericol şi cu răsuflarea întretăiată se smulse de lângă el, punând lungimea maşinii între ei, masându-şi mâna amorţită.

- Cred... cred că trebuie să ne întoarcem, spuse ea şi Manoel se întoarse cu spatele la ea, cu un aer obosit.

Fără a se uita în direcţia ei, se strecură la volan şi Dionne făcu tremurând câţiva paşi şi se aşeză pe locul pasagerului. Intră cu grijă, evitând să-i atingă coapsele, aranjându-şi fusta lungă peste picioarele subţiri. Dar el abia dacă-i aruncă o privire.

Se aştepta s-o ducă înapoi, dar deşi mâinile i se odihneau pe volan nu făcu nici o mişcare de a porni motorul. Vorbi cu o voce dură.

- Dacă eşti de acord să vii la „mas“ s-o vezi pe Gemma, îţi dau banii de care ai nevoie pentru scopul tău atât de secret.

Respiraţia Dionnei deveni agitată.

- Nu poţi vorbi serios!
- De ce nu?

- N-aş aduce decât necazuri dacă aş merge acolo. Ştii că mamei tale i-ar displăcea. Ea... ea mă urăşte! Cât despre Ivonne...

El se întoarse s-o privească, cu ochii strălucind în interiorul întunecat al maşinii.

- Spune-mi ceva, zise el aspru. Bărbatul acesta pentru care ai nevoie de bani, te iubeşte?

Dionne îşi pierdu respiraţia.

- Nu e nici un bărbat!

Ochii lui păreau sceptici.

- Deci ai nevoie de bani pentru tine?
- Da.
- De ce? Din ce motiv? Spui că nu eşti gravidă, că nu eşti în nici o încurcătură. Ce e? Ce poate fi?
- Manoel, te rog! încetează să mă mai torturezi aşa!

Gura lui Manoel se crispă şi fără nici un alt cuvânt,
porni motorul.

Se întoarseră la hotel în linişte şi doar când maşina opri în faţa hotelului, ea începu să vorbească din nou.

- Ce ai de gând să faci? întrebă ea.
- Asta depinde de tine, nu-i aşa?
- Ai de gând să mergi până la capăt, cu ceea ce ai spus? Mă forţezi să merg la „mas“?
- Dacă vrei să te ajut, da.

Dionne îşi plecă umerii.

- Foarte bine. Când?

Ochii lui se îngustară.

- Vei veni?

- Am altă posibilitate?
Dionne deschise uşa maşinii. Putem să mergem?
- Un moment. O să vin după tine poimâine. Mâine trebuie să merg la Nimes. Regret întârzierea, dar nu e nici o îndoială că poţi rezista, dacă nu e atât de important pentru tine.
El putea fi groaznic de insolent dacă voia, şi vorbele lui aspre o sfâşiară. Era evident că o considera o femeie capricioasă, preocupată numai de scopuri egoiste.
împinse uşa şi coborî înainte ca Manoel să poată spună ceva, iar el se întinse pentru a închide portiera în urma ei înainte de a băga maşina în viteză şi a demara cu furie. Dionne intră în hotel, simţindu-se extenuată, întrebându-se cu disperare cum va trece peste următoarele două zile până îl va vedea din nou.
îi scrise Clarrei în dimineaţa următoare. Menţionă că îl contactase pe Manoel şi că spera să aibă veşti bune în câteva zile.
Un vizitator neaşteptat o aştepta când se întoarse la hotel. Fu aproape uşurată să vadă expresia calmă a lui Henri Martin.
Stătea în zona recepţiei aşteptând-o şi faţa îi luă o expresie neliniştită când o văzu traversând holul spre scări.
- *Mademoiselle* Hing! Exclamaţia lui o luă pe neaşteptate şi se întoarse surprinsă.
- *Monsieur* Martin! exclamă ea. Ce faceţi aici?
Henri Martin îşi întinse mâinile.

- Am venit să mă ofer ca escortă pentru prânz.

Dionne oftă. Deşi impulsul iniţial fusese acela de a-l
respinge, ceva o făcu să ezite.

Poate ar fi un lucru bun să iasă din hotel. Ar mai fi uitat de problemele care-i chinuiau mintea şi nu o lăsau în pace. Henri Martin nu avea legătură cu afacerile ei personale.

- E foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule Martin, spuse ea. Mi-ar face plăcere să accept, dacă aş putea. Dar va trebui să-mi lăsaţi câteva minute pentru a mă schimba.

Henri Martin avea oglindită pe faţă încântarea. Era într-adevăr un tânăr foarte frumos, se gândi ea cu detaşare. îmbrăcat într-un costum gri de oraş, cămaşa imaculat de albă, era aproape unic în această parte de lume unde majoritatea bărbaţilor purta haine de genul celor purtate de Manoel St. Salvador noaptea trecută.

- Voi fi încântat să aştept oricât, spuse Henri şi Dionne schimbă un zâmbet cu el înainte de a urca în cameră.

Când coborî îmbrăcată într-o rochie scurtă din material de culoarea mărului verde, părea absurd de tânără şi era mulţumită de severitatea coafurii care dezminţea prima impresie.

Au luat masa într-un restaurant mare din centru unde Henri era evident foarte cunoscut şi Dionne nu se mai gândi la posibila lui ocupaţie.

După masă, Henri sugeră o plimbare spre valea

superioară a Rhonului pentru a vedea podgoriile, dar Dionne ezită. Nimes era pe valea superioară a Rhonului şi nu dorea să dea peste Manoel în timp ce se afla în compania lui Henri. Şi de altfel, dacă-l întâlnea, va crede că-l urmărea.

Merseră la Les Saintes Maries de la Mer şi petrecură două ore minunate plimbându-se pe plajă. Dionne află multe în acea după-amiază. Află că familia lui Henri avea un mare magazin la Arles, cu sucursale la Avignon şi Marsilia şi că Henri fusese la Paris, pentru a studia contabilitatea şi economia pentru eventualul post de director al companiei.

Nu dădu prea multe amănunte despre ea, lăsându-l pe Henri să creadă că era doar turistă, deşi realiză că era posibil ca Henri să-l cunoască pe Manoel şi familia lui.

„Masul“ St. Salvador era o fermă mare şi prosperă şi podgoriile acesteia din valea Rhonului ar putea foarte bine să producă vinul vândut la magazinele tatălui lui Henri. Dar de data asta Dionne refuză să ia în considerare consecinţele în cazul în care Manoel ar afla de prietenia ei cu Henri sau Henri ar afla adevăratele motive ale vizitei ei în Arles. într-un mod detaşat, se bucura de aceste clipe. Trecuseră ani de când nu-şi mai îngăduise să se relaxeze alături de un bărbat, dar Henri era atât de fermecător şi de amabil...

Vorbiră despre cărţi şi picturi, de tendinţele culturale din teatru, şi fu uimită când observă că era aproape ora cinci.

Se întoarseră la Arles în maşina lui sport şi când opri în faţa hotelului, el întrebă plin de nerăbdare:

- Când pot să vă mai văd? în această seară?

Dionne îşi apucă geanta cu degetele.

- Nu, nu în seara asta, Henri, replică ea încet. Şi nici mâine. Am... planuri pentru mâine.

Faţa lui Henri îşi pierdu din entuziasm.

- Atunci când?

Dionne oftă. Cum putea face aranjamente când nici nu ştia cât o să stea aici?

- Ai putea suna? sugeră ea. Da, ar fi cel mai bun lucru.

Umerii lui Henri se aplecară în faţă.

- Foarte bine, dacă aşa crezi. Dar vei veni la telefon, nu-i aşa?

- Desigur. M-am simţi extrem de bine astăzi. Te rog să nu crezi că încerc să mă eschivez.

Henri se relaxa într-un fel.

- în regulă. O să sun. Poimâine, da?

Dionne încuviinţă şi apoi ieşi din maşină.

- La revedere, spuse ea rapid.

- *Au revoir,* Dionne. Maşina lui se îndepărtă. în cameră, Dionne îşi lăsă jos geanta şi se întinse. Se simţise bine într-un fel superficial. Henri nu trezise nimic în ea şi putuse fi naturală cu el. Realiză, desigur, că el era atras de ea, nimic altceva decât o reacţie naturală la feminitatea ei.

Dezbrăcându-se de haine, făcu un duş rece, îşi puse

un halat din mătase şi se întinse pe pat. Se simţea obosită, dar nu era surprinzător în aceste împrejurări. Nu dormise de când sosise în hotel, mintea fiindu-i prea activă pentru a se relaxa complet. Dar aerul de mare din acea seară îi făcuse ochii somnoroşi în cele din urmă, îi închise fără tragere de inimă şi adormi.

Când se trezi era întuneric afară. Se simţi îngheţată şi se dădu jos din pat pentru a-şi căuta ceasul. îl găsi pe masa de toaletă unde îl lăsase când făcuse duşul. Fu înspăimântată să descopere că era aproape miezul nopţii. Dormise aproape şase ore!

Deschizând uşa dormitorului încet, ascultă o clipă. Nu se auzea nici un zgomot de jos şi dând din umeri închise uşa din nou. Ar putea merge la culcare din nou. Nu mai avea nici un rost să se îmbrace acum. Dar o dată ajunsă între aşternuturi, îi fugi somnul. Luna strălucea prin ferestre, umplând camera cu lumină, în timp ce de la distanţă venea sunetul hipnotic al unei chitare zdrăngănind un fel de cântec trist.

Coborî din pat cu un oftat şi merse spre fereastră ca să se uite la piaţa umbrită. Platanii îşi mişcau frunzele într-o briză uşoară, lumina lunii transformându-le triunghiurile într-un gri fantomatic.

O maşină mare parcă în piaţă, o maşină mare, gri şi plină de praf, parţial ascunsă de copaci. Şi Dionne observă un bărbat care se depărta de umbrele copacilor, un bărbat înalt, cu părul argintiu din cauza luminii palide. Era îmbrăcat în haine închise, haine de

gardian, cu vesta neîncheiată, mânecile de la

cămaşa închisă la culoare suflecate. Se uită în sus deodată spre ferestrele întunecate ale hotelului şi Dionne se trase înapoi tremurând pentru a se lipi de perete, cu o mână pe gât. Era Manoel! Manoel aici, lângă hotel plimbându-se în sus şi în jos cu o insistenţă enervantă.

îndrăzni să se mai uite o dată. Era sprijinit de maşină, aprinzându-şi o ţigară, chibritul luminându-i pentru un moment liniile dure ale feţei. Apoi lăsă ţigara în gură, odihnindu-şi mâinile pe suprafaţa prăfuită a vehiculului, cu umerii aplecaţi într-o atitudine de totală resemnare.

Dionne îşi ţinu respiraţia, cu o încordare în gât. De ce se afla aici la o asemenea oră din noapte? Ce-l făcuse să conducă atâta doar pentru a parca în faţa hotelului? Ce motive teribile îl conduseseră din pat spre piaţa singuratică?

Simţi o stare de rău, o greaţă care nu avea de-a face cu foamea. De ce adormise mai înainte? De ce nu se putea culca la o oră normală, astfel evitând să vadă ceea ce n-ar fi trebuit să vadă! Se întoarse la fereastră şi se uită repede. Maşina plecase. Piaţa era pustie. Fusese atât de absorbită de propria nenorocire încât nici nu auzise sunetul motorului.

Capitolul 4

Dimineaţa următoare Dionne se trezi foarte devreme şi bău o cafea în restaurant cu mult înainte ca ceilalţi să se trezească. Se îmbrăcase într-o rochie albastră, de bumbac, pe care o

purtase adesea şi care părea ieşită din comun la „mas“.
Dar timpul trecea şi Manoel nu apăru, şi Dionne începu să se agite. Se gândise că va veni devreme, dar ceasul se apropia de zece şi jumătate şi începu să se întrebe dacă va mai veni. O lăsa special să aştepte? se gândi ea mergând spre uşă încă o dată şi privind în piaţă.
Domnul Lyons, directorul hotelului, o întrebă:
- S-a întâmplat ceva, mademoiselle?
- Nu, nu s-a întâmplat nimic. Aştept pe cineva, asta-i tot.
- Ah! Un tânăr, probabil. Zâmbi. Aţi dori nişte cafea, mademoiselle? Pot să-l rog pe Maurice să facă.

- Ar fi minunat! *Mais certainement,* mademoiselle, zâmbi domnul Lyons. Voi aranja imediat.
- Vă mulţumesc, zâmbi Dionne şi directorul se îndepărtă.

Câteva minute mai târziu se întoarse cu tava şi îi spuse că ar trebui să meargă în hol. Ea se conformă şi el puse tava pe o măsuţă joasă în faţa ei.

- *Voila, mademoiselle!* El părea extrem de încântat.

Dionne îi mulţumi şi directorul plecă la treburile lui.

îşi turnă puţină cafea şi se pregătea să bea când realiză că cineva stătea în uşă, privind-o. Se uită în sus urât, direct în ochii lui Manoel, şi inima ei bătu puternic încât ceaşca zăngăni în farfurioară.

- Deci? spuse el intrând. Eşti gata?

Dionne trase aer în piept.

- îţi dai seama că e aproape unsprezece?

Manoel dădu din umeri.

- Şi ce-i cu asta?

Dionne fierbea, mânia înăbuşindu-i momentan toate emoţiile.

- Te aştept de la nouă! spuse ea aspru. Am crezut că vei veni dimineaţă.
- Şi eu.
- Dar e aproape amiază!
- Şi? Vom lua prânzul la mine acasă.
- Manoel! Buzele îi tremurau şi trebui să le muşte tare. Nu-mi face asta!

Expresia de pe faţa lui se înăspri.

- îţi sugerez să te duci şi să te schimbi, *mademoiselle,* remarcă el, observând felul provocator în care arăta. O rochie nu e prea potrivită pentru planurile mele. Mai bine nişte pantaloni!

Dionne se ridică ascultătoare, remarcând fără să vrea cât de bine arăta el. în pantaloni gri de antilopă, o vestă de antilopă brodată cu negru şi o cămaşă roşie, de mătase, arăta ca un nobil francez. Era ceva obsedant în ţinuta capului şi aroganţa din tonul lui.

Henri în costumul său elegant nu ar fi avut o asemenea prestanţă.

Fără să comenteze, ea părăsi holul, urcând scările spre camera ei. Scoţându-şi rochia albastră, îmbrăcă o pereche de pantaloni crem strânşi pe picior şi o bluză roşie din jerseu. Lăsă primii doi nasturi de sus neîncheiaţi, verifică dacă părul îi era bine strâns în coc şi coborî.

Manoel tocmai se servea cu a doua ceaşcă de cafea în timp ce *monsieur* Lyons vorbea respectuos cu el.

Când ea intră în hol, directorul micuţ şi durduliu se întoarse politicos.

- *Monsieur* St. Salvador îmi spune că mergeţi la „manadă“ astăzi, *mademoiselle.* Va fi o experienţă extraordinară, sunt sigur.

- Da. Dionne nu păru prea convinsă.

Manoel se ridicase la intrarea ei şi o privea. Apoi îşi termină cafeaua, puse ceaşca la loc pe farfurie şi merse spre ea.

- Mult mai bine, remarcă el şi Dionne se coloră în obraji. Manoel îi spuse la revedere directorului şi plecară.
Soarele le încălzea umerii. Era o zi minunată, şi în alte condiţii perspectiva unei zile petrecute afară ar fi fost foarte atrăgătoare pentru ea. Dar aşa, era încordată şi nervoasă, incapabilă să se relaxeze.
Doi cai erau legaţi de gardul hotelului, şi nu era nici urmă de maşina lui. Dionne se întoarse întrebătoare spre Manoel şi el dădu din cap încet.
- Eşti dezamăgită? întrebă el indolent. Te gândeai probabil la maşină.
- Ştii bine că da! exclamă ea. Sunt ani de când n-am mai călărit un cal!
- Trei ani, mai exact, remarcă el şi ea se uită în altă parte.
Cei doi cai nu erau la fel. Unul era o iapă albă, mică şi îndesată, foarte calmă. Şi cel de-al doilea cal, o iapă neagră, pe care Dionne se aştepta ca Manoel să călărească. Acum trei ani avea un armăsar şi ca răspuns la întrebarea pe care ea nu o pusese, zise:
- Asta e Consuelo. Caspar a fost tatăl ei.
Dionne nu comentă, şi Manoel desfăcu hăţurile calului alb.
- Asta e Melody, spuse el, mângâind botul calului înainte de a-i oferi ei mâna pentru a o ajuta să încalece.
Dar Dionne nu-şi dorea să-l atingă şi apucând mânerul de la şa încălecă singură. Manoel o privi pen-

tru o clipă, de parcă ar fi evaluat abilitatea ei şi

apoi, cu o ridicare din umeri caracteristică, încălecă iapa neagră.

Dionne îl aşteptă pe el să pornească şi, când trase de hăţuri, plecă şi ea elegant de-a lungul pieţei. Deşi trecuse mult timp de când nu mai călărise, iapa liniştită era uşor de condus şi toate experienţele ei anterioare îi reveniră. Manoel o învăţase să călărească şi meticulozitatea învăţăturii sale îi rămăsese în minte.

Cei doi cai trecură în jos pe bulevardul umbros. Dionne călărea la un pas în urma lui şi când ultimele case rămăseseră în urmă, el se întoarse în şa şi întrebă ironic:

- Ei bine? Ţi se pare dificil?

Dionne dădu din cap.

- Nu e deloc dificil.

- Bine. Ochii lui aveau un aer batjocoritor. Atunci probabil vei călări alături de mine. Nu sunt un prinţ arab care cere supunere de la femeile sale.

Dionne făcu ce spera ea a fi un gest resemnat şi o grăbi pe Melody să-l ajungă pe Manoel, care o privea nerăbdător.

- Crezi că putem mări pasul? Sau îţi cer prea mult? Fără să-i răspundă, Dionne îşi îndemnă calul pentru a merge în galop şi Melody se năpusti înainte. în stânga lor era terenul mlăştinos şi la distanţă licăreau apele unui „etang“. Era un miros inconfundabil de sare şi Dionne se înveseli datorită sentimentului de libertate pe care-l simţea. Soarele bătea pe spatele ei, mlaştinile

albastre si strălucitoare erau pline de viaţă, de păsările de toate felurile înotând, sau

avântându-se în zbor. Trupul mic si solid al lui Melody se misca ritmic si sufletul ei se învioră. Nu era prima oară când călărea aici cu Manoel, dar atunci erau una cu natura, care îndemna toate creaturile vii să găsească împlinire alături de perechea lor.

Se întoarse pentru a se uita la el. Ii permisese lui Consuelo să meargă calm în urma ei, dar acum când ochii li se întâlniră, el grăbi deliberat iapa neagră pentru a o depăşi pe Dionne, de-a lungul mlastinei spre lagună.

Dionne ezită doar o clipă si apoi Melody galopă după verisoara ei musculoasă. Fu o experienţă minunată să galopeze de-a lungul spaţiilor deschise, fără nici un semn de locuinţă în depărtare.

Singura companie era o cireadă de vite negre, dar la o oarecare distanţă, si îi ignorau. Apa sărată sărea pe picioarele si mâinile Dionnei si era fericită că se gândise să poarte bocanci în loc de pantofi.

Caii încetiniseră când intrară într-o lagună mai adâncă, croindu-si drum prin adâncimile ei si fără a ţine cont de călăreţi. Dionne fu tentată să-si tragă picioarele dar Manoel nu si le retrase asa că-i urmă exemplul. Nu dorea să-si piardă echilibrul si să cadă în lagună.

Albastrul apei si nisipul de dedesupt o ademeneau si se gândi ce plăcut ar fi să înoate. Părăsiseră soseaua pe care mersese ea în Citroën, luând-o direct prin lagunele

din Mas St. Salvador şi Dionne găsi această rută mult mai atrăgătoare. Nu era nici urmă de uscat, de terenuri cu orez sau de turişti. Era

frumos, cel mai frumos loc din lume, după Dionne.

Manoel încetini ritmul şi se întoarse pentru a se uita la faţa ei încântată, aşteptând-o să vină lângă el înainte de a-i vorbi.

- Tot mai eşti dezamăgită? întrebă el, aplecându-se pentru a-i ajusta scara.

Dionne dădu din cap, incapabilă să-şi ascundă plăcerea, şi Manoel se uită la ea, căutând pachetul de ţigări. Aprinzând una, spuse:

- Nu e prea obositor?

îşi micşoră ochii din cauza reflexiei soarelui în apă şi se uită din nou la ea, privirea lui insistentă plimbându-se pe picioarele ei părând subţiri pe corpul mare al iepei albe.

- Nu stai confortabil?

Dionne dădu din cap.

- Cred că o să fiu ţeapănă mâine, dar... trase aer în piept şi expiră cu un oftat. E atât de frumos, nici nu m-am gândit la mine.

Manoel trase adânc din ţigară, scoţând un fum de un albastru palid. Apoi întrebă:

- De ce ai făcut asta, Dionne?

Dionne îşi ţinu respiraţia.

- De ce am făcut, ce?

- De ce ai plecat fără să-mi spui? Nu crezi că meritam?

Ochii lui o săgetau fără milă şi Dionne se înroşi sub privirea pătrunzătoare. Se liniştise pentru prima oară de la sosirea ei în Camarque, şi deodată, cu o propoziţie, Manoel era capabil să-i distrugă pacea.

Acum căuta cuvinte pentru a-i răspunde.

- Cu siguranţă că mama ta ţi-a explicat totul, spuse ea încordată.
- Nu vorbesc de mama mea! Vorbesc despre tine! Vreau să ştiu de ce m-ai considerat prost! Vreau să ştiu cu ce am greşit; de ce, după ce s-a întâmplat între noi cu o noapte în urmă...
- Opreşte-te, opreşte-te! Dionne îşi puse mâinile pe urechi. Ce rost are să vorbim despre trecut? Tu ţi-ai ales drumul şi eu pe al meu. Asta-i tot.
- Nu, la naiba, nu e tot! Manoel prinse căpăstrul calului ei când ea încercă s-o mâne pe Melody în faţă.
- Aşa e, nu se poate schimba trecutul, dar vreau să ştiu de ce ai fost de acord să iei parte la ceremonie, când trebuie să fi ştiut...
Dionne încercă să-i smulgă hăţurile, străduindu-se să-şi elibereze degetele, dar îi fu imposibil.
- Dionne!
Insistenţa vocii lui o agită teribil, ochii lui ţintuind-o şi atingându-i adâncimile sufletului. Dionne nu-şi putu recăpăta respiraţia. Nu era drept s-o trateze aşa, folosindu-şi senzualitatea pentru a o seduce şi a o face să rostească adevărul şi astfel s-o distrugă.
Cu un efort supraomenesc, îşi smulse degetele din

mâna lui, îndemnând-o cu călcâiele pe Melody, ea se năpusti prin apele liniştite ale lagunei. Imediat ce copitele calului întâlniră suprafaţa tare, începu să gonească, Dionne agăţându-se disperată de coama ei.

îl auzi pe Manoel strigând-o nervos, dar era prea preocupată să se menţină pe spatele lui Melody pentru a auzi orice altceva. Pentru mărimea ei, Melody se mişca incredibil de repede şi acesta era terenul ei, pământul cu care fusese obişnuită, şi refuză să răspundă oricărei încercări a Dionnei de a o opri.

Dar înainte ca Dionne să fie cu adevărat speriată, iapa neagră apăru şi Manoel se întinse pentru a apuca puternic hăţurile. încet, Melody răspunse presiunii şi încetini pasul până când Manoel putu să oprească ambii cai.

Coborî din şa şi pentru o clipă Dionne crezu că voia să o tragă şi pe ea. Dar el se întoarse spre iapa asudată, liniştind-o cu vorbe blânde, mângâind-o pe bot până când aceasta se linişti.

Dionne îl privi nervoasă, îngheţând când realiză cât de aproape fusese de a cădea din şa. Se comportase prosteşte, iar Manoel se uita la ea cu dispreţ în ochi.

Apoi se întoarse cu spatele la iapa albă, o mângâie pe Consuelo şi sări în şa. Apoi se uită la Dionne.

Degetele ei se strânseră pe hăţuri.

- Te crezi atât de puternic, nu-i aşa? izbucni ea, cu o voce copilărească.

Manoel dădu din umeri, trecându-şi o mână prin păr, frecându-şi ceafa cu degetele.

- Nu-mi încerca prea mult răbdarea, Dionne, o sfătui el tolerant, înfuriind-o şi mai mult.

Smuci hăţurile Consuelei şi aceasta se întoarse ascultătoare, dar Dionne nu făcu nici o încercare de a o porni pe Melody. Stătu

nemişcată, uitându-se în gol, fără a scoate nici un sunet.

- Vrei să ataşez un hăţ suplimentar? întrebă el ridicându-şi sprâncenele negre cu un aer batjocoritor.

Dionne întinse o mână pentru a o mângâia pe Melody pe gât.

Iapa era calmă acum, dar tresări la atingerea blândă, şi Dionne se simţi vinovată. Uitându-se în ochii lui, spuse:

- Nu va fi necesar.

El dădu din umeri, şi se îndepărtă de ea. îl urmă mai încet, prin stufăriş, observând pâlcurile de rozmarin sălbatic al cărui parfum dulce se amesteca cu acela înţepător de ienupăr. Totul era atât de izolat şi de frumos, dar nu se putea gândi doar la împrejurimi. Timp de câteva minute liniştea fusese spulberată şi ea era conştientă de bărbatul care călărea în faţa ei, puternic şi arogant pe calul său negru. Nu mai era tânăr şi plin de viaţă, dar puternic şi experimentat, stăpân peste pământul din jur.

Călăriră în linişte un timp, ea stând intenţionat în spatele lui Manoel pentru a evita orice conversaţie. Din timp în timp el se mai uita în urmă. Soarele urca tot mai mult şi devenea fierbinte, chiar când ea începuse să-şi dorească să ajungă mai repede, văzu acoperişul înclinat al unei cabane.

Cabană era numele dat pentru casă de gardienii care au lucrat la „mas“, dar în zilele noastre aceste locuinţe sunt net superioare colibelor cu o singură cameră, făcute din trestie

şi papură. Această cabană, oricum, era din marea varietate de cabane acoperite cu stuf, cu streşini largi. Era evident părăsită, văzu Dionne în timp ce se apropiau şi se întrebă de ce se îndrepta Manoel spre ea atât de hotărât.

Atingând terenul plat din faţa cabanei, Manoel descălecă, bătând-o uşor pe gât pe Consuelo înainte de a se întinde cu insolenţă.

- Coboară! Sunt însetat şi cred că avem nevoie de odihnă.

Dionne rămase unde era şi Manoel îşi puse mâinile arogant pe şolduri.

- Vrei să te trag jos? întrebă el încruntat. Sau vei face cum ţi-am spus?

Dionne îşi strânse buzele.

- Aici nu e „mas“. Mi-ai spus că mă iei la „mas“!

- Mergem acolo, mai târziu. Acum mi-e foame. Ţie nu?

Dionne se uită la cabana părăsită, cu oarecare spaimă.

- Nu avem ce mânca aici, insistă ea, conştientă de ritmul accelerat al inimii sale.

Manoel prinse hăţurile calului ei, uitându-se dur la ea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, înjură el, cu vocea sugrumată. Nu vreau să te seduc! Nu te-am adus aici să fac dragoste cu tine! Ochii i se întunecară. Coboară şi să mâncăm!

Dădu drumul calului şi se întoarse. Dionne atinse pământul cu picioarele tremurătoare. Cei doi cai păşteau unul lângă altul iarba bogată, şi Dionne se întoarse spre Manoel.

El se îndrepta spre cabană. Dionne dădu din

umeri, traversă iarba şi se apropie de uşa clădirii, nervoasă.

înăuntru era întuneric faţă de strălucirea de afară, dar când ochii i se obişnuiră, îl văzu pe Manoel la o masă de lemn curată, tăind o pâine franţuzească. Deşi cabana nu era folosită, era extrem de curată, şi ea presupuse că era folosită pentru vizitatori întâmplători.

Manoel se uită în sus şi o văzu. Batjocura din ochii lui era mai mult decât putea îndura ea. Mâinile lui mânuind cuţitul erau bronzate, cu degete subţiri dar puternice şi ea se întrebă cum ar fi să simtă acele mâini închise la culoare pe corpul ei. Odinioară putea să-l atingă oricând simţea nevoia, asta se întâmplase des. Apoi, mâinile lui o cuprinseră posesiv, făcând-o să simtă cât de mult avea el nevoie de ea.

în afară de pâine mai era ceva brânză, un pachet de unt şi o sticlă de vin, şi Manoel îi sugeră să vină şi să se servească singură. Pe masă se aflau două pahare de plastic şi Dionne îşi turnă puţin vin, apoi îl bău însetată, conştientă de nefirescul situaţiei. Apoi se uită prin

cabană, observând tigaia înnegrită ce stătea alături de un grătar vechi. Nu era nici o canapea ci doar nişte scânduri pe care putea fi aşezată o saltea de paie. Era o singură cameră, şi se gândi uimită că oamenii chiar trăiau şi-şi creşteau copiii în astfel de „cabane“.

Manoel termină cu tăiatul pâinii şi lăsă cuţitul de-o parte, căutând vinul. Ca şi Dionne, bău însetat şi apoi îşi şterse gura cu dosul palmei, arătându-i pe fereastră o fântână din

spatele casei.

- Apă proaspătă, spuse el, puţin cam sălcie, dar e rece, dacă ai nevoie să te speli. îşi mai turnă vin. Nu te sfătuiesc să bei, dar probabil vei lua singură o hotărâre. Tonul lui era ironic şi pumnii ei se încleştară. Era hotărât să o trateze cu răutate.

Ignorându-l, îşi întinse puţin unt pe delicioasa pâine franţuzească şi îşi tăie nişte brânză. De fapt, nu-i era foarte foame, dar nu voia ca el să ştie.

Manoel o privi nemişcat şi apoi dispăru afară, lăsând-o singură.

Reuşi să înghită pâinea o dată cu câteva guri de vin, cocoţată pe masă şi legănându-şi leneşă picioarele. Se întreba unde se dusese Manoel. Vinul i se urcase la cap, începuse să se simtă ameţită şi decise că se va simţi mai bine afară. Când ajunse în uşă îl întâlni pe Manoel care tocmai intra, şi se dădu la o parte politicoasă pentru a-l lăsa să treacă.

Afară, merse grijulie spre spatele casei şi găsind o căldare scoase nişte apă şi-şi spălă faţa. Era bine că nu

era prea fardată, se gândea, în timp ce-şi usca faţa cu un şerveţel. în aceste condiţii nimeni n-ar fi acordat prea mult timp cosmeticelor.

Se simţi mai bine după ce se spălase. Era foarte cald, şi-şi deschise încă un nasture al bluzei, ridicându-şi cocul de pe gât într-un gest provocator. Şi apoi deveni conştientă că Manoel ieşise din nou din cabană şi o privea. Mâinile îi căzură pe lângă corp şi se uită la el, luată prin surprindere, cu respiraţia

precipitată.

Manoel continuă a o mai privi câteva minute, apoi păşi indiferent pe gazonul ce-i despărţea. Ea îşi ţinu capul ridicat, refuzând să-i permită să vadă cât de mult o deranjase.

- De ce-ţi porţi părul în coc? întrebă el aspru. După câte-mi amintesc, îl purtai liber.

Dionne tremură.

- Nu înţeleg de ce te interesează părul meu! îmi port părul aşa pentru că o profesoară a treizeci şi cinci de copii are nevoie să pară mai în vârstă şi cu mai multă experienţă, spuse ea, hotărând că ar fi mai bine să dea câteva explicaţii decât să-l înfurie.

- Nu eşti în clasă acum, Dionne, spuse el şi îi privi decolteul bluzei.

- Dionne se întoarse, incapabilă să reziste emoţiei care urca în ea.

- Te rog, spuse ea din nou, ar trebui să plecăm, nu-i aşa?

Era conştientă că el era în spatele ei şi avea convingerea

îngrozitoare că dacă ar atinge-o, s-ar face de râs în faţa lui.

Dar se părea că el obosise să se tot lupte cu ea şi îl auzi îndepărtându-se, fluierându-şi calul. Era inutil să pretindă că apropierea lui nu o deranja, sentimentele pe care le avusese pentru el acum trei ani erau la fel de puternice şi distructive, dar ea ştiuse asta cu mult înainte de a părăsi Anglia. De aceea şovăise să vină. Dar se consolase cu gândul că Manoel ar fi căsătorit şi fericit având probabil un copil şi prin urmare fiind total imun la dorinţa fizică.

Dar Manoel nu era însurat, şi cu siguranţă nu mai era era cel dinainte. Era mai puternic, mai experimentat, mai puţin doritor să accepte orice, dar infinit mai atrăgător şi ea îl dorea acum aşa cum îl dorise şi atunci.

Se urcase pe cal şi o aştepta nervos, şi ea merse spre calul ei. Nu-i era uşor să stea în şaua lui Melody. Cursa grea şi urmările îi încordaseră muşchii. încălecă cu stângăcie şi îşi aplecă umerii obosită.

Manoel trase de hăţurile lui Consuelo şi iapa păşi uşor spre ea.

- Te simţi bine? întrebă el, cu o expresie de grijă autentică pe faţă. Dionne se uită la el resemnată.

- Desigur! De ce nu?

- Nu te mai lupta cu mine, Dionne, o sfătui el. Cel puţin încearcă să te comporţi civilizat la „mas“.

Dionne se uită la el supărată.

- Ce vrei să spui cu asta?

Privirea lui o biciui.

- Mama şi Ivonne ne vor urmări reacţiile. Nu vreau să le ofer şansă să speculeze!

Gura Dionnei se uscă.

- Atunci probabil că n-ar fi trebuit să mă aduci aici! replică ea.

Ochii lui se îngustară.

- Nu încerca să mă baţi în propriul meu joc, spuse el dispreţuitor. Doar adu-ţi aminte de ceea ce am spus!

Iapa neagră porni şi Dionne trebui s-o urmeze.

Terenul era mai puţin mlăştinos acum. Erau

aproape de „mas“. în depărtare, Dionne văzu centura protectoare de copaci. Văzură o cireadă de vite, în general tăuraşi, mânată spre o altă păşune de către un grup de gardieni, care-şi ridicară pălăriile politicos când îl văzură pe patron, şi o priviră pe Dionne cu un interes nedisimulat. Ea tremură când un grup de tauri se îndreptă către ei, dar Manoel îi făcu semn să stea unde era şi călări pentru a-i întâlni, ducându-i înapoi în cireadă. Era un călăreţ expert, dar inima ei bătu puternic când taurii îşi aplecară coarnele ameninţător înainte de a se supune autorităţii lui Manoel.

Când el se întoarse câteva minute mai târziu, Dionne îi evită ochii. Nu dorea să vadă cât de îngrozită fusese. Era un alt exemplu al agoniei de care suferea de când părăsise Camarque.

Capitolul 5

„Masul“ St. Salvador se apropia, înconjurat de garduri şi cu o arenă mică şi încă nefinisată unde Dionne îl privise odată pe Manoel luptând cu taurii săi. Platanii îşi întindeau frunzele mari de-a lungul potecii, oferind o umbră protectoare în căldura după- amiezii, iar mai aproape de casă creşteau şi chiparoşi. Datorită fertilităţii solului din jurul „masului“, madame St. Salvador făcuse o mică grădină lângă casă, unde cultiva legume şi fructe. Era un grădinar pasionat, după câte-şi amintea Dionne, deşi amintirile despre mama lui Manoel erau întotdeauna pline de amărăciune.

Nu părea a fi nimeni în apropiere când

descălecară în curtea dinaintea casei şi Dionne se uită în jur cu interes. Masul era o clădire tipică în Camarque, nu foarte înaltă, dar întinsă. Ferestrele erau înalte şi înguste, cu obloanele date de perete, dar iarna, când mistralul bătea puternic în vale, erau închise bine.

Dionne se uită la Manoel, care dusese caii să-i adape într-o parte a curţii şi acum se întorcea spre ea cu mişcări leneşe. Se opri lângă ea, privind-o insistent.

- Ei bine? E aşa cum îţi aminteşti? Dionne dădu din cap, neîndrăznind să vorbească.

Manoel îi puse o mână sub cot, conducând-o spre pasajul ce ducea dintr-o parte în alta a „masului“. Atingerea lui fusese de nesuportat şi ea se mişca repede, eliberându-se şi o privire ironică apăru în ochii lui gri.

îi trebuiră câteva clipe Dionnei să se obişnuiască cu întunericul pasajului, care o izbi, după soarele de afară.

Apoi Manoel deschise o uşă în stânga lui, împingând-o nu prea delicat în bucătăria largă. în ciuda căldurii de afară, în şemineu ardea focul şi ochii Dionnei fură atraşi de el. Apoi realiză că mai era cineva în încăpere. O femeie de cincizeci de ani, care curăţa de oase o bucată de carne, ajutată de o tânără, puţin mai mare de cincisprezece ani. Dionne o recunoscu pe madame St. Salvador pe loc, deşi părea mult mai bătrână decât îşi amintea ea.

Ochii femeii se uitau ameninţători la Dionne în timp ce Manoel o împingea în cameră, şi ea spuse:

- Deci ai adus-o, până la urmă?

Vorbise în engleză şi Dionne bănui că asta era din cauză că voia ca ea să înţeleagă fiecare cuvânt schimbat cu fiul său.

Manoel făcu un gest de indiferenţă.

- Aşa se pare, observă el sec.

Madame St. Salvador îşi şterse mâinile pe o cârpă uscată şi vorbi cu tânăra care o asista dând-o afară imediat. Apoi se apropie de Dionne, prudentă.

- De ce ai venit aici? întrebă ea şocând-o cu rapiditatea atacului, dar Manoel o opri cu mâna.

- Ştii de ce este aici, *maman,* spuse el ferm.

Mama sa îi aruncă o privire dispreţuitoare.

- O, da, ştiu de ce este aici, la „mas“. Dar vreau să ştiu de ce s-a întors în Camarque! Vreau să ştiu de ce crede că pentru că a fost amanta ta, ar avea vreun drept.

- Linişte! Manoel vorbi dur şi apăsat şi ea se resemnă încruntată. Unde e Ivonne? Se uită în jur. Se odihneşte?

Mama sa părea că nu voia să-i răspundă şi apoi privirea din ochii lui Manoel îi schimbă gândul.

- Desigur că se odihneşte, murmură ea încet. Doar ştii că întotdeauna se odihneşte după masă. Ai sosit mai târziu decât te aşteptam, după cum bine ştii.

Manoel porni către uşă.

- Atunci noi mergem s-o vedem pe Gemma, spuse el, cu ochii strălucind şi urmărind faţa palidă a Dionnei. Madam St. Salvador ridică din umerii osoşi. întotdeauna fusese o femeie subţire, părul grizonat accentuându-i

trăsăturile.

- Cum vrei.

Dionne înghiţi în sec. Nu se schimbase deloc. O ura

la fel de mult ca întotdeauna. Dar era mai greu de suportat, mai ales că nervii ei erau aproape terminaţi şi fiecare minut petrecut în această casă o făcea să se simtă mai prost. Se uită la Manoel căutând un semn al sentimentelor pe faţa lui, dar în afară de un muşchi zvâcnind în colţul gurii, părea complet neafectat de tensiunea din încăpere.

- Vino! I se adresă Dionnei, şi porni spre uşă, fericit să scape de prezenţa doamnei St. Salvador.

Afară, în pasajul îngust, Manoel se îndreptă spre o altă uşă, dar Dionne îi prinse mâneca inpulsiv.

- Te rog, Manoel, nu mă forţa să merg mai departe!

Manoel ezită.

- De ce? La ce te aşteptai de la mama? Urări de bine? O primire călduroasă probabil?

Dionne îşi plecă ochii.

- Nu! Niciodată. Nu vezi că mă urăşte? Toţi de aici mă urăsc!

Manoel nu comentă afirmaţia ei.întorcându-se spre ea, atinse uşor o uşă şi o voce plăpândă spuse:

- Entrez!

Manoel deschise uşa şi păşi înăuntru, faţa luându-i o cu totul altă expresie.

Dionne auzi o voce familiară, dar slabă:

- Ah, Manoel c’est toi! Tu as aporte Dionne?

Manoel încuviinţă, aplecându-şi capul pentru a
trece sub uşa joasă, arcuită.

Dionne intră fără tragere de inimă în camera umbroasă.

O văzuse pe Gemma, bunica lui Manoel cu sânge de ţigan, de la care el moştenise atâtea trăsături ale caracterului, la fel ca şuviţele întunecate ale părului şi strălucirea pătrunzătoare a ochilor. Dintre toţi St. Salvadorii, Dionne realiză că Gemma se schimbase cel mai puţin, şi se întreba cum fusese convinsă să părăsească rulota şi să se întoarcă încă o dată la mas, locul pe care îl dispreţuia.

Dionne şovăia în uşă şi Gemma îi făcu semn să se apropie.

- Bună, Gemma. Cum te simţi?

Pentru câteva minute bătrâna se uită pătrunzător la ea şi Dionne se simţi nelaîndemână sub această cercetare atentă. Atunci Gemma se întoarse către nepotul său, dând din cap cu satisfacţie.

- *Bien,* spuse ea. îţi sunt îndatorată, Manoel. Lasă-ne singure.

- O, dar... începu Dione. Manoel o privi, apoi traversă camera şi ieşi, cu un salut de rămas-bun către bunica sa.

Dionne privi uşa grea închizându-se în urma lui şi îşi înfipse unghiile în palme. Apoi se uită înapoi spre pat şi la femeia mică şi uscăţivă care stătea regeşte în mijlocul acestuia. Gemma îi spusese odată că avea sânge regal în vine şi uitându-se la ea acum, Dionne se întreba cum

de se îndoise.

Gemma o privi neliniştită şi spuse:

- Găseşte-ţi un loc să stai. Aici - pe pat - lângă mine.

Acum... întinse ea un deget către obrajii palizi ai Dionnei. Deci, te-ai întors la noi.

Dionne ridică imperceptibil din umeri.

- Pentru scurt timp, spuse ea.

- Să-l vezi pe Manoel?

- Da.

- De ce?

- Am nevoie de bani, răspunse ea. Nu avea rost să se eschiveze cu Gemma. Mai devreme sau mai târziu ar afla adevărul şi Dionnei îi era frică să nu poată face faţă altor întrebări, mai personale.

- înţeleg. Gemma se sprijini de perne şi ochii i se închiseseră gânditori. Şi de ce ai venit la Manoel? După tot ce s-a întâmplat, credeam că el ar fi ultima persoană la care să apelezi.

Dione oftă.

- Nu aveam la cine.

- Şi crezi că e cinstit să-i ceri lui Manoel?

Ea dădu din umeri.

- Nu ştiu.

- De ce ai nevoie de bani? Ai necazuri?

- Nu, nu chiar necazuri. Dionne se uită spre faţa ei bătrână şi aspră. Uite, Gemma, asta e numai între mine şi Manoel. îmi pare rău, dar aşa trebuie să fie. Dacă el crede că aducându-mă aici - la tine - poate...

Gemma o întrerupse, ochii scânteindu-i.

- Eu i-am cerut să te aducă aici, spuse ea arogant. Când Louise mi-a spus că eşti în Arles.

- Louise ţi-a spus?
- Desigur. Doar nu crezi că Manoel. Doar îl cunoşti bine. Ar trebui!

Obrajii Dionnei ardeau. Se ridică brusc de pe pat şi merse nervoasă prin cameră, spre fereastra îngustă.

- Nu mi-ai spus de ce locuieşti la mas. De ce ai abandonat rulota?

Gemma o privi câteva clipe şi apoi spuse:

- Am avut o cădere, acum câteva luni. Doctorii ăştia... se tem atât de mult de moarte încât insistă să protejeze pe toată lumea. Au insistat să fiu adusă la mas şi ţinută sub observaţie! îşi încleştă pumnii micuţi. Dacă n-ar fi fost pentru Manoel, n-aş fi fost de acord. Aşa sunt aici, cu ea! Arătă spre bucătărie unde era nora sa, mama lui Manoel.
- înţeleg. Dionne se întoarse să se sprijine de fereastră. Trebuie să mai ai companie, acum că tatăl lui Manoel nu mai este.
- Albert? Gemma îşi strânse buzele. îl ştiai pe Albert, n-am avut niciodată nimic în comun cu el. Cum aş putea avea ceva în comun cu văduva lui? Acea femeie rece care a făcut un singur lucru bun în viaţă!
- Care? întrebă Dionne curioasă.
- L-a născut pe Manoel! Fiul pe care trebuia să-l am. Adevăratul fruct al pântecului meu. Aş face orice pentru Manoel!

Dionne îşi aplecă ochii. Simţi că o copleşeşte emoţia şi se îndreptă spre masa de toaletă.

- Louise mi-a povestit despre Ivonne,

murmură Dionne, cu spatele la pat pentru ca Gemma să nu-i poată vedea faţa.

- Ţi-a spus?

- Da. Dionne se întoarse şi se sprijini de măsuţa de toaletă. Trebuie să fi fost oribil.

Gemma pufni.

- Pentru Ivonne, da, spuse ea.

Dionne dădu din cap.

- A fost întotdeauna atât de activă! Plină de energie! Trebuie să fi fost o lovitură!

- Cred că a fost. Gemma se sprijini de perne, cu grijă.

- Dar cum s-a întâmplat? insistă Dionne. Louise spune că enerva taurii, pentru că ea şi Manoel se certaseră.

Gemma închise ochii.

- Cred că aşa s-a întâmplat, spuse ea obosită.

- Dar de ce a făcut aşa ceva? Cu siguranţă nu s-a certat cu Manoel.

Gemma ridică o mână, cu ochii încă închişi.

- Dintr-o dată mă simt foarte obosită. Te rog să pleci.

Dionne oftă şi se îndreptă spre uşă. Dar când întinse mâna spre clanţă, Gemma deschise din nou ochii şi Dionne putea să jure că nu era deloc obosită, că doar se prefăcea.

- Vreau să te mai văd, spuse ea ascuţit.

- Trebuie să mă întorc în Anglia!

- De ce? Ce este atât de urgent? Un bărbat?

- Nu. Nu, dar am o slujbă.

- Aiurea! Astea sunt scuze. Va aranja Manoel. Trimite-l la mine înainte de a pleca.

Ea dădu din cap şi cum ochii Gemmei se închiseră din nou, Dionne ieşi închizând uşa.

în culoar ezită, apoi auzi voci venind din bucătărie şi ştiu că trebuia să meargă acolo, să-l găsească pe Manoel. Fără tragere de inimă, deschise uşa şi intră.

în ciuda faptului că Manoel şi mama lui erau acolo, privirile îi fură atrase de cea care stătea pe scaunul cu rotile aflat în mijlocul încăperii. Fata care stătea mândră în scaunul cu rotile era Ivonne Demaris, fata pe care mama lui Manoel şi-o dorise ca noră.

Ivonne, surprinzător, nu se schimbase deloc, în ciuda accidentului. Fusese întotdeauna o fată frumoasă, cu un păr castaniu-auriu care acum era prins în coadă de cal. Trăsăturile ei fuseseră întotdeauna mai şterse, faţa prelungă, cu ochii de o nuanţă neclară de albastru-gri. Era o ostilitate în ochii ei, la fel ca în cei ai doamnei St. Salvador, şi degetele ei trăgeau mereu de pătura care-i acoperea genunchii, şi îi trădau nervozitatea interioară.

Dionne se minună de puterea caracterului Gemmei. Evident, nici una din aceste două femei nu o dorise aici, dar opiniile lor fuseseră anulate de autoritatea bătrânei al cărei cuvânt valorase mai mult decât

al oricărei alte persoane, probabil cu excepţia lui Manoel.

Pentru câteva secunde nimeni nu vorbi şi apoi Manoel rupse tăcerea.

- Ai fost dată afară? întrebă el, cu răutate.

- Cred că poţi să spui şi aşa. îşi muşcă buză şi se uită la fată.

- Bună, Ivonne. Mi-a părut rău să aud de accidentul tău. Dar arăţi foarte bine.

Ivonne îşi ridică sprâncenele şi privi scurt la mama lui Manoel.

- De ce trebuie să-ţi pară rău, *mademoiselle?* întrebă ea rece. Sunt sigură că vestea accidentării mele te-a încântat!

- Te înşeli. Oricine ar fi necăjit să audă un asemenea lucru. Şi apoi, spirituală, adăugă: Oricum, mă bucur să văd că nu ţi-a tocit ascuţimea limbii, Ivonne!

Ivonne ripostă indignată:

- Cum îndrăzneşti să vii aici, să vorbeşti aşa cu mine?

- *Pour l'amour de Dieu!* Manoel îşi ridică ochii spre cer. încetaţi cu cearta! Nu mai suport! Se uită la Dionne. Stai jos! Mama a făcut cafea. Vom bea înainte de a pleca.

Dionne se aşeză ascultătoare pe un scaun de lemn de lângă foc.

în ciuda căldurii de afară, bucătăria era răcoroasă. Madame St. Salvador se duse fără chef spre bufet,

scoţând ceştile şi farfurioarele şi le puse nervoase pe o tavă. Ivonne îi prinse braţul lui Manoel, vorbind repede cu el în propria lor limbă, pe care Dionne n-o înţelegea şi prin urmare era exclusă din conversaţie. Manoel asculta ceea ce-i spunea ea, cu mâinile prinse la spate în cureaua pantalonilor şi cu capul aplecat în faţă.

Dionne, privindu-i, se întreba de ce, dacă era evident că urmau să se căsătorească, nu avusese loc ceremonia. Louise îi spusese asta cu trei ani înainte de accidentul Ivonnei şi prezenţa ei la „mas", arăta că nimic nu se

schimbase.

Inima îi bătea puternic. Care erau şansele Ivonnei de a se vindeca? Va avea vreodată o viaţă normală din nou, o căsnicie normală? îi va putea dărui lui Manoel un fiu pentru a continua tradiţia St. Salvador? Dionne oftă. Dacă avusese îndoieli dacă să-i spună sau nu lui Manoel despre Jonathan, situaţia de faţă o împiedica. Ivonne va sta întotdeauna între ei şi oricât de răutăcioasă ar fi fost în trecut, nu-i putea strica speranţele.

Madame St. Salvador îi adusese o cană mare cu cafea aburindă şi aromată. Era tare şi neagră şi era exact ceea ce-i trebuia după evenimentele de după- amiază. Manoel îşi aprinse o ţigară şi plecă de lângă scaunul Ivonnei, uitându-se dur la Dionne. Apoi ea îşi aminti de ceea ce-i spusese Gemma.

- Bunica ta vrea să te vadă înainte să plecăm. Am uitat să-ţi spun.

Manoel ezită un moment şi apoi ieşi din cameră. Lăsată singură cu madame St. Salvador şi Ivonne, Dionne simţi că o cuprinde teama.

Mama lui Manoel îi dădu Ivonnei o ceaşcă de cafea şi apoi se uită la Dionne.

- Când pleci? întrebă ea brusc.
- Vrei să spui când mă întorc în Anglia?
- Desigur.

Dionne îşi trecu limba peste buzele uscate.

- Nu sunt sigură. în câteva zile, cred.

Ivonne se uită la degetele goale ale Dionnei şi apoi la magnificul diamant de pe propriul deget.

- Nu eşti măritată, nu? Nici logodită?
- Nu. ’

Madame St. Salvador veni spre ea.

- Ai venit aici să faci necazuri, *mademoiselle?* întrebă ea supărată.

Dionne se retrăgea.

- Nu, nu, desigur. Nu voiam să vin aici, la „mas“! Asta a fost dorinţa Gemmei, după cum sigur ştiţi!
- Gemma! Mama lui Manoel rosti cuvântul cu ironie. Femeia asta a fost cauza tuturor necazurilor dintre Manoel şi familia lui! A făcut tot ce-a putut pentru a-i distruge viaţa!
- Şi Gemma face parte din familia lui, preciză Dionne încet.

Madame St. Salvador îşi ridică ochii.

- Nu e din familie. E o ţigancă, o gitană leneşă, bună doar să şterpelească şi să călărească! O femeie fără suflet, iresponsabilă, care crede că ne poate conduce vieţile după propriile legi! Pumnii i se încleştaseră. Dar îmbătrâneşte, ai auzit? Şi va muri curând! Atunci vom scăpa toţi de ea - de incantaţiile şi superstiţiile ei, de convingerile ei stupide care au aruncat cu noroi peste această casă.

Dionne se retrase dezgustată.

- E bătrână, spuse ea distinct. Dar nu iresponsabilă! Trebuie să ştiţi că a fost prinţesă în tribul ei, şi dacă bunicul lui Manoel nu s-ar fi îndrăgostit de ea şi n-ar fi adus-o aici, s-ar fi măritat cu şeful de trib.
- *Allons, donc!* Madame St. Salvador zâmbi dispreţuitor. Ce fel de poveste e asta? Deci s-a

măritat cu socrul meu, dar dragostea pentru familia ei era aşa de mare încât imediat după ce soţul ei a murit, s-a întors la viaţa nomadă.

Dionne se ridică în picioare.

- Nu înţelegi. Ura să fie închisă! Ura să stea într-o casă şi să aibă acelaşi peisaj sub ferestre, zi de zi, an de an! Şi când soţul ei a murit, fiul ei era deja însurat cu... cu tine.

Madame St. Salvador îşi întoarse faţa spre Dionne.

- Cel puţin soţul meu îşi ştia poziţia şi şi-o păstra, *mademoiselle*! O dispreţuia pe mama sa la fel de mult ca mine!

- Crezi că nu ştiu asta? Dionne izbucni, mânia fiindu-i stârnită de acuzaţiile aduse de mama lui

Manoel femeii care odată ţinuse cu adevărat la ea.

- îi faci viaţa un chin. O moartă vie! Cu regulile tale meschine, planurile tale pentru viitorul lui Manoel! Nu ţi-a păsat niciodată de fericirea lui, doar să-ţi urmeze ambiţiile pentru putere!

- Cum îndrăzneşti? Madame St. Salvador era înfuriată, şi chiar şi Ivonne se aplecase înainte în scaunul ei, cu ochii strălucindu-i de bucurie fără margini.

- Tu provoci numai necazuri! Ai venit aici să studiezi înţelepciunea ţigănească, cu calificarea ta academică! încercând să-mi orbeşti fiul cu dialoguri intelectuale, când de fapt nu voiai decât să te culci cu el! Trase aer în piept. Şi acea „căţea“ bătrână şi senilă te-a încurajat! Biată prostuţă, nu ştii că ar face orice în ciuda

mea? Chiar să aranjeze o aşa-zisă ceremonie de căsătorie între voi doi, pentru ca ceea ce faci tu să pară corect şi decent pentru fiul meu!

Dionne îşi pierdu respiraţia şi trase de gulerul bluzei cu degete tremurătoare.

- Eşti o mincinoasă rea! strigă ea şi se trase în spate înspăimântată, căci madame St. Salvador îşi înfipse degetele în obrazul ei.

- Dumnezeule! Ce se întâmplă aici?

Manoel intră furios, privirea căzându-i pe Dionne care era îngrozită, cu o mână pe obraz, şi apoi pe mama lui care se ţinea de marginea mesei din lemn lăcuit, în încercarea de a se sprijini.

- Ieşi afară din această casă! strigă madame St. Salvador furioasă. Mi-a spus nişte ticăloşii. Cum ai adus-o aici, ştiind ce simţea pentru mine, pentru toţi?

- Nu-i adevărat!

Indignarea Dionnei se pierdu în furtuna de văicăreli a mamei lui Manoel, în timp ce Ivonne vorbea cu Manoel pe limba lor, pe care-o folosise şi înainte, aruncând priviri supărate către Dionne. îşi mută scaunul spre femeia care urma să-i fie soacră, punându-şi mâna în jurul ei, consolând-o cu cuvinte blânde.

Dionne se uită la cei trei: madame St. Salvador suspinând amar în batistă; Ivonne încercâd dar nereuşind s-o consoleze; Manoel cu o expresie de exasperare pe faţă, evident încercând să hotărască cine spunea adevărul; şi cu o izbucnire bruscă, ieşi din bucătărie.

Dionne ieşi şi ea, luând guri mari de aer, încercând să-şi domolească bătăile sălbatice ale

inimii. Nu fusese niciodată atât de umilită, nici măcar acum trei ani, când madame St. Salvador îi spusese, în termeni nu prea clari, care era datoria lui Manoel.

Merse, nesigură pe picioare, pentru a se sprijini de gardul unde câţiva cai albi şi viguroşi folosiţi la „mas“ erau îngrădiţi după muncile de dimineaţă.

Dionne îi invidie. Ce vieţi simple aveau, în comparaţie a cu ei. Tot ce se aştepta de la ei era o zi de lucru în schimbul hranei, adăpostului şi când era necesar a împerecherii. îşi frecă o palmă de obraz, ştergându-şi o lacrimă solitară. Nu trebuia să vină aici, îşi spuse din nou, aşa cum o făcuse de atâtea ori

înainte. Nu trebuia să-i permită lui Clarry s-o convingă că lui Jonathan nu trebuie să i se refuze şansa de a se face bine doar pentru că ea nu-şi permitea, când propriul lui tată avea o avere nelimitată. Unele lucruri sunt mai importante decât banii şi ea tremură fără a se controla când se gândi cum s-ar simţi dacă mama lui Manoel ar lua controlul asupra lui Jonathan. Şi se putea întâmpla, se gândi ea.

Era atât de absorbită cu propria nenorocire încât nu observă că ieşise cineva din casă şi traversase curtea spre ea, şi în consecinţă reacţionă violent când Manoel spuse cu o voce diferită de cea folosită în casă:

- Dionne, pentru numele lui Dumnezeu! Un muşchi al feţei îi tresări şi ochii i se întunecară de emoţie. Nu te mai uita la mine de parcă aş vrea să te bat. Nu vreau. îmi pare rău că a trebuit să suporţi ceea ce s-a întâmplat!

Respiraţia Dionnei deveni greoaie.

- Asta ar trebui să fie o scuză pentru ceea ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea.

- Nu-mi cer scuze. îţi spun doar ce simt.

- Voi... voi. St. Salvador! Cine vă credeţi?

îşi înăbuşi un oftat ce-i stătea în gât.

- N-am vrut să vin aici şi cu siguranţă n-am dorit genul ăsta de confruntare cu mama ta, dar cel puţin nu-mi imaginez că nu am nici o vină!

- Crezi că eu am?

- Da! dădu ea din cap. Da, cred. M-ai tratat ca pe o

marionetă de când am sosit, făcându-mă să dansez în ritmul tău, pentru că aveai mâna ridicată. Ei bine, ajunge! Am terminat cu afacerile astea necurate. Poţi să-ţi păstrezi banii! Nu-i mai vreau!

- Dionne! Rosti cuvântul furios, dar ea se întoarse, alergă prin curtea unde stătea Melody, aşteptând răbdătoare.

Ignorând comanda lui de a lăsa calul în pace, Dionne se aruncă în şa şi îl lovi cu călcâiele înainte ca Manoel să apuce s-o oprească, pornind la galop.

Se aruncă şi el în şa şi Dionnei i se făcu teamă.

Dar nu se opri să se gândească la consecinţe şi galopă uşor de-a lungul câmpiei întinse, plină de iarbă, care înconjura „masul“. Iapa albă prinse viteză pe gazon, dar de data asta Dionne controla situaţia şi aerul care-i trecea prin păr era curat şi înviorător după aerul închis din casa de la fermă şi atmosfera

de ură şi suspiciune.

Dar inevitabil, când trecură printr-un vad, calul negru al lui Manoel se apropie de ei şi curând fură unul lângă altul. Dionne se întoarse spre el să-l privească şi Melody se cabră brusc, aruncând-o din şa în noroiul terenului mocirlos. Reacţia ei imediată nu fu de durere ci mai degrabă o constatare deprimantă că pantalonii ei crem şi bluza îi erau stricate.

Rămase acolo câteva clipe, prea enervată ca să se ridice, dar deodată Manoel fu lângă ea, coborând de pe cal şi privind-o neliniştit.

- Dionne! exclamă el răguşit. Te simţi bine? Te-ai rănit?

Dionne se uită la el confuză, sprijinită într-un cot, cu
gulerul bluzei desfăcut, dezvăluindu-i curbele pieptului.

- A fost o nebunie din partea mea. îmi pare rău, Manoel.

- Oh, Dionne! Manoel se ridică brusc, trecându-şi o mână prin păr cu violenţă. Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te!

Dionne se uită la el, foarte conştientă de puterea lui şi de nevoia ei disperată de a-l avea. Deliberat, spuse:

- Ajută-mă, Manoel. Doar dacă nu ţi-e teamă să-ţi murdăreşti mâinile.

Manoel se întoarse, cu o expresie controlată, întinzând automat o mână spre ea. Dionne îşi puse mâna într-a lui, simţindu-şi pielea arzând, chiar dacă el era rece. O ridică uşor şi apoi îi dădu drumul, întor- cându-se pentru a prinde hăţurile calului.

Manoel se întoarse, cu ochii scânteind mânioşi.

- Eşti gata? întrebă el, şi ea încuviinţă uşor din cap. Bine. Atunci ne întoarcem la „mas“.

- La „mas“? Dionne era înspăimântată. Nu vreau să mă întorc acolo!

- Ai de gând să intri în oraş în asemenea hal? Vocea lui era rece şi indiferentă.

Dionne se uită la hainele ei pătate de noroi şi îşi trecu o mână prin părul zburlit.

- Trebuie să merg, nu-i aşa?

Manoel ezită şi apoi oftă.

- O să mergem la cabană, spuse el hotărât.

Dionne tremură.

- De acord.

Manoel încălecă pe Consuelo şi ţinu hăţurile lui Melody în timp ce Dionne urca în şa. Apoi, fără nici un cuvânt, porni de-a lungul câmpiei.

Nu le luă mult timp până la cabană, dar Dionne nu era conştientă de trecerea timpului. Lângă casa acoperită cu paie, se spălă cu apă de la fântână, în timp ce Manoel intră în cabană să bea ceva.

în curând noroiul îi dispăru de pe mâini şi îşi dori să-şi scoată şi bluza pentru a se spăla şi pe gât şi pe umeri. Dar nu putea face asta aşa că se mulţumi să-şi descheie bluza şi să se stropească cu apă rece pe gât până se răcori.

Se uită în gol, pierdută în gânduri, când Manoel se apropie de ea supărat.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci, se răsti el, cu ochii pe gâtul ivit prin deschizătura bluzei.

- îmi era cald, se scuză ea. încercam să mă răcoresc.

Manoel se uită la obrajii ei înroşiţi.

- Nu poţi să consideri câmpia deschisă drept o baie. Oricine ar putea veni aici!

Degetele Dionnei tremurară când încercară fără succes să-şi încheie bluza.

- Numai tu poţi spune aşa ceva, desigur, îl acuză ea. Ei bine, tu ai venit peste mine, ce ai de gând să faci? Degetele Dionnei erau nemişcate din cauza privirii lui, şi ştiu în acea clipă că mersese prea departe de data asta; făcuse pasul fatal spre necunoscut.

încercând să înlăture tensiunea care se instalase între ei, se mişcă repede, ca să pună fântâna între ei. Dar el fu mai rapid şi înainte ca ea să scape, mâna lui Manoel o apucă de braţ trăgând-o spre el. Dionne se luptă, dar era neputincioasă în faţa puterii lui, şi el apăsă corpul ei moale de al lui, ea simţindu-i fiecare muşchi. Era o tortură minunată. Apoi el îşi apăsă gura pe gâtul ei, arzându-i carnea.

- Nu, Manoel, te rog, nu! gemu ea, întorcându-şi capul disperată dintr-o parte în alta.

Gura lui coborî de-a lungul gâtului ei.

- De ce? întrebă el aproape de pielea ei. De ce să nu-mi iau ceva ce este al meu, doar ştii asta!

O învârti în braţe şi gura lui o căută pe a ei. Dionne îşi ţinu buzele strânse. Era o nebunie, nu trebuia să răspundă.

Manoel deveni neliniştit şi îşi plimbă o mână de pe gâtul pe buzele ei, forţându-le să se deschidă. Apoi gura lui sorbi dulceaţa buzelor ei, devorându-le cu pasiune flămândă.

Ea se lipi de el convulsiv, mâinile ei alunecându-i pe pieptul lui spre părul negru şi des, mângâindu-i ceafa. Dar când mâinile lui alunecară sub bluză, pe carnea

ei, căutându-i căldura, Dionne se luptă să-şi revină.

Cu un efort supraomenesc, se smulse de lângă el şi îşi închise bluza, grăbindu-se spre cabană.

Când se întoarse, el încă era cu spatele la ea, aplecat spre fântână, spălându-şi faţa şi gâtul cu apă. Când se îndreptă şi se întoarse spre ea, expresia lui o impre- sionă. Era un fel de amărăciune, o singurătate sinistră pe faţa lui.

Fără a mai vorbi, merse spre cal şi urcă în şa. Se întoarse spre Dione.

- Urcă pe cal! comandă el aspru, şi Dionne ezită.

Fără nici o vorbă, el plecă, lăsând-o să-l urmeze.

Călări departe de ea tot drumul spre Arles şi o făcu să descalece la ceva distanţă de hotel. Dionne îl privi dezorientată.

- Nu vreau să intru în oraş, îi spuse el rece. De altfel, sunt sigur că nu ţi-e greu să găseşti drumul spre hotel. Dacă nu, poţi ruga pe cineva. Oricine ar fi bucuros să te ajute, sunt sigur!

Şi fără a mai aştepta să-i răspundă, încălecă, lăsând-o să se simtă mai prost ca niciodată în viaţa ei.

Capitolul 6

Abia în dimineaţa următoare reuşi Dionne să-şi dea seama de situaţia ei încurcată. întreaga seară precedentă şi la fel toată noaptea fusese prea plină de supărare ca să simtă altceva decât o imobilitate de gheaţă, şi deşi dormise, somnul îi fusese presărat cu coşmaruri cu Manoel smulgându-l pe Jonathan de lângă ea, şi cu mama lui ascunzând copilul pentru ca ea să nu-l găsească niciodată.

Dimineaţa se aşeză, cu ochii istoviţi, la măsuţa de toaletă, uitându-se la reflezia ei în oglindă de parcă ar fi încercat să găsească nişte răspunsuri în liniile nefericite ale feţei sale.

Dar tot ceea ce-şi amintea era faţa lui Manoel când se întorsese spre ea la cabană, dispreţul şi amărăciunea lui care fuseseră mai groaznice decât orice acuzaţie. De ce o învinovăţea pentru că se com-

porta aşa? O credea genul de femeie care ademenea un bărbat şi apoi se retrăgea fără să-i pese de sentimentelor lui? Nu-şi dădea seama că era la fel de chinuitor şi pentru ea? Nu dorise să plece; toate simţurile tânjeau după satisfacţia pe care n-o primiseră.

îşi sprijini bărbia în palme, odihnindu-şi coatele pe marginea lemnului lustruit. Imagini efemere din trecut se întorceau s-o chinuiască şi o văzu din nou pe fata neexperimentată care fusese acum trei ani când venise în Camarque.

Era gata să termine cursul pregătitor pentru profesori şi profitase de şansa de a sta trei luni

în Franţa. Aproape toate cele trei luni le petrecuse în Provence.

Petrecuse o perioadă la Paris, şi după ce închiriase o maşină plecă în Sud. Petrecuse zece zile explorând castelele de pe Valea Loarei şi apoi continuase prin zonele viticole din Provence. Era luna mai şi vremea era idilică - nu prea caldă pentru a aduce roiuri de insecte enervante care umpleau regiunea, nici prea răcoroasă pentru a necesita altceva decât haine uşoare.

Regiunea din jurul Arlesului şi Les Saintes Maries de la Mer era plină de ţigani şi turişti, toţi veniţi pentru sărbătoarea care avea loc în fiecare an şi celebra stabilirea în Provence a celor trei Marii care dăduseră mai târziu numele Les Saintes Maries. Dar mai era servitoarea sfinţilor, Sara, cea cu pielea tuciurie, căreia ţiganii îi aduceau omagiul, şi deşi nu fusese niciodată

canonizată la Roma, era privită ca o sfântă printre romi. Erau multe legende despre ea, aşa cum aflase Dionne curând, dar pe atunci găsise totul foarte interesant.

înarmată cu un aparat de filmat şi un caiet pentru a-şi scrie impresiile, mersese la Les Saintes Maries într-o dimineaţă însorită.

Maşina veche pe care o închiriase nu se dovedise bună până la urmă, şi când volanul se blocase şi maşina intrase în şanţ, mulţumită că era în viaţă, Dionne s-a trezit la marginea unei şatre de ţigani. Un tânăr atrăgător o ajutase să iasă din şanţ, şi o luase s-o întâlnească pe bunica lui, insistând că nu putea refuza

invitaţia. Desigur, tânărul fusese Manoel, şi bunica lui Gemma. Doar mai târziu descoperise, din întâmplare că Manoel era doar un sfert ţigan şi trei sferturi aristocrat din Provence.

Dar începutul relaţiei lor fusese de aşa natură încât ea nu pusese la îndoială fericirea pe care o simţea. Fiecare zi era un nou deliciu şi încurajaţi de acea bătrână formidabilă, bunica lui, petrecuseră multe zile împreună. Nu aflase decât târziu că părinţii lui erau departe.

Dar chiar după ce monsieur şi madame St. Salvador se întorseseră şi Dionne începuse să realizeze exact ceea ce se aştepta de la el, Manoel continuase s-o vadă, refuzând să permită cuiva să-i despartă. Dionne îi întâlnise părinţii, o întâlnise pe Louise, sora lui de

paisprezece ani, şi fusese îngheţată de atitudinea rece a părinţilor lui.

Mai târziu, o întâlnise pe Ivonne Demaris, şi află că madame St. Salvador plănuise să-l însoare pe Manoel cu Ivonne. Totul fusese stabilit de când erau copii şi nimic şi nimeni nu putea împiedica asta.

Părinţii lui Manoel plănuiseră totul fără a ţine cont de Gemma, şi ea nu era uşor de înfrânt. Cum zilele fierbinţi treceau, aceasta rămăsese în rulotă la marginea drumului St. Salvador, plănuind întâlniri între Dionne şi Manoel, ştiind că mai devreme sau mai târziu destinul se va împlini.

Dar deşi Dionne îl iubea cu disperare pe Manoel, nu putea fi amanta lui. Şi ciudat, deşi el trebuie să fi ştiut că avea puterea să treacă

peste apărarea ei, Manoel nu o forţase. Şi ea îl iubise mai mult datorită stăpânirii lui, deşi trebuie să fi fost foarte greu pentru el. Dionne visase că într-o zi Manoel îşi va sfida părinţii şi va fugi cu ea.

Gemma, desigur, cu viclenia ei înnăscută, înţelesese situaţia lor mai bine decât oricine. Urmărise evoluţia relaţiei lor şi ştia exact ce urma să se întâmple.

în iulie, când în Arles se ţinea festivalul coridei, ea îi invitase pe ţiganii din tribul ei la o întâlnire la Mas St. Salvador. Veniseră o mulţime de ţigani, spre dezgustul părinţilor lui Manoel, dar nu aveau ce face. Bunicul lui Manoel îşi lăsase fiul la conducerea fermei, dar aceasta aparţinea soţiei sale, Gemma.

Erau multe ospeţe şi veselie, desigur. Nopţi cu vin, dans şi muzică. Manoel avea sânge de ţigan în vene, iar lungile zile de vară o bronzaseră pe Dionne făcând-o la fel de aurie şi ispititoare ca o vrăjitoare. Nu o putea lăsa singură, era îndrăgostit nebuneşte de ea şi relaţia lor atinsese un punct de criză.

Gemma nu putea fi mai încântată. Manoel era punctul vital al lumii ei, nepotul ei iubit, sânge din sângele ei, moştenitor al Mas St. Salvador, şi ea refuza să accepte căsătoria lui cu o scorpie rece şi calculată - descrierea ei pentru Ivonne Demaris.

într-o după-amiază de procesiuni în Arles, Manoel o luase pe Dionne la o coridă. Era o după-amiază fierbinte şi mirosul de moarte era în aer, amestecat cu transpiraţia trupurilor încălzite. Era o zi în care natura te făcea

conştient de nevoia primitivă de sânge şi Dionne era intens conştientă că zilele ei în Provence se terminau.

Manoel era conştient de asta şi era nesăbuit aşa cum nu fusese niciodată. Când strigătele mulţimii se transformaseră în ironie şi dispreţ pentru un matador nepriceput, Manoel îşi părăsise scaunul şi sărise în arenă să-i ia locul. îi luase capa matadorului şi Dionne trebui să privească în nemişcarea ei şi spaima când el salută mulţimea care ţipa şi era nerăbdătoare pentru crimă.

Dar Manoel nu ucise taurul; se jucă cu moartea mai multe minute, dar când părăsi arena era neatins de

strălucirea sângelui în nisip şi taurul rămase obosit şi gâfâind, confuz din cauza a ceea ce se întâmplase.

Dionne era confuză, de asemenea, şi înainte ca Manoel să se întoarcă pe scaunul lui ea fugi şi el o găsi afară, simţindu-se rău şi tremurând. în timp ce încerca să o facă să se simtă mai bine, ea se întoarse către el, incapabilă să-l ierte pentru că o speriase.

Se întoarseră în şatra de ţigani în ciuda protestelor ei, şi Manoel o înfruntă pe Gemma cu ceea ce făcuse. Dar Gemma râse şi o ocărî pe Dionne pentru că avusese inima slabă să-şi închipuie că Manoel nu ştia exact ceea ce făcea. Chiar şi aşa, Dionne era zguduită de cele întâmplate, dovedindu-şi că fără Manoel viaţa ei nu avea nici un rost.

Acea seară fu momentul cel mai important al festivităţilor din şatră, şi muzica era mai

sălbatică şi mai ascuţită ca niciodată. în mintea ei viorile păreau să-i atingă şi să-i sfâşie emoţiile în bucăţele şi abia era conştientă că oamenii se uitau la ea ciudat, atingându-i hainele, strălucirea neagră de mătase a părului, murmurând pentru ei într-o limbă muzicală.

Dar treptat, pe măsură ce trecea timpul, începu să-şi dea seama că acea seară era diferită de celelalte pe care le petrecuse în campus. Muzica şi dansul, aerul încărcat de emoţie, o copleşiseră.

Gemma apăru îmbrăcată în hainele de ceremonial, ca lider matriarhal al tribului. Dionne realiză că asta era ceea ce aşteptau toţi. Manoel era lângă

ea şi îl privea nervoasă, cerându-i din ochi explicaţii.

Ochii lui Manoel erau umezi şi plini de dragoste şi de pasiune.

- Te iubesc! spuse el răguşit. Ai încredere în mine!

Detaliile exacte a ceea ce se întâmplase după asta rămăseseră întunecate în mintea ei. Atâtea lucruri se întâmplaseră deodată şi până când ea şi Manoel nu schimbaseră bucăţele de pâine sărată, nu realizase, că era un ritual de căsătorie. La început îi fusese frică, dar muzica reîncepuse şi era şi mai sălbatică, trezind toate simţurile. Ea şi Manoel beau vin roşu din aceeaşi cupă şi el îi pusese la gât un lănţişor de aur cu medalion. Ochii lui căutau iertarea ei şi ea simţi că neliniştea i se risipeşte. Acesta era Manoel, omul pe care-l iubea, soţul ei prin legea ţigănească.

Sărbătoarea şi dansul continuaseră târziu în noapte, dar Dionne şi Manoel plecaseră mult mai devreme, Gemma pregătise rulota pentru ei. Amintirea nopţii petrecute împreună o făcu să roşească. Chiar şi acum, putea simţi pielea fină a corpului tânăr a lui Manoel aproape de al ei şi pasiunea gurii lui afundând-o prin cearşafurile moi, de mătase, care acopereau patul...

îşi luă faţa în mâini. Dacă ar fi ştiut ce urma să se întâmple, se gândi ea. Dacă ea şi-ar fi dat seama că totul fusese o farsă, jucată în beneficiul ei, pentru a-i da lui Manoel ceea ce-şi dorea mai mult... Manoel o părăsise a doua zi, înainte ca ea să se trezească, pentru

a se întoarce la mas. îl aşteptase toată ziua să se întoarcă şi s-o ducă la mas, să le spună părinţilor ce se întâmplase, dar el nu se întorsese şi seara, Dionne era înnebunită. Nu mai avea la cine să se întoarcă. Gemma, singurul ei aliat, plecase cu restul tribului dimineaţa devreme.

Dacă Gemma ştiuse că totul fusese o păcăleală? Dacă dispăruse pentru a evita neplăcerile care ar fi urmat?

Pe la ora nouă Dionne era convinsă că fusese manipulată; un pion într-o piesă a Gemmei, pentru satisfacţia lui Manoel.

Nu spusese Gemma întotdeauna că ar face orice pentru Manoel?

Nu ştiuse că Manoel era disperat după ea?

Fusese umilitor, şi Dionne îşi smulse lanţul de aur pe care i-l pusese la gât noaptea trecută, uitându-se cu lacrimi în ochi la medalion. Nu

voia să aibă nimic care să-i amintească de prostia ei.

Sunetul de copite de cai o făcu să se repeadă spre fereastră, uitându-se prin întunericul luminat de lună.

Dar călăreţul singuratic nu era bărbat, era madame St. Salvador, care ceruse să fie lăsată să intre.

Dionne nu putuse decât să se dea la o parte şi s-o lase să intre, chiar dacă prezenţa ei însemna un dezastru. Ea văzuse obrajii Dionnei plini de lacrimi şi îi spusese că venise în interesul lui Manoel. îi spusese că fiul ei se ruşina de ceea ce făcuse şi-i era greu să-şi

găsească cuvintele pentru a se face iertat. Aparent le spusese totul părinţilor, şi ei nu puteau accepta ceea ce făcuse. El era logodit cu Ivonne, se logodiseră de când erau copii, şi legătura lui cu Dionne putea fi iertată şi uitată. Desigur şi Dionne realizase că aceste ritualuri de nuntă erau mai mult de faţadă şi nu erau luate în serios de participanţi.

La început fusese prea şocată să gândească coerent. Dar adevărul era că mama lui Manoel tocmai rostise îndoielile pe care chiar ea le avusese toată ziua, de când devenise evident că Manoel nu avea să se mai întoarcă.

Umilinţa finală era un cec semnat chiar de Manoel pentru ea, în valoare de două mii de lire, plătibile la banca lui din Anglia. îi dăduse o imensă satisfacţie să rupă acel cec în bucăţi în faţa mamei lui Manoel, chiar dacă avusese sentimentul că făcând asta, făcea ceea ce voia madame St. Salvador.

După asta nu mai voia decât să plece, şi plecă în ziua următoare cu avionul de la Marsilia. Era amorţită de durere şi incapabilă să uite timpul petrecut împreună cu Manoel. Fusese un iubit minunat şi să ştie că nu avea să-l mai vadă niciodată era agonizant.

Când Dionne descoperise că era însărcinată, fusese înnebunită. Nu putea vedea nici un viitor pentru ea sau pentru copil, şi fără intervenţia Clarrei, ceva oribil s-ar fi putut întâmpla. în cele din urmă mătuşa ei află adevărul şi prin ea Dionne începu să gândească din

nou coerent. La urma urmelor, era tânără şi capabilă să-şi revină. Desigur, nu i-ar spune lui Manoel, era neînduplecată. El nu avea nici un drept asupra acestui copil. O abandonase de parcă nici nu existase, şi ea nu voia nimic de la el.

Mătuşa ei era minunată. Ea fusese de acord că Dionne trebuia să păstreze copilul, şi când Jonathan se născuse fusese iubit şi răsfăţat ca orice alt copil. Dionne primise un post de profesoară şi mătuşa ei avusese grijă de copil în timp ce ea muncea. Nu era aşa de greu. Nu aveau prea mulţi bani, dar nu erau nici nevoiaşi. Doar când Jonathan se îmbolnăvise începuse ea să realizeze ce ar fi făcut Manoel dacă ar fi ştiut de existenţa copilului.

Apoi, câteva săptămâni mai târziu, doctorul îi spusese că Jonathan trebuia să scape de clima britanică. Clarry îi spusese blând dar insistent că îi datora asta.

Lacrimile izvorâră din ochii Dionnei şi pentru prima oară îşi îngădui să le lase să

alunece pe obraji. Ce fiasco fusese această călătorie, o pierdere de fonduri absolut necesare!

Dionne se ridică ştergându-şi cu o mână obosită ochii. Ce trebuia să facă?

Nu putea rămâne aici, nu după ce îi aruncase lui Manoel banii în faţă. Şi după incidentul de la cabană ar fi fost o greşeală să mai stea.

- Un ciocănit grăbit în uşă îi făcu inima să tresară.

- Da? Cine este?
- *Le téléphone, mademoiselle!* se auzi vocea menajerei. Veniţi jos?

Inima ei bătea puternic dar apoi se linişti.

- Desigur!

Era Henri. Spusese că o să-i telefoneze astăzi. Era bine să ştie că lui îi era atât de dor. Era abia nouă dimineaţa şi deja el suna. Sau motivele lui erau la fel de calculate ca ale lui Manoel? Oricum nu conta cu adevărat. Nu avea intenţia să se implice într-o relaţie cu el.

- Voi fi jos într-un minut! Şi dându-şi jos capotul, îşi puse pantalonii.

Vocea lui Henri era plăcută.

- Dionne? Cât mă bucur să te aud. Ce faci?

Dionne răspunse politicos şi Henri rosti:

- Pari posomorâtă. E de vină telefonul meu pentru
- cum să-i spun - această depresie?
- Nu, desigur că nu. E drăguţ din partea ta că ai sunat. Dar mi-e teamă că voi pleca în curând.
- Ce? Pleci? Pleci din Provence? întrebă el

dezamăgit.

- Mi-e teamă că da. Trebuie să mă întorc în Anglia.

- Dar de ce? Ai stat aici mai puţin de o săptămână!

- Ştiu. Dar... ei bine, trebuie să mă întorc.

- Şi când pleci?

- Nu ştiu. Astăzi, mâine poate. Depinde când găsesc bilet.

- Atunci trebuie să fie mâine, Dionne. Cel puţin mai oferă-mi o zi în compania ta.

Dionne ezită. în ciuda dorinţei de a pune cât mai multe mile între ea şi Mas St. Salvador, inima ei era prea slabă şi cedă perspectivei unei zile în plus înainte de a se depărta de Manoel. Era stupid, iresponsabil chiar, dar ideea de a pleca îi provoca o durere în suflet.

- în regulă, spuse ea acum, ca răspuns la invitaţia lui Henri. în regulă, voi încerca să rezerv un bilet pentru mâine. Se dispreţui pentru slabiciunea ei, dar totul era aranjat şi Henri era încântat.

- Ce ai vrea să faci? întrebă el. Sunt liber toată ziua. Ai vrea să vizitezi împrejurimile? Ville? Les Baux? Sau poate Nimes?

- Nu, nu acolo, spuse ea repede. N-am putea să mergem la Les Saintes Maries? Am lua prânzul şi apoi am înota?

Henri părea entuziasmat.

- Desigur. Dacă asta îţi doreşti, Dionne. N-aş fi îndrăznit să propun ceva atât de încântător. Când vei fi gata?

Dionne se uită la ceas. Era trecut de nouă.

- Dă-mi o oră, spuse ea. N-am luat încă

micul dejun şi vreau să telefonez la aeroport.

Henri acceptă şi închise. Dionne se simţi mai bine. Acum că plecarea îi fusese amânată cu o zi, putea să se relaxeze. Luă micul dejun la restaurant şi apoi urcă în

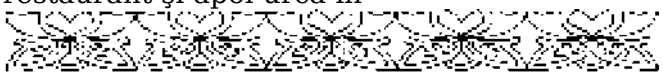

cameră ei pentru a se schimba în ceva mai confortabil. Hotărî că pantalonii erau potriviţi. Dar îşi luă pe dedesubt şi costumul de baie de culoarea lămâii, pentru a evita dificultăţile de a se schimba mai târziu. Apoi, după ce-şi făcu un machiaj uşor, coborî şi sună la aeroport.

Cineva renunţase la un bilet pentru a doua zi şi îl luă ea. Când se îndepărtă de telefon, se întâlni cu directorul hotelului. El zâmbi ca de obicei şi Dionne îi spuse că s-ar putea să plece a doua zi.

- *Mademoiselle,* sper că nu e nimic în neregulă! exclamă el. Nu aveţi nici un necaz acasă, nu-i aşa?

Dionne dădu din cap.

- Nu, dar trebuie să mă întorc. Zâmbi. Dar m-am simţit bine aici, şi voi recomanda hotelul prietenilor mei.

Directorul era încântat.

Henri sosi puţin după zece şi merseră câteva mile spre Les Saintes Maries. Deja erau mulţi turişti care examinau, în capela bisericii din secolul al XII-lea, relicvele Mariilor.

Dionne observă cu regret că orăşelul devenea mai degrabă modern şi comercial.

Apoi merseră pe plajă, bucurându-se de căldura soarelui de după-amiază. Găsiră un loc liniştit aproape de câteva stânci şi Dionne îşi scoase prosopul şi-l întinse leneş, fără a se

osteni să-şi scoată pantalonii şi tricoul. Henri renunţă la jachetă şi se întinse lângă ea, privind-o neliniştit.

- E absolut necesar să te întorci în Anglia mâine? întrebă el deodată, luându-i mâna în ale lui şi mângâindu-i degetele.

Dionne îşi trase mâna, dar uşor, sprijinindu-se pe coate.

- Mi-e teamă că da, răspunse ea, uitându-se la el înainte de a-şi îndrepta atenţia spre dâra de fum lăsată de un vapor din depărtare.

Henri oftă.

- Dar de ce? Eşti în vacanţă. Cu siguranţă poţi sta câteva zile.

Dionne îşi strânse buzele.

- Nu e atât de simplu. Am nişte obligaţii acasă.

- Ce obligaţii poţi avea?

Ea se încruntă din cauza concentrării.

- Henri, nu ştii nimic despre mine. Aş putea fi măritată.

- Nu porţi verighetă.

- Asta nu înseamnă nimic. Multe femei din Anglia nu poartă verigheta tot timpul. Nu e nici o lege care să te oblige.

Henri o studie din profil.

- Şi eşti? Măritată, vreau să zic.

Dionne ezită.

- Nu.

Henri se relaxă şi se aplecă spre ea.

- Atunci nu poţi să mai stai? Doar pentru a-mi face plăcere?

- Nu, nu pot. Dionne dădu ferm din cap şi se ridică în picioare. înotăm?

Schimbarea bruscă a subiectului îl surprinse pe Henri, dar totuşi acceptă. Aproape inconştient, Dionne se dezbrăcă de pantaloni şi tricou şi Henri o privi admirativ.

- Minunat! murmură el răguşit.

Dionne se întoarse şi alergă în apă, stropindu-se. Henri o privi mult timp, apoi dispăru în spatele stâncilor şi se întoarse purtând un slip alb care-i accentua bronzul. O însoţi pe Dionne în apă şi aproape o jumătate de oră înotară şi se scufundară, părul ei plutind ca iarba de mare la suprafaţa apei.

Când în cele din urmă ieşiră, soarele bătea cald în spatele lor şi Dionne se uscă înainte de a se aşeza din nou. Părul lui Henri se uscă mai repede şi el se aruncă pe burtă pe prosop alături de ea, uitându-se la faţa ei cu intensitate.

- Dionne! şopti el, şi ea se ridică spre a-i evita privirea.

- Te rog, Henri! Nu strica totul.

- De ce stric totul? Credeam că mă placi!

- Aşa e. Dionne îşi împreună degetele peste genunchi. Dar nu vreau să mă implic. Nu aşa. îmi pare rău dacă ţi-am făcut o impresie greşită.

- Atunci ce vrei de la mine? Vocea lui, tânără şi irascibilă o făcu să realizeze că nu era aşa de matur precum credea ea. M-ai lăsat să te invit la masă, să te aduc

aici ca să fim singuri şi acum îmi spui că nu vrei să te implici! Ce crezi că sunt?

Dionne se uită la el fără plăcere, un junghi trecându-i prin şira spinării.

- Henri, te rog, începu ea, dar el o ignoră smucind-o brusc, aşa încât ea îşi pierdu echilibrul şi căzu spre el. Buzele lui le căutară pe ale ei şi Dionne îşi întoarse capul dintr-o parte în alta, încercând să-i evite gura, lovindu-l cu pumnii, încercând să-l forţeze să-i dea drumul. Dar agitaţia ei îi plăcea şi o ţinea şi mai strâns, respirând greu.

Dionne abia începea să se simtă cu adevărat nervoasă; Brusc, Henri fu tras de lângă ea şi primi un pumn în stomac şi un altul în faţă, făcându-l să se vaite şi să se clatine. Abia ţinându-se pe picioare, Dionne deveni conştientă de lipsa hainelor, din cauza întâlnirii cu ochii reci şi pătrunzători ai lui Manoel St. Salvador.

- Pune-ţi nişte haine! spuse el scurt şi se întoarse spre Henri.

Henri îşi revenea încet, gemând în timp ce-şi ţinea mâna apăsată pe stomacul lovit. Ochii păreau a nu crede că-l văd pe Manoel.

- Manoel. Cest moi, Henri! A quoi pensez-vous?

- Nu acum, Henri. Nu am chef de glume!

- *Cest evident,* murmură Henri. Nu te înţeleg, Manoel! Cu ce am greşit? O cunoşti pe mademoiselle Hing?

Ochii lui Manoel erau întunecaţi.

- Da! O ştiu pe domnişoara Hing! spuse el rece.

Henri dădu din cap şocat, uitându-se curios la Dionne. Dar aceasta era prea ocupată să se îmbrace pentru a-l observa.

Când se îmbrăcă, Manoel o luă de mână şi dând din cap spre Henri, o trase uşor de-a lungul plajei până la locul unde aştepta maşina lui, plină de praf. Deschise uşa şi o împinse pe Dionne înăuntru apoi intră şi el şi porni imediat motorul.

Făcu o întoarcere şi apoi porni brusc de pe terenul neregulat spre şosea şi Dionne se aşeză ţeapănă în scaun, întrebându-se cum şi de ce era aici...

Capitolul 1

Era foarte cald în maşină şi costumul de baie umed se lipea de ea neplăcut. Manoel conducea cu o concentrare maximă şi deşi voia atât de mult să ştie unde o ducea, figura întunecată şi inabordabilă nu făcea posibilă o asemenea întrebare. Ea se mişcă în scaun şi îi atrase atenţia.

- Stai liniştită! o sfătui el aspru.

Dionne se uită la el revoltată, şi gratitudinea ei iniţială pentru intervenţia lui se transformă în resentiment. Ce drept avea el să intervină în viaţa ei? Cu siguranţă după cele întâmplate ieri ar fi fost rezonabil să presupună că ea nu avea să-l mai vadă niciodată. De ce era aici? De ce se întorsese după ea? Ce mai voia de la ea acum?

- Unde mă duci? întrebă ea, iritarea dându-i curaj să vorbească.

Manoel se uită lung înspre ea.

- Nu i-am acordat acestei probleme prea multă atenţie, replică el. îmi închipui că vrei să ieşi din acel costum umed şi să te usuci, nu-i aşa?

Ochii ei se măriră.

- Ce vrei să spui?

- Nu mai trage concluzii, Dionne! Doar

pentru că pari pregătită să abordezi orice bărbat, nu înseamnă...

- Cum îndrăzneşti?! Cum îndrăzneşti să spui un asemenea lucru? izbucni ea. Te urăsc, Manoel!

Degetele lui Manoel se strânseră pe volan, şi o smucitură bruscă opri maşina lângă marginea un vad. Un pâlc de platani făcea umbră maşinii, învăluind-o în răcoare, dar Dionne deschise uşa imediat pentru a se îndepărta de el.

Dar Manoel nu se mişcă şi se simţi ridicolă pe marginea apei. Şi-i era foarte cald. Soarele o ardea şi în cele din urmă fu nevoită să se adăpostească la umbra platanilor.

Abia atunci coborî şi Manoel, cu o ţigară în dinţi şi cu un prosop în mâini.

- Ia-l! spuse el, întinzându-i prosopul. Nu-i prea frumos, dar măcar e curat. îl ţin în maşină pentru ocaziile în care simt nevoia să fac o baie după o muncă istovitoare. Haide, ia-l. Nu e contaminat.

Dionne îşi strânse buzele şi apoi aplecându-se înainte apucă prosopul, nu prea încrezătoare.

- Ce trebuie să fac? întrebă ea. Să mă dezbrac în faţa ta?

Manoel îşi scoase ţigara din gură.

- Când cer aşa ceva prefer să privesc o profesionistă!

remarcă el crud, şi întorcându-se merse în

spatele maşinii.

Dionne ezită doar o clipă şi apoi dându-şi jos sandalele îşi scoase hainele şi avu o clipă de ezitare. In stânga o lagună strălucitoare îi făcea cu ochiul, şi se aruncă în apele reci. Era minunat să-şi scufunde corpul încălzit şi momentele neplăcute pe care le trăise în maşină dispărură.

Se bălăci câteva minute, uitându-se la maşină, dar Manoel părea indiferent la ceea ce făcea ea şi în cele din urmă fu nevoită să iasă afară. Dar în timp ce se îndrepta spre stufărişul care înconjura laguna, un sunet în spatele ei o făcu să se întoarcă. Câţiva metri mai încolo, cu coarnele aplecate ameninţător, dădea din copite unul din taurii negri din Camarque.

Dionne rămase împietrită o clipă, incapabilă nici să gândească ce ar trebui să facă. Taurul era singur, ceea ce era neobişnuit, şi ea putea doar presupune că părăsise cireada fără ca paznicii să-l observe. Era un taur spaniol, mare, musculos, crescut pentru coridă şi nu pentru scopuri paşnice. Imaginea sa zăcând în sânge şi mutilată, sângele murdărind apele lagunei, îi trecu prin minte şi un teribil sentiment al inevitabilului o cuprinse.

Cu picioarele tremurând se retrase uşor încercând să nu facă vreo mişcare necontrolată care să-l întărâte. Creatura o privea cu ochi răi, fornăind şi dând din coadă

pentru a se apăra de insectele ce o iritau. Făcu câţiva paşi în lagună, legănându-şi capul dintr-o parte în

alta şi Dionne îşi pierdu calmul. Nu mai încercă să se liniştească ci se întoarse şi lovi stângace apa, fugind rapid.

Auzi zgomote în spatele ei şi ştiu că taurul alerga prin lagună, urmărindu-o, dar nu îndrăzni să se uite înapoi. Şi apoi îl văzu pe Manoel alergând spre ea, cu o bâtă în mână. Trecu de ea şi strigă:

- Treci în maşină!

Cu picioarele tremurându-i, Dionne se supuse, stre- curându-se prin uşa din spate pe suprafaţa aspră de lemn plină de frânghii şi scripeţi, mirosind puternic a carne de cal.

Taurul se retrase la apariţia lui Manoel şi luă ceva distanţă de maşină, fornăind şi lovind furios cu copitele pământul. Dionne ştiu că era gata să atace şi tot ce avea Manoel pentru apărare era bâta din mână. Urmărea scena deznădăjduită, dorindu-şi ca Manoel să se întoarcă şi să se repeadă în maşină. Dar Manoel părea relaxat acum, vorbindu-i încet animalului aproape amăgindu-l. Taurul continua să fie furios, să-şi mişte coada, să-şi legene capul, dar mai puţin agresiv acum. Şi Dionne simţi că e cuprinsă de o transpiraţie rece.

In cele din urmă Manoel se întoarse şi

când fu în spatele maşinii, Dionne îi deschise uşa pentru a putea intra. Ea tremură violent şi el se uită o clipă la faţa ei înainte de a-i apuca umerii şi de a o strânge în braţe.

- Doamne, Dumnezeule, să nu-mi mai faci asta niciodată! spuse el cu o voce ştrangulată, şi îşi îngropă faţa în moliciunea părului ei. Şi el tremura, putea să-l

simtă, dar mâinile care o înconjurau erau ferme, puternice şi aproape sălbatice.

- La ce te gândeai? murmură el, apoi gura lui o acoperi pe a ei, nelăsând-o să mai răspundă.

Dionne nu mai opunea nici o rezistenţă. Agonia de a-l vedea pe Manoel acolo, la discreţia taurului, îi luase orice putere, şi se agăţă de el, arcuindu-şi corpul spre al lui, descheindu-i cămaşa şi lipindu-se de corpul lui fierbinte.

El o lăsă jos pe podeaua aspră, dar ea abia dacă simţea. O săruta flămând, o mâna mângâindu-i pielea de pe mijloc, un picior ţinându-i strâns picioarele, făcând-o să fie caldă şi moale, gata să-i răspundă la orice. Acesta era Manoel, omul pe care-l iubea, tatăl copilului ei, cealaltă jumătate a ei, şi orice ar fi făcut el în trecut, încă îl iubea.

Dar de data aceasta Manoel fu cel care se retrase de lângă ea, într-o poziţie ghemuită, cu picioarele strânse şi coatele sprijinite de

genunchi, cu capul plecat.

- Oh, Doamne spuse el. O, Doamne, Dionne, te vreau!

Dionne şedea acolo unde o lăsase el, cu buzele învineţite de sărutările brutale, cu părul răvăşit.

- Manoel... murmură ea. Dar înjurând violent, Manoel deschise uşa maşinii şi ieşi pentru a lua câteva guri din aerul răcoros şi dulceag.

Apoi se întoarse, îi ridică hainele şi prosopul pe care le lăsase afară şi le aruncă în spatele maşinii. Se întoarse şi merse

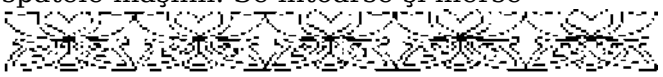

să se sprijine de un copac, căutându-şi ţigările în buzunar. Taurul dispăruse de mult şi ei erau singuri în sălbăticie.

Dionne deveni conştientă că nu stătea confortabil. Stătuse pe frânghii şi pielea spatelui îi era încordată şi dureroasă. Se şterse cu prosopul, îşi scoase costumul de baie, punându-şi pantalonii şi pulovărul. Se simţea mult mai bine acum şi ieşi din maşină, pentru a stoarce costumul de baie.

Manoel se întoarse şi veni uşor spre ea, strivind ţigara cu tocul bocancului. Ochii lui licăriră la vederea ei, apoi el urcă şi se aşeză la volan. Dionne îşi strânse buzele şi urcă şi ea în maşină.

Manoel nu porni imediat motorul. îşi odihni coatele pe volan şi privi în gol. Apoi spuse, pe

un ton foarte normal:

- Te-aş ucide!

Dionne îşi opri respiraţia şi îşi acoperi gura cu dosul palmei. El se uită spre ea, cu ochi îngustaţi.

- La ce te aşteptai? întrebă el. Să mă întorc aici, exact când începusem să accept inevitabilul, şi să distrug pacea pe care o dobândisem?

Dionne dădu din cap.

- îmi pare rău. Dar n-am ştiut că va fi aşa!

- Nu? Sau nu ştiai exact cum am să reacţionez?

- Cum aş fi putut şti?

- Cum nu? După tot ce a fost înainte! Am fost iubiţi, Dionne, crezi că pot să uit cum era să te ţin în braţe, să fac dragoste cu tine?

îşi duse o mână la ceafă, masându-şi muşchii.

- Crezi că nu am stat treaz nopţile, imaginându-mi căldura corpului tău, moliciunea pielii, parfumul tău? Oftă adânc. Şi crezi că nu mi te-am închipuit în braţele altor bărbaţi, permiţându-le să te atingă cum te-am atins eu?

Dionne începu să plângă, ridicând o mână neputincioasă.

- Nici un bărbat, nici un bărbat nu m-a atins vreodată! exclamă ea înecându-se.

Ochii lui se uitară la ea insolent.

- Cum te-aş putea crede când de două ori te-am găsit cu alţii? Ai trăit trei ani la mânăstire?

Dionne aplecă ochii. Ardea de dragoste pentru el şi ar fi vrut atât de mult să-i spună adevăratul motiv al prezenţei ei acolo, dar era prea periculos.

Trebuia să fie stăpână pe sine, pentru a nu spune ceva ce ar putea-o distruge. La urma urmelor, oricât de mult l-ar atrage fizic, şi nu era nici o îndoială că era adevărat, el urma să se însoare cu Ivonne şi nu mai era loc pentru Jonathan.

- Te rog, spuse ea. Du-mă înapoi la hotel. Trebuie să-mi fac bagajele. Plec mâine dimineaţă.

- Ce faci? Fu evident mirat de afirmaţia ei. Dar nu se poate! exclamă el. Nu ai luat banii şi Gemma vrea să te mai vadă o dată.

- Ei bine, îmi pare rău dar mi-e teamă că va fi dezamăgită, spuse Dionne printre dinţi. Mi-am făcut rezervarea.

- Anuleaz-o!

Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi spus că în adâncimile ochilor lui cenuşii era agonie.

- Nu! Dionne îşi umezi buzele cu limba. Nu, nu pot.

- Dionne! El întinse o mână atingându-i părul, strângându-i ceafa cu degetele. Dionne, nu-mi poţi face asta!

- Ce să-ţi fac?
- Ştii tu! Te rog, nu pleca încă.
- Trebuie.
- De ce? Cine te aşteaptă în Anglia? Ochii lui se întunecară. E un bărbat! Mă minţi!
- Nu, te înşeli. Nu e nici un bărbat. Ochii ei îi cereau s-o creadă. Manoel se uită la ea, cu degetele încă încleştate pe ceafa ei.
- Unde locuieşti, atunci? Mi-ai spus că împarţi casa cu mătuşa ta. Mai e valabil?
- O, da, da! Dionne trase aer în piept în timp ce el o studia în linişte, evident încercând să-şi dea seama dacă spune sau nu adevărul.
- Şi cele două sute de lir, zise el. Sunt pentru mătuşa
ta?
- Dacă te face fericit să spun da, atunci da, sunt pentru ea.
Manoel prinse o şuviţă din părul ei şi începu s-o răsucească printre degete.
- O, Dionne, cum te pot lăsa să pleci?
Genele ei lungi se lăsară în jos ferindu-şi ochii de el.

Când îi vorbea aşa, aproape credea că el o iubea. Dar Jonathan era cumplit de real, şi ea nu trebuia să-i rişte viitorul pentru un capriciu.

- Spune-mi ceva, zise ea încet şi sprâncenele i se uniră. De ce tu şi Ivonne aţi

aşteptat atât ca să vă căsătoriţi?

Faţa lui se întunecă şi-i dădu drumul brusc, de parcă amintirea logodnicei sale i-ar fi readus raţiunea. Pentru o clipă ea crezu că el nu avea de gând să răspundă, dar imediat el răspunse:

- Ivonne e paralizată. E aşa de când ai plecat. A făcut multe operaţii. Toate au luat timp. Va mai face una peste câteva săptămâni. Deja sunt ceva semne de îmbunătăţire şi chirurgii cred că operaţia finală o poate ajuta să meargă din nou. Nu va mai putea alerga sau dansa, dar are toate şansele să aibă o viaţă plină şi destul de activă.

- înţeleg. Dionne înţelese ce voia. Ivonne va fi din nou o femeie normală. Va fi capabilă să aibă o căsătorie normală şi să-i poarte fiii pentru a continua neamul St. Salvador.

- Chiar înţelegi, întrebă el cu o voce chinuită, chiar înţelegi orice altceva decât scopurile tale egoiste?

Dionne îşi ţinu respiraţia.

- Conversaţia asta nu ne duce nicăieri, Manoel. Mai bine m-ai duce la hotel.

Manoel îşi încleştă pumnii şi fără un cuvânt porni motorul şi conduse încet spre Arles. Nu vorbiră deloc,

şi când Manoel opri în faţa hotelului, ea îşi luă inima în dinţi, se întoarse spre el şi spuse:

- Mulţumesc şi la revedere.

Manoel arăta de parcă era pe cale să spună ceva şi apoi se răzgândi. Nu vorbi. Ii deschise uşa şi după ce ea plecă, porni în viteză.

Dionne primi un telefon de la Henri în acea seară. Voia să-şi ceară scuze pentru comportarea lui, dar dacă era o dorinţă sinceră de a pune lucrurile la punct, sau Manoel St. Salvador era cauza, nu-şi putea da seama.

Pe la nouă şi jumătate auzi un ciocănit în uşă. Dionne fu surprinsă dar nu-şi putea imagina cine ar putea fi şi dacă nu era Manoel, nu voia să vorbească cu nimeni. O voce feminină strigă:

- Dionne? Pot să intru?

Dionne merse la uşă şi o deschise larg.

- Louise! exclamă ea, surprinsă. Ce faci aici aşa de târziu?

Louise zâmbi şi-i dădu un plic.

- Am venit să-ţi aduc ceva. Manoel m-a rugat. Se uită în dormitorul gol. Pot să intru?

Dionne luă plicul cu degete tremurânde.

- Desigur. Intră. Mi-e teamă că nu am nimic să-ţi ofer.

Louise zâmbi.

- Nu te deranja. Manoel ştie?

- Da, replică Dionne cu seninătate, punând plicul în buzunarul halatului pentru a-l deschide mai târziu.

- Stai jos. Ai venit singură?

- Da... De ce pleci aşa de repede? Nu poţi să mai stai câteva zile? Ştiu că bunica te aşteaptă să te mai vadă din nou.
- Da, ştiu şi îmi pare rău. Dar e imposibil. Trebuie să mă întorc. Dionne îşi muşcă buza, încercând parcă să mai spună ceva. Nu pot să cred ce mare ai crescut.

Louise râse.

- Mulţumesc. Dar serios, Dionne, n-am venit aici să vorbim despre mine. Vreau să vorbim despre Manoel.

Dionne se înroşi.

- Nu cred că ar trebui, spuse ea tristă.
- De ce? Nu te interesează? Louise o privea intens.

Ochii Dionnei se întunecară.

- Poate, murmură ea.
- Ţi-a spus de ce el şi Ivonne nu s-au căsătorit?

Dionne dădu din umeri.

- A venit după tine azi, nu-i aşa?
- După mine? Dionne se încruntă. Ce vrei să spui?
- în după-amiaza asta. Am venit să te văd. Directorul mi-a spus că ai ieşit cu un tânăr şi că mergeţi la Les Saintes Maries. Când m-am întors tocmai demara ca o furtună.
- înţeleg. Buzele Dionnei tremurau puţin. Mă întrebam... Asta e, da, el m-a găsit.
- Dacă mă întrebi, Manoel a fost gelos

rău de tot, începu Louise, dar Dionne se întoarse, prefăcându-se că e interesată să-şi pună câteva pulovăre în valiză.

- A fost foarte cald azi, observă Dionne, de îndată ce se aşternu liniştea.

- Da. Louise se îndreptă spre pat şi se aşeză pe margine, uitându-se la capul aplecat al Dionnei.

- Spune-mi, ţi-a zis Manoel cum a avut Ivonne accidentul?

- O, Louise! Te rog! Nu mai e nimic de făcut.

- Dar nu-i adevărat. Oricum, o să-ţi spun, aşa că trebuie să asculţi. A fost imediat după ce s-a trezit Manoel şi aproape de...

- Aproape de ce?

Louise se încruntă.

- Aproape de accident, desigur. O, nu, trebuia să-mi fi dat seama. N-ai ştiut despre asta. Ei bine, Manoel a fost aruncat de pe cal şi şi-a fracturat şoldul. A zăcut o vreme şi a fost nevoit să rămână la „mas“. Dionne se uită la Louise intens.

- Continuă, ce s-a întâmplat apoi?

- Te interesează acum, nu? o ironiză Louise şi apoi ironia dispăru când văzu interesul real al Dionnei.

- Imi pare rău. Ei bine, s-au certat teribil. N-am aflat niciodată despre ce era vorba. Dar următorul lucru a fost că Ivonne a plecat cu un bici.

- O, nu!
- O, da. Ivonne poate fi crudă când vrea. Din nefericire, taurii din ţarc erau neliniştiţi şi doi dintre ei scăpaseră. Louise îşi muşcă buza. Nu poţi să-ţi imaginezi cum a fost! Manoel a salvat-o. Dar ea nu merită să trăiască.
- Louise!

- Ei bine, e adevărat. Dacă ai vedea dungile de pe spatele bietelor animale. Dionne se simţi rău. Era mai rău decât îşi imaginase şi îşi puse o mână pe fata care tremura.
- S-a terminat, Louise, şi Ivonne cu siguranţă a plătit pentru ce a făcut.
- Aşa crezi? Chiar crezi că a plătit?
- Tu nu?
- Nu, nu cred. A căpătat ce a dorit. E la „mas“. Lucrurile nu puteau ieşi mai bine pentru ea.
- Ce vrei să spui?
- Ei bine, mama ei a murit rapid, chiar după tata. Propriul ei tată nu putea avea grijă de ea, fără ajutor, şi mama a fost bucuroasă de compania Ivonnei pentru a-şi distrage atenţia de la propria suferinţă. Dar nimeni nu l-a întrebat pe Manoel ce voia. Nimeni n-a sugerat că acum logodna lor era un fiasco! Dionne îşi aplecă ochii.
- Cred că Manoel n-o va abandona din cauza asta.

- Nu, nici eu. Dar nu înseamnă că n-ar trebui! Dionne, nu vezi? Manoel nu trebuie să se însoare cu Ivonne. E rea. Nu crezi că va face cu el ce a făcut cu acele animale? O, nu, nu cu un bici. E mult mai subtilă. Dar rezultatul e acelaşi. Nu vezi că ea îl acuză pe el de cele întâmplate? Dacă nu s-ar fi certat, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nu, nu pleca. Stai şi luptă pentru Manoel. Uită trecutul, gândeşte-te la viitor!
- Louise! Devii dramatică!

- Nu prea cred.
- A fost frumos din partea ta să-mi spui asta, Louise. Să nu crezi că nu apreciez.
Louise oftă, şi apoi avu o idee.
- Ti-am spus că Manoel voia să mă trimită în Elveţia pentru un an, ei bine, cum ar fi să-i cer să merg în Anglia? O, nu să locuiesc cu tine. Poate să stau aproape de tine, ca să ne putem vedea.
Inima Dionnei parcă se opri în loc.
- Nu cred că e o idee bună. Nu, nu acum.
Louise părea dezamăgită.
- De ce nu?
- Ei bine, eu o să lucrez, începu Dionne.
- Dar nu tot timpul? Vreau să spun că ne putem vedea seara. Şi ocazional, la sfârşit de săptămână. înţeleg că ai prieteni, dar mi-ar plăcea să te văd câteodată.
- Louise! Dionne dădu din cap. Nu cred că e

posibil.
Louise îşi aduse umerii în faţă.
- Credeam că îţi plac.
- îmi placi, se grăbi Dionne s-o asigure. Cinstit, Louise, nu e vorba de asta. Doar că nu vreau să mai am vreo legătură cu familia ta.
- Cu Manoel, vrei să spui.
- Aşa e, cu Manoel, încuviinţă ea.
Louise se ridică în picioare.
- Nu înţeleg de ce. In afară de asta, n-aş vorbi de Manoel, dacă tu nu ai vrea.

Dionne dădu din cap din nou, şi faţa Louisei se posomorî. Dionne se simţi teribil de vinovată. Prin refuzul ofertei spontane de prietenie a Louisei, simţea că distrugea ceva ce nu merită asta. Dar cum ar fi putut-o vedea pe Louise în Anglia, când mai devreme sau mai târziu ar fi descoperit că are un fiu?
Louise se îndreptă spre uşă.
- Mai bine plec. Se face târziu.
- Da, încuviinţă Dionne.
Louise deschise uşa.
- îmi pare rău că te-am deranjat.
- Nu-i adevărat! Mie îmi pare rău.
- *Au revoir,* Dionne.
- *Au Revoir.* Dionne zâmbi, dar după ce Louise plecă, şi uşa se închise în urma ei, lacrimile îi năpădiră obrajii.
înainte de a se întoarce la împachetat, plicul foşni în buzunar, amintindu-i de prezenţa lui.

îl scoase cu degete tremurătoare şi îl scăpă pe podea. Se aplecă şi-l ridică. Era un cec de două sute de lire ce putea fi ridicat din Anglia. Dionne aranjase cu compania de închiriat maşini să meargă cu Citroenul până la Mariagne ca să-l lase acolo la reprezentanţa lor. Era un aranjament satisfăcător şi o scutea de chinul de a ajunge la aeroport prin alte mijloace.

îşi ducea bagajele la maşină când telefonul din hol sună. Monsieur Lyons răspunse, dar o chemă pe ea imediat.

- E pentru dumneavoastră, mademoiselle, explică el. Din Anglia.
- Anglia? Cu o presimţire rea, aproape că smulse telefonul din mâna domnului Lyons. Spuse fără să respire.
- Da, da, Dionne la telefon. Ce s-a întâmplat?
- Dionne? Aici e doamna Reynolds.

Doamna Reynolds era vecina mătuşii Clarry şi Dionne simţi că teama ei se transformă în spaimă.

- Da, doamnă Reynolds? Ce s-a întâmplat?
- Nu, nu te speria, Dionne. Nu e nimic serios, iubito. Dar mătuşa ta a căzut în grădină şi şi-a rupt piciorul. Nu e în spital dar nu mai poate avea grijă de băieţel.

Era groaznic că mătuşa Clarry îşi rupsese piciorul, dar Dionne se simţi uşurată.

- Desigur că nu, spuse ea cu o evidentă

uşurare în voce. Dar e în regulă, doamnă Reynolds, spuneţi-i că mă întorc în după-amiaza asta. Sunt gata de plecare. O să pot avea grijă singură de Jonathan.

- Se va linişti. Ei bine, te las. La revedere.
- Da. La revedere. Şi mulţumesc pentru telefon.
- Cu plăcere.

Dionne puse receptorul în furcă şi după asta realiză că o umbră era în spatele ei şi o mână o prinse de braţ, trăgând-o aproape violent din cabina de telefon. Se uită la Manoel care îşi apropie faţa întunecată de a ei.

- Cine e Jonathan, mincinoasă ce eşti?

Capitolul 8

Dionne se dădu un pas înapoi si Manoel fu nevoit să-i dea drumul. Erau oameni în hol si îi privea deja curioşi.

- Trebuie să vorbesc cu tine. Dar nu aici. In camera ta!

Dionne se uită în jur, tremurând.

- Nu am timp, Manoel. Trebuie să plec la aeroport.
- Te duc eu la aeroport.
- Nu, nu, trebuie să iau maşina şi s-o las acolo.
- La naiba cu maşina! Dionne, te avertizez...

Dionne se întoarse.

- De ce eşti aici? Am crezut... când ai trimis cecul...

- La naiba cu tine, n-am putut sta departe! Manoel îi atinse gâtul cu degetele, carnea lui tânjind după a ei, fără a-i păsa că aveau câţiva spectatori. Doamne, Dionne, nu poţi să-mi faci asta!

Dionne îşi umezi buzele uscate.

- Trebuie să plec, Manoel!
- Da, ştiu. înapoi în Anglia, la Jonathan!

Degetele lui se strânseră pe gâtul ei. Nu te las să pleci.

Dionne îşi ţinu respiraţia.

- Ce o să faci? Mă instalezi aici, în Arles, aşa cum fac francezii cu amantele lor?

Degetele lui o strângeau sălbatic de gât şi ar fi putut ţipa, dar el îi dădu drumul.

- Nu merit asta, murmură el.
- Nu? Dionne nu se putea uita la el. Să se uite la el ar însemna un dezastru. Nu putea îndura agonia pe care ştia că o va vedea pe faţa lui.
- Dionne, te rog. Te rog pentru ultima oară. Acest Jonathan e motivul pentru care ai nevoie de bani?

Dionne ezită şi apoi încuviinţă.

- Da. Sunt pentru Jonathan.
- *Mon Dieu!* Manoel îşi trecu mâna prin păr.
- Pot să plec acum?

El înjură.

- Da. Pleacă! La naiba cu tine! murmură

sălbatic şi, fără nici un cuvânt, o scoase din hotel.

*

* *

Ploua când avionul ateriza pe aeroportul din Londra şi Dionne tremură în timp ce traversa pista. Luă autobuzul până în clădirea aeroportului şi

apoi un alt autobuz spre Brentford. Casa mătuşii Clarry era una din cele cu terasă şi dacă priveliştea din faţă nu era extraordinară, spatele casei avea avantajul de a da spre terenul de sport al şcolii.

Dionne coborî din autobuz la capătul străzii şi se întoarse până la numărul 53. Cum mergea de-a lungul străzii, observă perdelele de dantelă de la geamuri şi se gândi că nimeni nu ştia că se întorsese. Fără îndoială toţi făcuseră speculaţii asupra locului în care fusese şi de ce.

îşi găsi cheia, deschise uşa casei şi imediat auzi zgomot de paşi şi o uşă deschizându-se în capătul holului. Un băieţel apăru, adorabil în pantaloni şi pulovăr alb cu albastru. Arăta întocmai ca Manoel, lucru ce-i sfâşia inima. Aceiaşi ochi, acelaşi nas, aceeaşi gură şi părul negru al lui Manoel, doar că al lui Jonathan avea tendinţa de a se ondula.

Jonathan strigă:

- Mami! alergând spre ea.

Dionne zâmbi, se lăsă în genunchi şi îl legănă în braţe.

- Bună, iubitule, spuse ea răguşit strângându-l în braţe, adorând micile mânuţe care-i umblau prin păr, în jurul gâtului, agăţându-se de ea cu dragoste şi încredere. Ai ascultat-o pe mătuşa Clarry?

Ochii lui Jonathan se măriră.

- Mătuşa Clarry are un picior bolnav. Hai să vezi!

O prinse de mână şi o târî prin hol în sufragerie,

unde Clarry Meadows stătea pe o canapea, cu piciorul imobilizat odihnindu-se pe un scăunel. Dionne se uită la ea aproape amuzată.

- Ce ţi-ai făcut! exclamă ea, înaintând pentru a o săruta pe obraji. Nu te pot lăsa singură cinci minute.

Clarry zâmbi ruşinat.

- Ştiu. Sunt o bătrână proastă, nu-i aşa Jonathan?

Jonathan se urcă pe canapea alături de mătuşa sa
şi Clarry continuă:

- Cum te simţi? Asta e mai important. îmi pare rău dacă a trebuit să te chem mai devreme decât te-ai fi aşteptat.

- Nu, n-a fost aşa. Plecam oricum, spuse ea încercând să înăbuşe disperarea care creştea în ea acum, după ce uşurarea pe care sosirea

ei o adusese dispăruse.

Faţa Clarrei se întunecă.

- Nu arăţi prea bine, acum că mă uit mai bine la tine. L-ai văzut pe Manoel? Ai luat banii?

Dionne oftă şi îşi scoase haina, punând-o pe un scaun şi aşezându-se pe un altul . Jonathan sări de pe canapea şi veni să stea pe genunchii ei.

- Da, spuse ea, în cele din urmă. Da, l-am văzut pe Manoel şi da, am banii.

Clarry îşi strânse buzele.

- Dar a fost rău?

- Da, aşa e, încuviinţă Dionne.

- Ei bine, nu mai contează. Te-ai întors acasă. Poţi

să-mi spui totul când nu va mai durea atât. Du-te şi pune ceainicul pe foc. Doamna Reynolds a fost aici până acum câteva minute, dar când te-a văzut venind a dispărut prin spate. Ced că s-a gândit că am prefera să fim singure un timp. Cred că a pregătit totul pentru ceai.

Dionne încuviinţă din cap şi se ridică de pe scaun. Clarry avea dreptate. Era acasă acum şi nu avea rost să cadă pradă disperării. Mai bine să facă treabă prin casă şi să aştepte ca timpul să-i vindece rănile care i se păreau prea greu de suportat acum.

în următoarele zile Dionne făcu un efort

considerabil de a se comporta natural. Starea mătuşii Clarry o ajuta pentru că-i dădea multe de făcut şi puţin timp să jelească, şi cădea extenuată în fiecare noapte.

Luase legătura cu şcoala şi vorbise cu directorul, explicându-i că mătuşa ei era bolnavă şi, va trebui să aibă grijă de Jonathan. Directorul fusese înţelegător şi de acord cu o înlocuire temporară, până când se va putea întoarce la muncă. în mod normal pierderea salariului crea dificultăţi, dar Dionne era hotărâtă să nu cheltuiască din banii pe care îi primise de la Manoel decât când va fi nevoie. Când Clarry se va simţi mai bine, poate vor pleca toţi o vreme. Două sute de lire însemna mult şi economiile lor...

Jonathan se simţea mai bine. încă tuşea, dar acum

vremea se încălzise şi începuse şi el să se simtă mai bine. Părea să crească foarte repede şi Dionne realiză că nu va mai fi un copilaş multă vreme. Curând va deveni mai independent, va începe să întrebe de ce când toţi ceilalţi copii au taţi, el nu are.

Piciorul Clarrei se vindeca. Acum putea merge în cârje şi chiar dacă nu era în stare s-o ajute cu Jonathan, insista să stea în bucătărie, curăţând legume sau spălând vasele.

Era chiar o noutate pentru Dionne să stea acasă tot timpul, făcând mâncare, curăţenie,

având grijă de Jonathan. în afară de vacanţele şcolare, ea nu avusese grijă de copil în permanenţă, nu-l luase cu ea la cumpărături sau în parc. Dar totul era o experienţă plăcută.

într-o după-amiază fuseseră ca de obicei în parc şi se îndreptau spre casă. Jonathan relaxat şi somnoros în cărucior, când o maşină îi ajunse în viteză şi încetini, atrăgându-i atenţia. Era o maşină mare, un Mercedes lucios, cu vopseaua scânteind.

Dionne merse puţin mai repede încercând să ignore maşina, dar aceasta se apropie din nou. Aruncă o privire rapidă şi descoperi, spre uşurarea ei, că mai erau oameni în jur. îşi imaginase că ar urmări-o pe ea. Se uită curioasă în interiorul maşinii, dar în afară de şofer nu părea să mai fie şi altcineva, şi îi aruncă bărbatului o privire furioasă înainte de a o lua pe o alee şi de a scăpa de urmărire. Experienţa

o enervase puţin şi câteva zile nu merse decât la cumpărături. Din timp în timp se gândea că Manoel se poate să fi aflat de Jonathan şi l-ar fi putut răpi, dar alungă asemenea gânduri, punându-le pe seama programelor de la televizor.

Uită incidentul datorită treburilor zilnice şi gândurile despre Manoel rămaseră departe.

Vremea se tot încălzea şi într-o după-

amiază Dionne îl duse pe Jonathan la Zoo. îi plăceau animalele şi avea vârsta la care putea aprecia aceste lucruri. Alerga bucuros, făcând observaţii asupra diferitelor specii, mâncând îngheţată şi în general comportându-se ca şi ceilalţi copii. Doar când se urcă în autobuz, spre casă, începu să tuşească micuţa lui faţă schimonosindu-se. Dionne îşi dorea disperată să fi fost ea cea care suferă în locul lui.

Era atât de preocupată de starea lui Jonathan încât împinse căruciorul spre Beldrum Terrace şi nu observă limuzina gri parcată la nr. 53 decât când ajunse în dreptul ei. Inima începu să-i bată cu putere şi fu cuprinsă de nelinişte. Cine putea fi în afară de Manoel? Cum o găsise? De ce era aici?

Se uită la copilul adormit. Venise după fiul lui? Vru să se întoarcă şi să fugă, dar Jonathan era adormit după tusea chinuitoare şi nu avea nevoie decât de mâncare şi odihnă. Nu-l putea expune la alte experienţe obositoare, oricât de speriată ar fi fost ea.

Intră în casă şovăitoare. Auzea voci venind din

sufragerie şi tocmai îl dezbrăca pe Jonathan când mătuşa Clarry ieşi din sufragerie închizând uşa în urma ei. Dionne se uită speriată la ea şi Clarry dădu din cap, sprijinindu-se de cârje.

- Nu e Manoel. Bănuiesc că la asta te

gândeai. Dar e aici, în Londra, şi vrea să te vadă.

Dionne îl luă în braţe pe Jonathan strângându-l protector.

- Cine e aici, atunci?

- Un bărbat. Cred că e şoferul domnului St. Salvador.

- Şoferul! Imediat îşi aduse aminte de incidentul cu limuzina şi deveni agitată. Dacă bărbatul o văzuse cu Jonathan, ce-i spusese lui Manoel? Şi de ce era Manoel la Londra?

Umezindu-şi buzele se uită în jos la copilul adormit.

- Clarry, începu ea, e obosit. Ar trebui să fie în pat. Crezi că dacă-l duc sus te poţi descurca cu el în seara asta?

- Desigur, încuviinţă Clarry. înţeleg. Hai, du-l sus. Poţi să-i dai ceva de băut. După cum arată, nu cred că are nevoie de altceva. A tuşit?

- Da, dar nu prea rău. E doar obosit. A avut o după-amiază liniştită.

- Nu te mai îngrijora.

- Dar dacă a aflat de Jonathan, începu Dionne dar se opri când văzu privirea Clarrei.

- Vrei să spui că nu ştie? Clarry era uluită.

Dionne se înroşi.

- Nu.

- Dionne! Dar toate aceste săptămâni cât ai fost plecată, nu i-ai spus nimic?

- încearcă să înţelegi! Dacă i-aş fi spus de Jonathan, ar fi vrut copilul. Te-ai gândit la asta?
Clarry ezită, evident încă preocupată de ceea ce auzise.
- Dar de ce ar vrea copilul? Ar dori soţia lui copilul altei femei?
- Nu e însurat. Clarry, n-am vorbit despre asta pentru că n-am putut. Acum poate fi prea târziu.
- Nu ştiu ce să spun. M-am gândit că o să-i spui de copil. Se încruntă. Şi aşteaptă, cum ai luat banii dacă nu...
Dionne începuse să urce scările, ducându-l pe Jonathan care era deja adormit.
- îţi spun mai târziu.
în dormitorul ei, unde dormea Jonathan de obicei, îl puse pe acesta pe pat şi înfruntă privirea Clarrei.
- Nu putem vorbi acum.
- Dionne, ştiu că nu e treaba mea, dar se pare că ai multe de explicat. Dacă i-ai cerut bani fără să-i spui de copil, pentru ce credea că ai nevoie de bani?
- Clarry, nu acum! Dionne îşi trecu degetele prin păr.
Clarry se uită la copil şi spuse:

- Nu sunt convinsă că nu ar trebui să ştie adevărul.
- Ce? După cele întâmplate? Dionne era

uluită. Ai uitat că m-a lăsat să mă întorc fără a mă întreba cum mă simt? Cu siguranţă am dreptul să păstrez secretă existenţa lui Jonathan!

- Dar Jonathan! El ce drepturi are?
- Ce vrei să spui?

Clarry oftă.

- Nu ştiu, Dionne. Nu ştiu. Sunt bătrână şi văd lucrurile altfel. Câteodată cred că e greu pentru un bărbat să fie acuzat de conceperea unui copil când el nu ştie de existenţa acestuia.

Dionne se întoarse.

- Ai de gând să-i spui?
- Dionne! Ai aşa puţină încredere în mine încât crezi că aş face aşa ceva fără permisiunea ta?
- Nu, nu, sigur că am încredere în tine. îmi pare rău. Cred că sunt doar supărată şi obosită. N-am vrut să par rea.

Clarry zâmbi.

- Mi se pare că amândouă suntem obosite. Şi mai trebuie să pierzi şi timpul vorbind cu mine. Vorbim mai târziu. Coboară şi vezi ce vrea şoferul. Cred că e neliniştit.

- Ce să fac?
- Cum ce? Te duci să-l vezi pe Manoel, nu?
- Da!

- Vrei să vină el aici?
- Nu!

- Atunci ai răspunsul. Copilul va dormi. Du-te dacă asta vrei.
- Dar nu pot pleca aşa. Trebuie să mă schimb.
- Du-te şi vorbeşte cu şoferul întâi şi roagă-l să te aştepte.
- De acord.

Dionne coborî scările şi merse în sufragerie. Bărbatul, care se ridică în picioare la intrarea ei, era mai bătrân decât se aştepta ea, dar era cel pe care-l văzuse în limuzină.

- Bună seara, mademoiselle, spuse el politicos. Trebuie să fii mademoiselle *King,* nu?
- Aşa e. Dionne înghiţi în gol. înţeleg că monsieur St. Salvador vrea să mă vadă.
- Da, mademoiselle. Stă la hotelul Savoy şi vrea să vă duc acolo.
- înţeleg. Dionne ezită o clipă şi apoi continuă: Ştii de ce este monsieur St. Salvador la Londra?
- Desigur, mademoiselle. E cu mademoiselle Demaris.
- Cu Ivonne! Aproape că strigă, atât era de şocată. Dar se controlă şi se întoarse. Faptul că Manoel era aici cu Ivonne şi totuşi se aştepta să vorbească cu ea era umilitor şi inacceptabil. Ce credea că era ea? După cele întâmplate ar fi trebuit să ştie că era imposibil.

întorcându-se spre şofer, spuse:

- Poate îi poţi da un mesaj de la mine.

Şoferul se încruntă.

- Nu vreţi să-l vedeţi, mademoiselle! exclamă el nevenindu-i să creadă.

Dionne dădu din cap.

- Nu.

- Dar monsieur St. Salvador a insistat.

Ea respiră adânc, uitând pentru o clipă ce spusese înainte.

- Atunci de ce nu e aici? întrebă ea.

Şoferul se mişcă prin cameră frământându-şi pălăria în mâini.

- E la spital, mademoiselle. Cu mademoiselle Demaris.

- La spital?

Desigur. De ce nu s-a gândit la asta? Ivonne e aici pentru tratament. Dar asta nu schimbă nimic.

- îmi pare rău, spuse ea. îmi pare rău dar e imposibil.

Şoferul se îndreptă spre uşă.

- Dacă aşa vrei, mademoiselle, acceptă el uşor. Mai bine plec. *Au revoir*, mademoiselle.

- La revedere. Dionne îl conduse la uşă şi îl privi în timp ce întorcea maşina uriaşă pe strada îngustă. Apoi intră înăuntru şi închise uşa, sprijinindu-se de ea epuizată.

O văzu pe Clarry coborând scările şi merse s-o ajute. Clarry se încruntă şi Dionne oftă.

- Nu mă duc să-l văd pe Manoel, explică ea înainte de a auzi întrebarea. E aici cu Ivonne, femeia cu care se va însura. Ea a avut un accident acum câţiva ani şi şi-a vătămat şira spinării. Dar din fericire va putea merge din nou.

Clarry se sprijini de Dionne în timp ce mergeau pe hol.

- De aceea nu e însurat, nu-i aşa?

- Da. Dionne o ajută să se aşeze pe un scaun în sufragerie. Bem nişte ceai? Mi-e cam sete.

Clarry se uită la ea cu îndoială.

- Nu crezi că o să vină aici?

- Doamne, nu. E cu Ivonne, nu ţi-am spus? Probabil eu am fost o distracţie în timpul unei după- amiezi plictisitoare.

Clarry dădu din cap.

- Nu cred că-mi spui adevărul, Dionne. Ce s-a întâmplat când te-a văzut în Franţa? Era fericit să te vadă? Ţi-a pus multe întrebări?

- Da, o mulţime, dar n-a fost încântat să mă vadă.

- Dionne! Chiar ştii ce faci?

- Ce vrei să spui?

- Mi se pare că e mai mult decât pare. Dacă n-a fost încântat să te vadă, de ce ţi-a dat banii? Ca să scape de tine?

- O, da, cred că da.

- Şi atunci de ce este aici? Vrea să te vadă!
Dionne îşi împreună mâinile.

- E o poveste lungă, Clarry. Nu putem să nu mai vorbim? Măcar acum?
- Nu vorbim de cinci săptămâni despre asta. Nu crezi că e suficient?
Dionne oftă.
- Aşa e, cred că da.
- Atunci de ce nu stai jos, să-mi spui exact ce s-a întâmplat?
Dionne ezită şi apoi se aşează pe un scaun.
- E-n regulă. O să-ţi spun exact ce s-a întâmplat. L-am văzut pe Manoel, i-am spus că am nevoie de bani şi imediat a tras concluzia că ori sunt gravidă ori e din cauza altui bărbat!
- Nu era chiar nerezonabil.
- Poate că nu. Oricum, n-am vrut să-i spun de ce aveam nevoie de bani şi în cele din urmă a fost de acord să-mi dea banii, dacă merg la „mas“ s-o văd pe Gemma.
- Bunica lui?
- Da.
- Dar ştiam că locuieşte într-o rulotă.
- Locuia. Dar se pare că a avut un fel de atac şi doctorii şi Manoel au insistat să se mute la „mas“. Oricum am mers s-o văd şi le-am văzut şi pe mama lui şi pe Ivonne.
- Spui că Ivonne a avut un accident. Ce fel de accident?

- A lovit-o un taur. Vocea tânără a Dionnei nu

avea nici un fel de expresivitate. Ca atunci când Louise îi vorbise prima oară despre accident.

- Doamne! Clarry fu şocată. Ce oribil!

- Da, nu-i aşa? Dionne îşi studia ovalul palid al unghiilor. Oricum, asta-i tot. Am banii, după cum ştii, şi sunt aici.

Clarry îşi muşcă buza.

- Şi Manoel n-a vorbit de trecut?

Dionne se ridică brusc în picioare. Faţa îi era încordată.

- Ce vrei să spui? întrebă ea. Desigur a vorbit, dar e trecut acum, şi nu are nici un rost să răscolim cele întâmplate.

Clarry îi luă mâna.

- Du-te şi fă ceai. Sunt doar o bătrână curioasă!

Dionne ezită o clipă şi apoi părăsi camera. Nu era
bine. Nu putea vorbi despre sentimentele sale pentru Manoel, nici măcar cu Clarry. Nu putea defini tortura mentală şi fizică pe care o suferea de câte ori gândurile despre el îi invadau mintea.

Un ciocănit în uşă pe la miezul nopţii o trezi pe Dionne din somn. Clipind, încercă să vadă ora la ceasul ei cu sonerie, dar ciocănitul continuă şi trebui să se dea jos din pat.

Oricine era la uşă, era hotărât să se facă auzit şi ea nu-şi dorea ca Jonathan să fie trezit la ora aceea, iar mătuşa Clarry nu se putea deplasa.

Ajungând la uşă trase zăvorul şi deschise uşa atât

cât permitea lanţul. Era o măsură de securitate luată de Clarry.

Umbra întunecată a unui bărbat se zărea afară şi Dionne fu tentată să închidă uşa, dar Manoel păşi mai aproape de uşă. Faţa îi era întunecată şi aspră şi se uită neliniştit la lanţ.

- Pot să intru? întrebă el aspru, dar ea ştia că era doar o formalitate.

Era sigură că dacă ar fi refuzat, el ar fi rupt lanţul sau uşa, sau amândouă. Hotărând să nu-l mai contrazică, încuviinţă din cap tăcută, scoase lanţul şi deschise larg uşa. Manoel intră şi apoi închise uşa în urma lui.

- Acum... începu el supărat, dar ea dădu din cap, punând un deget pe buze.

- Vino în sufragerie, şopti ea, şi el o urmă.

Ochii Dionnei erau disperaţi. Dar el o luă de
umeri şi o întoarse.

- Ei bine? De ce n-ai venit?

Dionne se dădu înapoi.

- Eşti la Londra cu Ivonne? Şoferul mi-a spus. Ce crezi că sunt eu? Un substitut temporar?

El îşi trecu mâna prin păr. într-un costum închis la culoare, cămaşă albastră şi o cravată asortată arăta mai atrăgător ca niciodată şi inima ei bătea puternic când realiză că Ivonne va fi soţia lui, şi va fi cu el tot timpul, având dreptul la numele şi patul lui.

- Realizezi că am petrecut ultimele patru ore la

un dineu de afaceri, dorindu-mi să scap şi să vin să te văd doar pentru că ai refuzat să vii să mă vezi în singura oră liberă pe care o aveam? îşi deschise haina şi îşi duse o mână la ceafă, încordându-şi muşchii.

- Nu cred că ar conta. Afacerile tale nu au nimic în comun cu mine.

- încep să cred. O, Doamne, Dionne, nu ai nici cea mai mică idee cât am suferit de când ai plecat.

Dionne tremură violent şi se lăsă moale pe un scaun, halatul albastru dezvelindu-i picioarele lungi şi subţiri. Şi le acoperi repede când îi văzu privirea pătrunzătoare.

- Nu cred că ar trebui să-mi vorbeşti aşa.

- De ce nu? E adevărul. Manoel veni în faţa ei, împrăştiind senzualitate prin fiecare por al corpului.

- Manuel, te rog! De ce ai venit aici la ora asta? E o nebunie!

Manoel se aplecă şi îşi puse o mână pe scaunul ei, aşa încât ea trebui să se lase pe

spate pentru a fi mai departe de el.

- Da, e o nebunie. Dar aşa a fost mereu între noi.

Dionnei i se părea dificil şi să respire.

- Ce vrei de la mine?

Brusc, Jonathan începu să plângă. Era un sunet ascuţit aşa cum plângea când era speriat, şi evident vocile lor îl deranjaseră.

Manoel se îndreptă brusc, nevenindu-i să creadă.

Dionne se ridică în picioare, gata să plece la copil, dar el se întoarse s-o privească cu ochi fierbinţi.

- Cine e ăsta? întrebă el. Cine plânge?

Dionne ezită o clipă şi apoi spuse încet:

- Jonathan.

- Jonathan! Dionne, copilul care plânge e al tău? Dionne dădu afirmativ din cap şi Manoel îşi
strânse buzele.

- Adică vrei să spui că ai un copil?

Dionne trase aer în piept şi încuviinţă din nou, iar Manoel înjură violent.

- Nenorocito! şi fără un cuvânt plecă împleticindu-se. Ea auzi zgomotul uşii trântite în urma lui, ca un ecou în toată casa.

Capitolul 9

In zilele următoare, Dionne trăi un coşmar continuu, abia conştientă de ceea ce făcea. Era ca şi cum toate speranţele i se spulberaseră şi nici un sfat de la Clarry nu ar fi putut risipi disperarea care o cuprinsese. Manoel plecase, şi de data asta nu avea să se mai întoarcă.

Dar treptat, pe măsură ce zilele treceau, Dionne începu încet să-şi revină. La urma urmelor, îl avea pe Jonathan, şi nu era vina lui că părinţii lui făcuseră o asemenea încurcătură din viaţa lor.

La trei săptămâni de la acea noapte, Dionne avu un vizitator neaşteptat. Clarry îşi dăduse jos bandajul de la picior în urmă cu două zile şi îl luase pe Jonathan cu ea pentru a vizita o prietenă care locuia aproape. Dionne făcea curăţenie în dulapuri la etaj când deo-

dată auzi un ciocănit în uşă. Merse să deschidă fără a avea nici o reţinere şi se dădu înapoi înspăimântată când o văzu pe Ivonne Demaris.

Dar nu mai era tânăra în cărucior pe rotile, de la vizita ei în Provence; era o Ivonne sigură pe ea, subţire şi elegantă, hainele fiind foarte costisitoare.

Ivonne se uită dispreţuitor la hainele

Dionnei: pantalonii largi pătaţi cu vopsea, salopeta ponosită, şi spuse:

- Vreau să vorbesc cu tine, Dionne. Pot intra?

- Nu cred că avem ce vorbi, Ivonne, spuse ea, mai calmă decât se simţea.

- Ba cred că da. Sunt sigură că te interesează ceea ce am să-ţi spun.

Dionne dădu din cap.

- Am treabă.

- Nu te interesează faptul că Manoel s-ar putea să fie pe moarte?

Dionne se albi la faţă de parcă Ivonne ar fi lovit-o.

- Minţi.

- Da? Ivonne îşi ridică sprâncenele în bătaie de joc.

- Eşti sigură?

Dionne înghiţi în sec.

- Dacă Manoel e pe moarte, de ce eşti aici? De ce nu eşti cu el?

- Nu am de gând să stau aici, în uşă, Dionne.

Ea ezită, dar apoi se dădu la o parte brusc şi cu un zâmbet triumfător Ivonne păşi înăuntru şi intră în

hol. Dionne observă că mergea încet, dar şchiopătat.

în sufragerie, Ivonne se uită la ea cu antipatie.

- Aici locuieşti? întrebă ea insolent.

- Te rog! De eşti aici? Ce a păţit Manoel?

Ivonne nu părea grăbită să plece. Se uită prin
cameră dispreţuitoare şi ochii i se opriră pe jucăriile lui Jonathan, făcute grămadă într-un colţ. Se uită la ele pentru o clipă, nevenindu-i să creadă apoi se întoarse spre Dionne amuzată.

- Jucăriile alea? E vreun copil în casă?

Dionne se întrebă dacă să-i răspundă, dar îi cunoştea destul de bine caracterul Ivonnei ca să ştie că nu se va lăsa dacă nu i-ar răspunde la întrebare. Aşa că spuse:

- Da.

- Am înţeles că locuieşti singură cu mătuşa ta!

- Am locuit... locuiesc... asta e!

Ivonne îşi trecu limba peste buze şi un zâmbet brusc se ivi pe faţa ei, dar nu era unul plăcut.

- Deci e al tău! Ai un copil! exclamă ea.

Obrajii Dionnei se înroşiră.

- Aşa e.

Ivonne dădu din cap nevenindu-i să creadă, apoi râse dispreţuitor.

- Deci asta e! spuse ea triumfătoare. Asta a descoperit Manoel în acea noapte! Asta l-a trimis direct în Franţa pentru a se sinucide aproape în arenă! Faptul că după toate cele întâmplate ai un copil! Asta e o ironie, nu crezi?

Dionne tremură de emoţii pe care nu ştia că le poate avea, emoţii care o făceau să-şi dorească s-o apuce pe Ivonne de coafura ei elegantă şi să-i scoată ochii pentru ironia ei.

- Nu ştiu ce tot vorbeşti, începu ea aspru, dar Ivonne dădu din cap.

- Nu încerca să mă îmbrobodeşti, Dionne! Il ştiu prea bine pe Manoel. E idealist, genul de bărbat intolerant care nu acceptă decât o femeie perfectă! Ce şoc trebuie să fi avut când a aflat că femeia pentru care ar fi făcut orice i-a făcut una ca asta!

Dionne era confuză.

- Ce vrei să spui? Unde e Manoel? Spui că s-a rănit în arenă, nu?

- Da. Asta am spus.

- Dar cum? Manoel cunoaşte taurii - cum de şi-a asumat asemenea riscuri?

Ivonne dădu din umeri indiferentă.

- Nu mă preocupă atât de mult Manoel.

- Dar pe mine da! Dionne era aproape înnebunită. Cum poţi fi aşa de rece? Credeam că-l iubeşti.

- L-am iubit... odată. Dar cine s-ar căsători cu un bărbat mutilat pe viaţă?

- O, Doamne!

- Nu mai face pe martira, Dionne. Nici Manoel nu şi-ar dori asta. Mi-e teamă că cere mai mult decât noi îi putem oferi.

- De ce ai venit, Ivonne? De ce voiai să-mi spui că Manoel e rănit? Ce plăcere îţi aduce asta?

Ivonne făcu un gest elocvent.

- Draga mea Dionne, n-am venit să-ţi spun doar de Manoel, deşi neliniştea ta mă bucură. Nu, am venit să aflu ce s-a întâmplat, ce a distrus idila care începuse acum trei ani. Acum ştiu.

- Nu ştii nimic! Dionne abia putea vorbi. Eşti rea! Nu-ţi pasă de nimeni, decât de tine. Când ai fost în scaunul cu rotile, Manoel nu te-a abandonat!

- Nu? Draga mea, Manoel m-a abandonat efectiv în ziua accidentului, dar desigur tu nu ştiai asta, nu-i aşa? Probabil ai aflat numai ceea ce ţi-a spus Louise - că eu şi Manoel ne-am certat şi eu am încercat să mă răzbun pe el, bătându-i taurii preţioşi!

- Vrei să spui că vă certaţi pentru că Manoel te ameninţa că te părăseşte? Dionne abia îşi stăpânea curiozitatea, dar Ivonne părea că nu observă.

- Desigur, spuse ea, aranjându-se în oglinda din faţa căminului. Manoel e în parte ţigan, şi bunica lui, scorpia bătrână, a făcut mereu caz de asta. L-a făcut să creadă că nu se putea căsători cu nimeni, pentru că era deja căsătorit cu tine! Nu ştia că mama lui ţi-a dat un cec să scape de tine. încă avea intenţia

să vină în Anglia, să te găsească şi să te aducă înapoi. A fost nebun de gelozie când ai dispărut!

- Ce? Dionne nu putea suporta asta. Dar în ziua aceea, după ceremonie nu s-a mai întors. Doar mama lui.

- Cum ar fi putut? Era în spital, cu piciorul rupt. Ar fi trebuit să mă gândesc că Louise avea să-ţi spună despre accident.
- Accident? Vrei să spui că s-a întâmplat în ziua aceea?

Ivonne părea plictisită.

- Desigur. S-a întors la „mas“ ca să le spună părinţilor ceea ce se întâmplase, şi eu mă aflam acolo. Au fost foarte furioşi, desigur. La urma urmelor fusese aruncat de pe cal la mică distanţă de casă. Unul din paznici a spus că şaua fusese dezlegată.

Ivonne zâmbi melancolică şi Dionne simţi că aceasta era vinovată pentru cele întâmplate. In drum spre uşă, Ivonne se întoarse şi spuse:

- Deci aici eşti, Dionne. Mica şi sordida melodramă nu are nici un sfârşit fericit. Dar faptul că ai un copil împiedică asta, nu-i aşa?

Dionne îşi încleştă pumnii.

- Mai degrabă depinde al cui este copilul, nu crezi, Ivonne? spuse ea prudent.
- Ce vrei să spui?

Dionne dădu din cap.

- O, nimic. Pleci?

Ivonne ezită, evident şocată de lumina neaşteptată din ochii Dionnei, dar în cele din urmă se îndreptă spre ieşire. Dionne deschise politicoasă şi Ivonne plecă. Maşina ei închiriată era parcată lângă poartă, dar Dionne nu vru s-o vadă urcându-se. închise uşa şi

se sprijini de ea tremurând. Dacă ceea ce spusese Ivonne era adevărat, atunci multe posibilităţi se deschideau.

Dar apoi îşi aduse aminte că Ivonne îi spusese de accidentul lui Manoel şi emoţia imediată făcu loc înţelegerii. Dacă Ivonne nu exagerase? Dacă era pe moarte? Accidentul din arenă putea fi rezultatul faptului că aflase că avea un copil, un copil pe care-l credea al altui bărbat? Era incredibil, dar pentru început trebuia să afle cum se simţea el.

în timp ce se întorcea în sufragerie, se gândea fără să vrea la viitor. Se va întoarce în Provence, chiar dacă Ivonne se înşela, chiar dacă lui Manoel nu-i păsa de ea, chiar dacă faptul că ştia de fiul său nu-l mişca, ea trebuia totuşi să plece. Trebuia să-i spună adevărul acum, sau să trăiască cu îndoieli toată viaţa.

Când Clarry se întoarse cu Jonathan, Dionne sună la aeroport şi îşi rezervă un loc pentru avionul spre Marignane, şi fu foarte ocupată cu bagajele ei şi ale lui Jonathan. De data asta nu trebuia să mai facă nici o

greşeală.

*

* *

Dionne merse la acelaşi hotel din Arles şi se întâlni din nou cu Monsieur Lyons care era foarte curios la vederea lui Jonathan. Dar îşi stăpâni curiozitatea şi îi

ură bun-venit, fără a o întreba nimic, asigurând-o că el sau soţia sa ar fi foarte bucuroşi să aibă grijă de copil dacă ea ar fi dorit să iasă seara.

Dionne îi mulţumi. Ar fi fericită să fie ajutată în acest fel. Dar întâi trebuia să afle unde se afla Manoel şi dacă era în stare să primească vizitatori. Ezita să sune la „mas“, nedorind să atragă atenţia asupra prezenţei ei în Arles, telefonă la spitale în schimb.

La unul din ele i se spuse că monsieur St. Salvador fusese pacient o vreme, dar acum se afla acasă. Acasă însemna Mas Sf. Salvador. Se gândi cu teamă la sarcina pe care o avea. Nu numai că trebuia să-l întâlnească pe Manoel, dar trebuia s-o întâlnească pe mama lui întâi.

Ceru detalii despre starea lui Manoel, dar probabil ei credeau că ea era o ziaristă în căutarea unui reportaj şi refuzară să vorbească despre pacientul lor. îl va lua pe Jonathan cu ea.

Era o călătorie deprimantă şi Jonathan, pe

scaunul din spate al maşinii, adormi înainte de a ajunge. Era ora lui de somn şi drumul din ziua anterioară îl extenuase.

In cele din urmă ajunseră la „mas“, dar locul părea pustiu. Câinii lătrară la sosirea lor, dar trebuia să se simtă fericită că Ivonne nu mai era acolo ca s-o necăjească. Totuşi nu-şi domoli bătăile inimii şi genunchii îi tremurau incontrolabil când coborî din maşină.

Hotărî că e mai bine să-l lase pe Jonathan în maşină, să doarmă. Nu avea nimic de suferit aşa şi ar fi mai uşor s-o întâlnească pe doamna St. Salvador fără copil.

Dar deşi bătu apăsat şi destul de mult în uşă, nu veni nimeni şi în cele din urmă apăsă clanţa şi intră ezitând. Era pe holul pe care mai fusese cu Manoel. La stânga era bucătăria.

Deschise uşa bucătăriei, dar aceasta era goală şi doar focul ardea, ca martor că nu trecuse mult de când cineva îl făcuse. Ieşea din bucătărie când o voce furioasă de bărbat spuse:

- Qui est-ce? Qui êtes vous? Dieu, repondez-moi!

Era vocea lui Manoel venind dintr-o cameră care

dădea tot în coridor şi Dionne se încordă violent. Tremurând toată traversă coridorul până ajunse la uşa camerei lui şi bătu uşor, o

deschise intrând apoi încet.
Manoel tocmai se dădea jos din pat, dar la intrarea ei îşi acoperi goliciunea cu o pătură şi se uită fix la ea de parcă nu i-ar fi venit să creadă.
- Bună, Manoel, murmură ea nervoasă. Cum te simţi?
Manoel îşi trecu mâna prin părul mai lung de când cu suferinţa sa, astfel încât era aproape ondulat.
- Dionne! murmură el uimit. Ce faci aici?
Dionne închise uşa şi se sprijini de ea.
- Asta e în loc de bun-venit? întrebă ea.
- Uite ce e, Dionne, nu ţi-am cerut să vii aici. Nici

nu ştiu cum ai venit. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă şi lasă-mă singur.

- Nu-mi vorbi aşa. Am fost îngrijorată pentru tine.

- Hai, scuteşte-mă măcar de asta! Manoel se aşează mai bine pe perne.

Dionne se mai apropie puţin de el, observând cât de goală era camera.

- Cum te simţi? Ai avut un accident, ştiu asta. Vreau să ştiu cum te simţi.

- Chiar aşa? Avea ochii reci şi supăraţi. Ei bine mă simt bine. Şi dacă n-ar fi fost doctorii aceia să mă îndoape cu medicamente, acum aş fi în picioare.

Dionne dădu din cap.

- Dar ce s-a întâmplat? Cum de ai făcut asta?

- Am fost rănit, nici mai mult, nici mai puţin!

- Manoel! De ce ai făcut asta?

- Ce să fac? Să fiu rănit? Nu mi-am ales soarta, doar ştii.

- Adevărat? Dionne îşi plecă ochii, apoi se uită la el cu ochii rugători. Unde e cicatricea?

- Aici!

Cu o răutate intenţionată Manoel dădu la o parte pătura încât Dionne să poată vedea cusăturile urâte şi albicioase de pe stomacul lui plat şi bronzat.

- O, Manuel! se uită la el îngrozită, imaginându-şi cum trebuie să fi fost când s-a întâmplat, când carnea era sfâşiată şi plină de sânge.

Manoel o privi fără a schiţa nici un gest, observând

cât de bine arăta în pantalonii largi albaştri, din bumbac şi o bluză decoltată şi fără mâneci.

Dionne nu mai putu sta în picioare şi se apropie de pat, căzu în genunchi şi îşi îngropă faţa la umărul lui bronzat. îl simţi ţeapăn şi încerca s-o dea la o parte cu mâinile. Dar bluza decoltată îi permise să-i atingă pielea şi zăbovi o clipă înainte de a scoate o exclamaţie răguşită şi de a o trage peste el sărutând-o pe

gât.

- De ce ai venit? întrebă el întorcând-o pe spate şi sărutând-o pe buze. Pentru câteva minute, nu-i putu răspunde, doar se agăţă de el de parcă n-ar fi putut îndura să-i dea drumul şi Manoel simţi că-şi pierde controlul.

Şi-ar fi dorit ca ea să nu-şi dea seama de faptul că o dorea atât de mult. Gura lui mai zăbovi pe a ei, mâinile pe pielea ei fină, simţind că o doreşte din ce în ce mai mult. Cu un ultim efort se sprijini într-un cot şi se uită la ea, dar ea nu făcu nici o mişcare de a se da jos din pat.

- Avem de vorbit, spuse el.

- Mmm. Dionne îşi plimbă un deget pe cicatricea lui dar el o prinse de mână ferm.

- Dionne, ascultă-mă, fii înţeleaptă. Ştii ce faci? Mai bine mi-ai spune, de ce eşti aici?

Dionne oftă şi apoi cu un efort să dădu jos din pat şi el se sprijini de perne, simţindu-se parcă deposedat când ea se ridică.

îşi aranjă părul şi spuse încet:

- Răspunde-mi la o întrebare, Manoel: de ce ai venit să mă vezi la Londra?

- Cu siguranţă ştii de de.

- Nu, nu ştiu. Am crezut - vreau să spun - trei ani am crezut că m-ai abandonat.

- Da, ştiu. Ivonne mi-a spus. Şi desigur ţi-aş fi spus în acea noapte, dacă n-am fi fost întrerupţi.

- Ştiu asta. Ivonne mi-a spus acum două zile că ai terminat cu ea. De aceea sunt aici.
- De ce? Să continuăm de unde am rămas? Uiţi că ai alte obligaţii acum?
- Şi nu vrei cu alte obligaţii. Nu-i aşa?
Manoel îşi trecu mâna prin păr.
- O, Doamne, nu mai ştiu ce vreau. Am crezut că nu voi suporta când am aflat de copil, dar acum că eşti aici, mă întreb dacă aş suporta să te las să pleci. Ce mărturisire, nu-i aşa? Mai ales că n-ai făcut nici o încercare să mă vezi. Până când ai vrut ceva, asta e.
Dionne ezită o clipă şi apoi spuse:
- Aştepţi o clipă? Am ceva să-ţi arăt.
Manoel se încruntă.
- Ce e?
- Aşteaptă şi o să vezi.
- Foarte bine, aştept.
Dionne se mai uită o dată la el şi apoi ieşi. Coridorul era încă gol şi se întrebă unde ar putea fi madame St. Salvador, dar propriile emoţii îi copleşiră gândurile.

Jonathan era încă pe bancheta din spate, unde îl lăsase ea, dar era deja treaz şi începuse să scâncească puţin. Faţa i se lumină când o văzu pe Dionne şi ea îl luă în braţe uşor.

Il duse în casă, în braţe. încă mergea greu şi ea era nerăbdătoare să-i arate lui Manoel fiul. Când deschise uşa de la camera lui, el se

dăduse jos din pat, îşi pusese o pereche de pantaloni albaştri şi tocmai îşi încheia o cămaşă albă de mătase.

Se întoarse când ea intră şi când văzu copilul în braţele ei, spuse răguşit:

- Pentru numele lui Dumnezeu, Dionne, drept cine mă iei?

Dar ea îl puse pe Jonathan pe podea şi se uită la el speculativ. Apoi spuse:

- Uită-te la el, Manoel. Uită-te la el, te rog. îţi aminteşte de cineva?

Manoel se întoarse şi se uită în jos spre copil. Se uită la el mult timp, şi apoi la Dionne. Dionne simţi că e încordat. El se lăsă în genunchi lângă Jonathan, scoţând o cutiuţă de argint din buzunar, atrăgându-i atenţia.

Pentru câteva minute menţinu atenţia lui Jonathan, făcându-l să zâmbească şi să scoată la iveală un şirag de dinţi albi, gropiţele din obraji, luminiţa jucăuşă din ochi. Apoi se îndreptă şi când se uită la ea o făcu să-şi simtă inima bătându-i puternic.

- De ce nu mi-ai spus? întrebă el furios, cu o mână pe gâtul ei, trăgând-o spre sine.

- Voiam, respiră ea greu, încă nesigură dacă totul era în regulă. Ştii cine este, nu-i aşa?

- Da, fiul meu! Odată am spus că aş putea să te omor, acum chiar cred. Dionne, Dionne! De ce nu mi-ai spus?

- Cum aş fi putut? Dionne îi atinse uşor obrazul cu degetele în timp ce Jonathan se uita curios prin cameră. Erai aşa departe, şi pe deasupra, credeam că îţi era ruşine de ceea ce se întâmplase, îţi aduci aminte?
- O, da, mama are de dat socoteală pentru asta.
Manoel tremura uşor lângă Dionne şi ea spuse:
- Nu trebuia să te dai jos din pat!
Manoel zâmbi pe jumătate şi fu cel mai frumos zâmbet pe care-l văzuse pe buzele lui.
- Sunt de acord, murmură el răguşit.
- Unde sunt Louise şi mama ta? N-am văzut pe nimeni când am venit.
- Louise e plecată şi mama nu mai stă aici. A plecat să stea cu o verişoară, la Cannes. N-am mai suportat-o de când m-am întors.
- Manoel!
- Dar de ce nu mi-ai spus de băiat când am venit în casa mătuşii tale?
Dionne îşi muşcă buza.
- Nu ştiam că terminase-i cu Ivonne. Mi-era teamă că dacă ai fi ştiut de Jonathan, ai fi vrut să-l iei de lângă mine.
Manoel dădu din cap cu putere.

- Pentru asta am pierdut doi ani din viaţa fiului meu, murmură el încet.
- Am putea avea şi alţi copii, sugeră ea

încet şi îi mângâie părul.

- Cu siguranţă. Dar întâi vreau să ştiu totul despre acest St. Salvador.

Se aplecă spre copil din nou, evident găsindu-l absolut fascinant. Dar de ce aveai nevoie de bani? E sănătos, nu-i aşa?

Zâmbind, îngenunche lângă el.

- Jonathan a avut o bronşită acum două luni şi i-au rămas nişte sechele. Nu, nu e nimic serios! exclamă ea când ochii lui se întunecară la aflarea veştii. Dar doctorul a spus că-i va face bine să stea o vreme într-un climat mai cald şi mai uscat. Voiam să-l iau imediat ce o să ajung. Dar Clarry, mătuşa mea, şi-a rupt piciorul şi a fost imposibil.

- înţeleg. Manoel îl ţinea pe băieţel în braţe şi Jonatham se uita la el curios, evident întrebându-se cine ar putea fi acest străin. Dar nu se zbătu să se elibereze şi părea să găsească ceasul mare din aur, al lui Manoel, o compensaţie pentru captivitatea forţată.

Manoel se ridică în picioare, ţinând copilul strâns în braţe, apoi se uită la Dionne.

- Nu-mi place să spun lucruri banale, dar trebuie să te măriţi cu mine acum, îţi dai seama?

Dionne îl privi, simţind că o năpădesc lacrimile.

- Nu am nimic împotrivă, murmură ea încet.
- Şi asta cât mai curând.

Jonathan trăgea de medalionul de la gâtul lui Manoel şi acesta reuşi să-l scoată şi să-l pună la gâtul Dionnei.
Dionne se întoarse. Era prea mult, şi avea un sentiment oribil că urma să plângă. Manoel păru să-şi dea seama de emoţiile ei, pentru că puse copilul jos şi o luă de uimeri lipind-o de el.
- *Je t'adore,* murmură el răguşit în urechea ei. Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna şi cred că te voi iubi mereu.
Dionne se sprijini de el o clipă, savurând corpul lui lipit de al ei.
- N-aş putea suporta să ne mai despartă ceva acum. Manoel o sărută pe gât.
- Nimic nu ne va despărţi, îţi promit.
- Dar Ivonne?
- Ce-i cu ea?
- Se va întoarce în Camarque?
- Probabil, de ce? Eşti geloasă pe ea, desigur?
Dionne zâmbi, dând din cap.
- De fapt, cred că ar trebui să-i mulţumesc. Fără intervenţia ei, probabil n-aş fi aici.
- Ce vrei să spui?
Manoel se întoarse spre ea şi ea îi explică totul despre vizita Ivonnei.
- Biata Ivonne! spuse ea în cele din urmă. Dacă ar fi ştiut ce îmi dăruia...

Dionne îi atinse gura cu degetele şi el o sărută în palmă.

- Gemma mai e aici? întrebă ea.

- Cred că îşi face siesta. Va fi încântată să te vadă. Era hotărâtă asupra faptului că trebuie să fim împreună. A încercat să te oprească aici, ştii.

- Ştiu aşa de multe lucruri acum, spuse Dionne cu un oftat, şi apoi se uită la Jonathan care o trăgea de fustă. Crezi că Louise ar găsi un loc ca să-l culc pe Jonathan dacă hotărâm să nu ne întoarcem la hotel?

Buzele lui o sărutară posesiv.

- Cred că va trebui, spuse el. Pentru că sigur nu mai am de gând să vă las să plecaţi...

Sfârşit